

VÄINÖ LEHTONEN

ONGELMIEN
SEURASSA

IX

ONGELMIEN SEURASSA

IX

PDF-tiedosto on skannattu vuoden 1973 painoksesta.
Taustalla olevaan hakukelpoiseen tekstiin on saattanut
jäää alkuperäisestä poikkeavia kohtia.

Ilmiselviäkään painovirheitä ei ole korjattu.

(Ks. J. R. Hannula, Kristosofian Polulla II, s. 304.)

Lahdessa tammikuussa 2016

Jaakko Kesävuori

ONGELMIEN
SEURASSA
IX

Kirjoittanut
VÄINÖ LEHTONEN

Tampereella 1973
Kristosofinen Kirjallisuusseura r.y.

ISBN 951-95065-3-5

Tampereen Keskuspaino 1973

TÄMÄ KIRJANEN LIITTYY YHDEKSÄNTENÄ OSANA SARJAAN "ONGELMIEN SEURASSA". OLEN VASTANNUT KIRJOITETTUIHIN KYSYMYKSIIN ERI PAIKKAKUNNILLA JÄRJESTETYISSÄ KYSYMYSTILAISUUKSISSA JA VASTAUKSET ON NAUHOITETTU. TÄMÄN KIRJAN SISÄLTÖ ON KOOSTUNUT MUISTIINPANOISTA. KIRJAN LOPPUOSAAN ON LIITETTY NUMEROT 110—153 KRISTOSOFI-LEHDESSÄ VUOSINA 1963—66 PAINETUT ONGELMIEN SEURASSA -KIRJOITUKSET.

TAMPEREELLA 1973

VÄINÖ LEHTONEN

1

Kysymys: Minkälaiseksi olisi arvioitava Suomen itsenäisyyden tila, ja missä olisi apu itsenäisyyden säilymiseen?

Vastaus: Suomen itsenäisyys on vuosisatojen työn aikaansaannos. Se liittyi osana Suomessa tapahtuneeseen henkiseen vuodatukseseen, jonka keskushenkilönä oli Pekka Ervast. Hänen elämäntyönsä tuli suoritetuksi, sanomansa julistetuksi. Suomen tulevaisuus riippuu siitä, miten P. E:n kristosofia juurtuu Suomen kansaan. Juurtuminen näkyy henkisten työryhmien voimakkuudessa, sisäisessä eheydessä, mikä on seuraus uuden uskonnon sanoman sulattamisesta.

2

Kysymys: Miksi eetteriruumiin irrottaminen esim. nukutuksen yhteydessä tuottaa tuskaa? Olisivatko siihenkin syynä käytetyt väkivaltaiset keinot?

Vastaus: Väkivalta on aina väkivaltaa. Lääketiede on keksinyt keinoja, jotta kirurgiset toimenpiteet saa-

taisiin supistetuiksi ihmisen kestäkyvyn rajoihin. Ihmiskunta on sairas, sitä tosiasiaa ei käy kieltäminen. Synnymme tänne mm. sovittamaan entisiä erehdyksiämme ja siksi saamme perintönä sairauksiin taipuvaisen ruumiin. Menneisyyteen nähden olemme karmamme kahleissa, mutta parempaa tulevaisuutta voimme valmistaa pyrkimällä elämään henkistä elämää. Toisia auttamalla tulemme itsekin autetuiksi.

3

Kysymys: Lukiessani Intian kastijärjestelmästä heräsi mielessäni ajatus, että kenties olen vielä alemmalla asteella, koska en ole vielä sotilas. Olenko ymmärtänyt väärin?

Vastaus: Alkuperäinen sotilaskasti asetti sotilaan uhrautumiskysymyksen eteen. Hänen ihanteensa oli oikeuden puolustaminen. Tästä näemme aivan kuin kaikuna varhaisemmissa eurooppalaisissakin sodissa sen, että hallitsijat olivat mukana sotakentillä saaden siellä jopa surmansakin. Sota on nyt muuttanut muotoansa. Se on teknisin välinein tapahtuvaa joukkomurhaamista, jolloin hallitsijat ja sotapäälliköt pysyvät kaukana rintamilta ajaen sotilaita tappamaan toisiaan ja tapattamaan itsensä. Sodalla ei ole enää kasvattavaa merkitystä, se vain raaistuttaa ihmistä. Sodalla ei ratkaista enää kansojen välisiä pulmia, sota on tuomittu häviämään maapalloilta.

Kysymys: Kun mieleen nousee halventavia ja epäileviä mielikuvia toisesta ihmisestä, niin johtuuko se tajunnan puhdistumattomuudesta?

Vastaus: Joogaoppi selittää, että navan kohdalla oleva aisti tekee havaintoja toisesta ihmisestä. Havaintojen laatuun vaikuttavat sekä menneisyyden karmalliset siteet että napatsakran väärät havainnot. Totuudenetsijän ei pidä antautua tuon aistin harhauttamaksi, vaan kohdistaa huomionsa veljeyteen. Me ihmiset olemme veljiä, vaikka näkisimmekin toisen ihmisen epämiellyttäväksi. Ihmisyyden tiellä tulee opetella pitämään ajatuksiaan kurissa.

Kysymys: Mitä tarkoitti apostoli Paavali puhuessaan Kristuksen, Jumalan Pojan, sovintoverestä?

Vastaus: Vuosisatoja kestänyt ylistys on luonut Golgatan tapahtumien ylle ruusunhohteisen harson, joten nykyajan ihmisen on työlästä syventyä ko. asiaan. Jotta voisi ymmärtää silloisten tapahtumien kulkua, on yritettävä asettautua silloiseen aikaan. Maallikkokristitty, joka ei ole valvautunut tutkimaan asioita, käsittää, että Jeesus Natsarenus oli ainoa ristiinnaulittu ihminen, vaikka evankeliumissa kerrotaan kahdesta ns.

pahantekijästä, jotka ristiinnaulittiin yhdessä Jeesuksen kanssa. Ristiinnaulitseminen oli yleinen teloitustapa ja siksi kansakin osasi huutaa: "Ristiinnaulitse!"

On luonnollista, että kuolemaantuomittu huutaa kosta teloittajilleen. Jeesus ja Stefanus rukoilivat teloittajiensa puolesta sanoen, etteivät teloittajat tiedä, mitä tekevät. Kun teloitettava huutaa kosta, hän aiheuttaa syyn, josta seuraa, että hän saa tulevissa ruumistuksissaan tilaisuuden kostaa. Näin kosto seuraa kosta eikä sovintoa tule. Koska Jeesus ei huutanut kosta, karman heiluri pysähtyi hänen kohdallaan, joten hänen verensä tuli sovintovereksi.

Paavali ei puhunut meille, jotka elämme pari vuosituhatta jälkeempänä, hän puhui aikalaisilleen. Me emme uhraa eläimiä polttouhrina Jumalalle, kuten israelilaiset tekivät. Paavali selitti aikalaisilleen, jotka uskoivat Jumalan leppyvän eläinten polttamisesta, ettei nyt tarvita enää sellaisia sovitusuhreja, sillä yksi ihminen on sovittanut välit Jumalan kanssa. Tästä syntyi väärinkäsitys, jonka vallassa kristikunta yhä elää pitkäperjantaitunnelmissaan.

6

Kysymys: Onko aikamme muotokristillisyyks osavastuussa yleismaailmallisiksi tulleista ristiriidoista ja kansojen sotaisuudesta.

Vastaus: Johannes puhuu Ilmestyskirjassaan ajasta, jolloin aurinko pimenee ja kuu muuttuu vereksi. Ilmes-

tyskirja on vertauskuvallinen, joten Johannes ei tietenkään tarkoita näkyvää aurinkoa ja näkyvää kuuta. Sivistyskaudet ovat muotoutuneet uskontojen vanaveeteen, joten uskonto sanan alkuperäisessä merkityksessä on ihmiskuntaa valaiseva aurinko. Uskonnon lainavalolla elävä sivistys on se "kuu", joka Johanneksen mukaan muuttuu vereksi, kun uskonnon aurinko pimee. Nykyaikaa hallitseva ns. kristillinen sivistys on tunkeutunut oppeineen koko maailmaan ja tämä sivistyskausi teknisine murha-aseineen on verisistä verisiin. "Kuu" on muuttunut vereksi aivan kirjaimellisesti ja tästä on pääteltävä, että uskonto on pimentynyt. Kristinuskoa onkin tietoisesti pimennetty neljänneltä vuosisadalta lähtien. Eräissä kristillisissä piireissä pääsi valtaan seuraavansisältöinen aateskelu: Jeesus Kristus oli Jumalan määräämä uhrilamma, ihmisten syntien sovittaja. Jumala, Siinailta jylisevä Herra, tiesi Jeesuksen elämän tarkoituksen, Jeesus itse ei sitä tiennyt. Mutta me, piispat, paavit ja papit, tiedämme Jehovan tarkoituksen: Jeesuksen oli kuoltava ristillä riippuen. Siksi Jeesuksen opetuksilla ei ole merkitystä. Jeesus puhui kauniita sanoja osoittaakseen meille syntisille, miten mahdotonta meidän on elää paremmin kuin elämme. Vuorisaarnaa ei ole tarkoitettu elämään sovellutettavaksi.

Tämäntapainen aateskelu johti tekoihin. Kristillisuus muodostui seremonioitten katselemiseksi ja vieraskielisten hymistysten kuuntelemiseksi. Kansa, joka ei saanut tietää, mitä kristinuskon alkuunpanija Jeesus Kristus oli opettanut, tottui vähitellen uskomaan, että

kristinusko on tuollaista hartailua, jossa huudetaan Jeesusta Jumalan Pojaksi. Kirkon hajaantuminen useiksi kirkkokunniksi johtui ulkonaisista syistä, etupäässä valtataisteluista, eikä se muuttanut kristittyjen hartailuksi muuttunutta asennetta. Jokainen kirkkokuva hyväksyy Kristuksen uhrilampaana ja hylkää hänet opettajana. Jeesus Kristuksen auringonvalo, hänen opetuksensa, Vuorisaarna, on pimentynyt, ja siksi koko kristillinen sivistys on muuttunut veriseksi. Syy kristillisen sivistyksen sotaisuuteen ei siis johdu Jeesus Kristuksen sanomasta, vaan siitä, että kristillisen liikkeen johtavat elimet kuvittelevat olevansa Mestariaan viisaampia. Ja kuitenkin: tottapa Jeesus Kristus sentään on pätevin auktoriteetti omassa opissaan.

7

Kysymys: Pekka Ervast sanoo Damaskus-kokemuksen ehtona olevan, että on perinpohjin sulattanut pahanvastustamattomuuden hengen. Saulus vainosi kristittyjä vieden heitä oikeuteen. Hän vastusti pahaa, mutta kuitenkin hän koki Kristus-syntymän Damaskon tiellä. Eikö tässä ole ristiriita?

Vastaus: Ei liene sääntöä ilman poikkeusta. Jeesus sanoo eräitten hyökkäävän taivasten valtakuntaa vastaan ja ottavan sen väkiryynnäköllä. Saulus oli harvinaisen poikkeus, vanha sielu, erikoinen totuuden etsijä. Hän ei ollut pinnallinen ihminen, vaan vanha vihit-

ty. Hän näki juutalaisten uskonnossa syvän vakavuuden, siksi hän sitä puolusti. Sauluksen taistelu kristittyjä vastaan johtui hänen tietämättömydestään. Sauluksen uskonnollinen vakavuus johti Damaskus-kokemukseen: hän otti väkiryssä taivasten valtakunnan. Siihen ei kykene jokainen.

8

Kysymys: Kerrotaan, että Mestari kehoitti oppilaitaan myymään viittansa ja ostamaan miekan. Miten tämä on ymmärrettävissä?

Vastaus: Kun suuren Opettajan suulliseen opetukseen liittyy käytännöllinen esimerkki, niin opetuksen teho monistuu. Pietari käytti miekkaansa kriittisen hetken tullen sivaltaen ylimmäispapilliselta sotilailta korvan. Silloin Mestari antoi opetuksen: pistä miekka tuppeen, joka miekkaan tarttuu, hän miekkaan hukkuu. Samalla hän paransi korvan. Jeesuksen antama käytännöllinen esimerkki vahvisti hänen opetuksensa kolminkertaisesti: Kristuksen seuraajan ei tule käyttää väkivaltaa; mitä kylvät, sitä myös niität; jos ajattelemttomuudessasi aiheutat toiselle kärsimystä, niin paranna aiheuttamasi haavat.

9

Kysymys: Mistä johtuu, että ihmiset ovat kautta aikojen odottaneet maailmanloppua?

Vastaus: Nähtävästi siitä, että ne, jotka ovat joko aavistaneet tai tietäneet, ovat puhuneet maailmanlopusta. Jeesus Natsareniuskin viittaa lopun aikaan. Kysymys erikseen on, mitä maailmanlopulla tarkoitetaan. Jokainen ihminen kokee maailmanlopun kuolinhetkellä ja kun kansa häviää historian näyttämöltä, niin tapahtuu kansan maailmanloppu. Niinikään on ajateltavissa, että jokin elämäkäsitelmä, joka on vallinnut vuosimiljoonia ja johtanut siitä johtuvaan käytäntöön, kokee häviönsä. Sellaisena esiintyy väkevemmän oikeus, väkivalta. Kun väkivallan elon aika kuluu umpeen, niin seuraa sellainen maailmanloppu, joka koskee koko ihmiskuntaa. Se on vanhan aikakauden loppu, se lopettaa sodat ja kaataa kansojen raja-aidat. Väkivallattoman aikakauden aamunkoitossa on vaikea murroskausi, johon Jeesuskin viittaa. Pekka Ervastin ja J. R. Hannulan opetuksista ymmärrämme, että elämme parhaillaan suuressa murroskaudessa, vanhan ja uuden aikakauden rajakohdassa. Sota on jo menetännyt tehonsa kansojen kiistakysymyksiä ratkottaessa.

10

Kysymys: On sanottu: Kristus-tie, Kristus-mysterio, on niin syvä asia, että Idän Mestarit vasta opettelevat sitä tuntemaan. Pyydän lisävalaistusta.

Vastaus: Sanat "Idän Mestarit" tarkoittavat nähtävästi Himalajan looshin Mestareita, niitä, jotka lähet-

tivät ja edelleen lähettävät ns. vuosisatalähettiläät, joista eräs oli H. P. Blavatsky. Maapallon Valkoisen Veljeskunnan perustajat tulivat tänne aurinkokuntamme toisista planeetoista, ja sillä Veljeskunnalla on täällä muutamia loosheja. Himalajan looshi on yksi niistä. Valkoisen Veljeskunnan Päättä nimitetään Sannat-Kumaaraksi. Hebrealaiskirje nimittää häntä Melkisedekiksi, jolla ei ole isää eikä äitiä, ei päiviensä alkua eikä elämänsä loppua, ja jota on kuvattu Jumalan Pojan kaltaiseksi. Melkisedekin Veljeskunnan jäsenet eivät olleet maapallon kasvatteja, eivätkä voineet tuoda Kristusta ihmiskuntaan. Heidän täydellisyytensä on toinen kuin maapallon ihmiskunnan täydellisyys. Kun Kristus tuli Jeesuksessa ihmisten sydämiin ja maapallon korkeammaksi minäksi, kuten Pekka Ervast kuvailee, niin luonnollisesti se tapahtuma oli uusi Idän Mestareille.

11

Kysymys: Uskotteko, että ihminen voi syntyä seuraavassa ruumistuksessa eläimeen tai että eläin voi syntyä ihmiseksi?

Vastaus: Teosofian mukaan kehitys tapahtuu alemmasta luonnonvaltakunnasta ylempään: kasvikuntatajunta siirtyy eläinkuntaan, eläinkunnan tajunta ihmiskuntaan, ihmiskunta siirtyy enkelikuntaan jne. Siirtyminen tapahtuu eri luomispäivinä, joiden välillä

on planetaarinen yö, pralaaja, jota seuraa uusi luomis-päivä. Pienoiskoossa sama järjestys toistuu kaikkialla elämässä. Päivää seuraa yö, levonkausi, kesää talvi. Jälleensyntymistä ajatellen maanpäällinen elämä edustaa päivää ja kuolemanjälkeinen elämä yötä, lepokautta. Jeesus Kristuskin opetti: vaeltakaa niin kauan kuin teissä valo on. Ihminen jälleensyntyy aina ihmiseksi ja eläin eläimeksi koko tämän luomispäivän ajan. Ns. sielunvaellusoppi, joka väittää, että ihminen voi "synnillisen" elämänsä seurauksena syntyä eläimeksi, on jälleensyntymisopin madaltunut muunnos. Kun tietämättömyys valtaa uskonnon, muodostuu vääriä käsityksiä. Kun kristikunta kirosi jälleensyntymisopin eräessä kirkolliskokouksessaan, sen tilalle tuli verinen sijaissovitusoppi.

12

Kysymys: Jossakin Raamatun kohdassa sanotaan, että jokaisen sielun, joka tekee syntiä, on kuoltava. Eikö tämäkin kohta selvästi tue ikuisen kadotuksen oppia?

Vastaus: Ei. — Virallinen kristillinen kirkonoppi opettaa sielun kuolemattomuutta: ihmissielun elämä jatkuu kuoleman jälkeen ikuisesti joko taivaallisena autuudentilana tai yhtä ikuisena helvetillisenä kidutuksena. Se opettaa, että kumpainenkin olotila riippuu oikeasta uskosta. Mutta käsite "oikea usko" on ratkaisematon pulmakysymys. Sitä on yritetty ratkaista mm.

kirkollisen inkvisition ja uskonsotien avulla, aivan turhaan. On useita kirkkokuntia ja tuhansia laikoja, joista jokainen väittää omistavansa oikean uskon patentin. Entäpä jos ne kaikki ovatkin taikauskon uhreja? Näin on syytä ajatella, koska kukaan ei näy tietävän, mitä oikea usko on. On arveluttavaa liittyä ”uskovaisyten” riveihin, sillä autuuden toivon kannustama ”väärä usko” voikin avata portin helvettiin.

Jos käsitämme synninteolla elämänlakien rikkomista, niin jokainen ihminen ”tekee syntiä”, sillä kukaan osaa noudattaa kaikkia elämän lakeja, kun kaikkia ei edes tunneta. Ihminen sieluna, tunteina, himoina ja alempana älynä eli ymmärryksenä, on kuolevainen. Ns. sielu hajoaa vähitellen kuoleman jälkeen ja maanpäällisen elämän jumalallisin sato liittyy ihmisen kuolemattomaan osaan. Tätä sanotaan persoonallisuuden kuolemaksi. Uudessa jälleensyntymässä muodostuu uusi persoonallisuus. Ikuinen elämä ei ole kuoleman jälkeinen elämä, ikuinen elämä on elämä Jumalassa. Vain Jumala on ikuinen. Kun Jumala eli Kristus syntyy ihmisessä — ja se voi tapahtua vain maaelämän aikana — silloin ihminen astuu ikuiseen elämään.

13

Kysymys: Mikä on teosofian ja kristosofian oleellisin ero?

Vastaus: Sanaa teosofia käyttää mm. apostoli Paavali puhuessaan Jumalan salatusta viisaudesta, jota

puhutaan täydellisten kanssa. Teosofia merkitsee jumalallinen viisaus. H. P. Blavatsky antoi julistukselleen nimen teosofia tarkoittaen sillä itämailla säilytettyä, tuhansien tutkijoiden tuhansien vuosien aikana muistiin kirjoittamaa tietoa. Se tieto käsittää maailmojen syntyä ja kehitystä, ihmisen kehitysvaiheita, näkyväisen ja näkymättömän maailman elämää ja tapahtumia, ihmisen salaisia kykyjä... Sanalla sanoen: teosofia on sitä viisautta, jota on täydellisillä ihmisillä, Mestareilla eli jumalilla. Se on jumalien viisautta.

Kristosofia merkitsee Kristus-viisautta, sitä viisautta, jota on Kristuksella. Kristus on maailmankaikkeudessa oleva ihannekuva kohteesta, johon elämä pyrkii kehityksen avulla. Kristus on jumalallinen aatteilu, maailmansielu. Kun on kysymys ihmisestä, niin Kristus on Isän tajunnassa oleva ihannekuva täydellisestä ihmisestä, kuten Pekka Ervast asian ilmaisee. Ihminen on kutsuttu toteuttamaan tuo ihannekuva. Siksi Paa-valikin sanoo kärsivänsä synnytystuskia, kunnes Kristus saa muodon teissä. Uskontojen keskushenkilöt ovat ammentaneet Kristus-viisautta kukin omassa syvyydessään, sillä maailmankaikkeuden Kristus, toinen Logos, jumaluuden Poika-tajunta, on kaiken viisauden säiliö. Siitä säiliöstä Mestaritkin ammentavat jumalviisautensa. Kristus-tajunta sai siihenastisesti täydellisimmän ilmennyksensä Jeesus Natsarenuksessa ja siksi häntä nimitetään Jeesus Kristukseksi.

Maailmankaikkeuden Logos-tajunta, tahto, viisaus ja järki, ilmenee kehityksen kentällä tajuisten olentojen kautta. Siksi esim. aurinkokuntamme Logos on kol-

minainen, kolmen olentohierarkian muodostama. Isä-hierarkia on korkein. Poika-hierarkia koostuu meidän ihmisten monadeista ja sen kokoojana, linssinä, on Olento, yksi Elohimeista, jota nimitetään Pojaksi. Logosta Pyhänä Henkenä edustaa aurinkokunnassamme yhdeksän enkelijärjestöä. Ne ovat maailmamme rakennusmestareita ja työntekijöitä. Kun ihmiskehitys saapui kyllin pitkälle, Logoksen Poika-ryhmän johtaja, joka on, kuten Pekka Ervast opettaa, yksi Elohimeista, syntyi Palestiinaan. Hän kykeni tuomaan Kristus-viisauden ihmiskunnan päivätajunnan taakse, eetterimaailmaan.

14

Kysymys: Onko mahdollista päästä tietoon edellisistä ruumistuksistaan, niitten vaiheista, ammateista jne?

Vastaus: Tietenkin se on mahdollista ihmiselle, joka maksaa lunnaat, so., kulkee Mestarien viitoittamaa tietä. Mutta jos kysyjä ymmärtää, että minä Mikko Martinpoika olen elänyt ennenkin, hän erehtyy. Ihmisen persoonallisuus on kuolevainen, se ei jälleensynny. Tavallisen ihmisen persoonallisuus haihtuu kuoleman jälkeisen elämän aikana ja kuolemattomasta minästä lähtee säde, joka luo uuden persoonallisuuden seuraavassa jälleensyntymässä. Jälleensyntymismuisti perustuu siihen, että ihminen henkisellä tiellä saa yhteyden kuolemattomaan minäänsä ja sieltä käsin luo akaashi-

sen muistinsa johonkin ennen eläneeseen persoonallisuuteen. Jos olettaisimme — vaikka tämä on tekaistu ajatus — että joku saisi valmistumattomana katsella entisiä ruumistuksiaan, kestäisikö hän sitä? Ajatellaamme pyhää kristittyä, joka uskoo olevansa autuas ja tuomitsee ns. syntiset ikuiseen piinaan. Jos hän todella tietäisi entisten persoonallisuksiensa rötökset, kavallukset, murhat jne, hän menettäisi järkensä. On mairittelevaa uskoa olleensa ennen jokin historian merkkihenkilö, mutta silloin jää huomioon ottamatta, että ihmiskunnan tuhannet miljoonat ihmiset ovat aina olleet aivan tavallisia ihmisiä: maanviljelijöitä, tehtaan työntekijöitä, kadunlakaisijoita, merirosvoja... Vain harvat yksilöt ovat olleet merkkihenkilöitä ja niistäkin suurin osa vallan väärinkäyttäjiä.

15

Kysymys: Miten joulun vietto ilmentää Auringon palvontaa?

Vastaus: Useissa uskonnoissa on vietetty talvipäivän seisausta Auringon syntymäjuhlanä. Koska Jeesuksen syntymäaika on tuntematon, kirkko ryhtyi viettämään joulukuun 25. päivää Jeesuksen syntymäjuhlanä neljännän vuosisadan lopulla. Käytännössä olleelle "pakanalliselle" juhlapäivälle annettiin toinen nimi, joten siirtyminen "pakanallisesta" juhlasta kristilliseen kävi kivuttomasti. Se oli eräs kirkon valtaanpyrkimiskeino,

ns. "hurskas petos". Useat joulunviettotavat ovat peräisin entisistä auringon juhlista, kuten joululahjat, jouluoljet, joulukuuset jne. Niille annettiin vain kristilliset nimet, joulupahnoja alettiin nimittää neitsyt Marian seimioljiksi jne. Joulun mysterionäytelmät ovat peräisin entisajan rappeutuneista mysterioista.

16

Kysymys: Keitä ovat ne valitut, joiden tähden tuskien aikaa lyhennetään?

Vastaus: Jeesus Natsarenuksen kerrotaan puhuneen tulossa olevasta, niin vaikeasta ajasta, ettei sellaista ole ollut maailman alusta eikä sen jälkeen milloinkaan tule. Hän lisää, ettei kukaan pelastuisi, ellei tuota aikaa lyhennettäisi valittujen tähden. Johanneksen Ilmestyskirjassa sekä Pistis Sophiassa puhutaan myös "valituista" ja annetaan ymmärtää, että "valitut" muodostavat ihmisjoukon, joka vähitellen täyttyy. Ei ole kysymys mistään kansasta, jonka Jumala olisi valinnut omaksi kansakseen, vaan — kuten Ilmestyskirja sanoo — niistä ihmisistä, jotka tulevat tapetuiksi eli joutuvat kärsimään marttyyriutta "Kristuksen todistuksen tähden". Maailma vihaa auttajiaan, siksi Jeesus ja hänen opetuslapsensakin joutuivat kärsimään marttyyrikuoleman. Maailmassa hallitsee väkivalta. Alkukristityt noudattivat Mestarinsa opetuksia ja kieltäytyivät väkivallasta, kuten Jeesus Kristus neuvoi ja itse esimer-

killään näytti. Siksi kristittyjä vainottiin, ja vainoaminen tapahtui nimenomaan Kristuksen elämänyymmärryksen tähden. Väkivallasta kieltäytyvät valitsivat itse itsensä "valittujen joukkoon", ja kun tällaisia valittuja tulee tarpeellinen lukumäärä, niin heidän vaikutuksensa ihmiskunnassa alkaa tuntua. Ihmiskunnan tuska vähenee.

17

Kysymys: Mitä tarkoitetaan elementtaaliivoimilla, joiden kanssa ihminen joutuu painiskelemaan?

Vastaus: Kun ihminen harrastaa jotakin himollisuutta tyydyttäen jatkuvasti himoaan, siitä kasvaa ns. elementtaali. Astraalinen "aine" pukeutuu aivan kuin olennon muotoon, jolle himovoima antaa "sielun". Elementtaali vaatii jatkuvasti ruokaa, siis himon tyydyttämistä, ja aivankuin puhuu ja kiusaa ihmistä. "Hiljaisuuden Äänessä" sanotaan himosta: "Tapa himo, mutta katso, ettei se jälleen kuolleista nouse".

18

Kysymys: Pekka Ervast sanoo, että jos Jeesuksen työ ei olisi niinkään hyvin onnistunut, olisi ollut vaara tärjällä, ettei yksikään minuus olisi pelastunut. Voisiko tähän saada lisävalaistusta?

Vastaus: Jeesuksen elämäntyön onnistuminen oli kyseenalaista, koska hänet teloitettiin. Sekä evankeliumit että traditiot viittaavat siihen, ettei Jeesus kuollut ristillä, vaikka hän kokikin kaikki kuoleman kauhut. Hän virkosi valekuolleista ja mm. pyysi opetuslapsiltaan ruokaa. Pistus Sophia kertoo Jeesuksen opettaneen oppilaitaan yksitoista vuotta ristiinnaulitsemisen jälkeen. Mutta olisihan hän voinut kuollakin ristillä, olihan sotamiehillä valtuudet ja tarkoitus surmata hänet. Jokin "sattuma" hänet pelasti, mm. hänen sääriluitaan ei katkottu. Pekka Ervast opettaa, että Jeesus säilytti tajuntansa kuoleman tullessa ja tämä seikka oli nähtävästi ratkaiseva hänen elämäntyössään. Hän voitti kuoleman aivan käytännössä, itsetajuisesti, ja siihen sisältyy silloin myös kuolleista virkoaminen.

Jeesus Kristuksen tapaus on koko ihmiskuntaa koskeva suuri mysteeri, jota ulkoapäin tapahtuva historiallinen tarkkailu ei kykene ratkaisemaan. Olihan kysymyksessä jumalallisen Lain "kirjoittaminen" ihmisten sydämiin, siis Kristus-äänen istuttaminen ihmisiin. Kysymyksessä oli myös Jeesus Kristuksen kirkastusruumiin rakentamisen loppuunsaattaminen. Hänen kirkastusruumiistaan me ihmiset nyt saamme iankaikisen ruumiin siemenen. Ihmiskunnan pelastumisesta siis oli kysymys.

Kysymys: Kuolleen meren käsikirjoituslöytöjen perusteella arvellaan, että eräs juutalainen lahkokunta,

essealaiset, synnyttivät kristinuskon. Olisiko Jeesus ollut essealaisveljeskunnan jäsen?

Vastaus: Jo ennen ko. kirjoitusten löytämistäkin oli olemassa käsitys, että Jeesus Natsarealainen kuului essealaisveljeskuntaan, samoin Johannes Kastaja. Pekka Ervast sanoo Johannes Kastajan olleen Jeesuksen serkku. Kristikunta on punonut Jeesus Kristuksen ympärille ylikuonnollisen harson, joten se kauhistuu, kun puhutaan Jeesuksen yhteydessä luonnollisista asioista. Onhan luonnollista, että Jeesus sai opetusta kuten muutkin ihmiset ja essealaiset olivat juutalaisten lahkokunnista vakavimpia. Ei Jeesuksen arvoa vähennä se, että hän tutustui mm. Buddhan opetuksiin, mikä näkyy selvästi esim. Vuorisaarnassa. Olihan hän tutkinut Mooseksenkin opetuksia. Ei kukaan henkinen opettaja ole rakentanut elämäkatsomustaan tyhjän varaan, vaan ennen annettujen opetusten pohjalle. Jeesus Natsarenuksen henkiset kokemukset ja saavutukset ovat asia erikseen.

20

Kysymys: Minkälainen on oikea suhde Mestariin?

Vastaus: Oikea suhde luonnollisesti on oppilassuhde. Mestari on tavallisen ihmisasteen yläpuolella, joten hän on oikeutettu opettamaan. Mutta kokemus osoittaa, että useimmille ihmisille on melkein ylivoimaista asettua oppilaan asemaan varsinkin silloin, kun Mes-

tari on ruumistuneena. Mestarin persoonallinen vaikutus on silloin niin tehokas, että se nostaa oppilaan sielusta siellä olevan epäveljeyden, mustasukkaisuuden, hallitsemishalun... Ne nousevat siksi, että oppilas voittaisi ne. Mutta ellei hän osaa voittaa niitä, hän alkaa opettaa Mestaria ja syyttää vihaansa häntä vastaan. Tällaisesta asennoitumisesta on näytteitä teosofisen liikkeen alkuajoilta.

Mestarit ovat sangen harvoin ruumistuneina, joten tavallisinta on, että tutustumme heidän opetuksiinsa. Oppilaaksi pyrkiminen on silloin helpompaa, mutta erehtymisen vaara on sitä suurempi. Eräs silmiinpistävimpiä erehdyksiä on se, että Mestari uhrataan tukemaan itsekkäitä pyrintöjä. Sellainen erehdys esiintyy kristikunnassa. Kristilliset kirkot ovat kautta vuosikatojen harjoittaneet valtapyrkimystä, rikkauksien koostamista anekapoin ja tiluksien hankinnalla, uskottelemaalla, että kirkolliskokousten päätökset ovat Jumalan asettamia jne. Jeesus Kristus on saanut kaiken tuon hyväksyä siksi, että Kristus on uhrattu koristamaan kirkkojen toimintoja. Suurin vastuu tuollaisesta erehdyksestä lankeaa luonnollisesti kirkkojen johtoportaille, mutta osavastuullinen on myös kristittyjen suuri joukko, koska se on alistunut pistämään järkensä penkin alle ja tottelemaan nöyrästi auktoriteetteja.

Kysymys: Pekka Ervastian kirjassa Ihmissyyden uskonto on tällainen kohta: "Ihmisen täytyy voittaa it-

sensä. Ja kun ihminen on voittanut pahan omassa sisässään, silloin hän voittaa sen muissa. Silloin hän rakastaa sitä pahaa muissa, sillä ihminen voi voittaa ainoastaan sen, jota hän rakastaa. Jos ihminen rakastaa eläintä sisässään, silloin hän sen voittaa, mutta jos hän sitä vihaa, niin hän alituisesti saa taistella ja langeta. Tämän ymmärtää se, joka tietää mitä rakkaus on, sillä rakastaa pahaa, on toista kuin olla pahan orja.” Voisiko tätä valaista?

Vastaus: Pahanvastustamattomuus on vaikeasti ymmärrettävä asia siksi, että me ihmiset olemme kovin väkivaltaisia. Meihin on iskostunut ja iskostettu taistelun henki: on taisteltava hyvän puolesta pahaa vastaan. Paha tulee meitä vastaan tavallisimmin toisen ihmisen muodossa. Sanomme, että tuo ihminen on paha. Siksi Jeesuskin sanoo, että kun sinua lyödään poskelle, käännä toinenkin poski lyötäväksi. Siis toinen ihminen lyö. Mutta jos meissä olisi rakkaus toista ihmistä kohtaan, ymmärtäisimme, että hänen paha tahtonsa on puutteellisuutta, kehittymättömyyttä. Hän ei ole vielä heikkouttaan voittanut. Jos lyömme vastaan ja siten luulemme nujertavamme pahan hänessä, erehdymme, sillä jokaisen on itse voitettava oma pahuutensa. Hänen lyöntinsä on meidän aiheuttamamme karmallinen seuraus ja meidän vastalyöntimme on uuden velan tekemistä. Siksi paha loppuu vain rakkauksella.

Jos sisäisesti taistelemme itsessämme olevaa pahaa vastaan, silloin huomiomme on jatkuvasti suunnattu-

na pahuutta kohti. Paha saa siitä ravintoa ja kasvaa yhä. Siksi Jeesuskin opettaa, ettei pidä kitkeä ohdakkeita vehnäpellosta, sillä silloin nousee ylös myös vehnä. Kun taistelemme itsessämme olevaa pahaan vastaan, silloin hävitämme hyvänkin. Uusi tapa suhtautua itsessämme olevaan pahaan on: anna pahan olla ja pyri kasvamaan hyvässä. Suuntaa voimasi ja tarmosi ihmisyyden palvelukseen, silloin hyvä kasvaa ja paha kuivettuu ja putoaa pois, koska se ei saa ravintoa.

22

Kysymys: Mikä on oikea motiivi kristosofisessa ryhmätyössä?

Vastaus: Ryhmätyön, kuten kaiken muunkin henkisen työn, oikean motiivin ilmaisee Pekka Ervasti sanomalla, että tulee oppia tekemään työtä ilman maallisen tai taivaallisen palkan odotusta. Mutta tunteeko ihminen aina motiivinsa? Käytäntö osoittaa, että vasta henkisessä työssä paljastuvat ihmissielun sopukoissa olevat epäselvät motiivit. Joskin elämä sellaisenaan on koulu, niin henkinen työskentely tiivistää koulutuksen ja nostaa päivänvaloon voitettaviksi piilotajuisiakin motiiveita. Siksi ihmisyyden tien alkuvaihetta nimittääänkin puhdistuksen tieksi. Sillä tiellä pyrkijän tulee oikaista itseään siinä, missä hän huomaa menetelleensä Vuorisäärnan vastaisesti. Näin tulee henkistä työtä tehdyksi, samalla kun ihminen kasvaa lähemmäksi ihmisyyden ihannetta.

Kysymys: Evankeliumeissa kerrotaan Jeesuksen muuttaneen veden viiniksi Kaanaan häissä. Onkohan kertomus vertauskuva vai tosi tapahtuma?

Vastaus: Veden muuttaminen viiniksi fyysisenä tapahtumana olisi tavallinen fakiiritempu, ei sen kummempi. Silloin Jeesus olisi vain käyttänyt erästä luonnonvoimaa, jota ei yleisesti tunneta. H. P. Blavatsky teki paljon sellaisia "ihmeitä" todistaakseen uteliaille, että ihminen ja luonto ovat paljon merkillisempiä, kuin tahdomme tunnustaa. H. P. Blavatskyn seurapiiriin kuului erittäin kriittisiä, tieteellisesti ajattelevia ihmisiä, joista "ihmeet" saattoivat poistaa piintyneitä ennakkoluuloja. Kaanaan häissä tuskin oli samanlaisia yleisiä, sillä nykyajan epäilevä kriittisyys on kehittynyt myöhemmin.

Johanneksen evankeliumi on gnostilaisen hengen läpikäynti, joten sen useat kertomukset ovat mystisiä. Siinä puhutaan häistä. Myös ihmisen ylemmän minän yhtymistä päivätajuntaan nimitetään mystisiksi häiksi. Alkemistit nimittivät tapahtumaa kemiallisiksi häiksi. Mystisissä häissä, siis päivätajunnan avautuessa korkeamman minän tajunnalle, tapahtuu erittäin tsakrojen, eetteristen aistien, avautuminen. Ennen avautumista tsakroissa oli neutraalia "vettä", ne olivat toimettomia. Mutta avautumisessa niihin kaadetaan aktiivista "viiniä", ne alkavat toimia. Tältä kannalta

katsottuna Kaanaan häät merkitsevät erästä vihkimystä, jonka Mestari toimittaa.

24

Kysymys: Esitelmöitsijä jätti mainitsematta, mitä Benvenuto Cellini kysyi sisilialaisen papin manaamilta hengiltä ja mitä henget vastasivat?

Vastaus: Cellinillä oli naistuttava nimeltä Angelica, joka oli poistunut eikä Cellini tiennyt, minne. Cellini kysyi hengiltä, saako hän tavata Angelicaa ja henget vastasivat: kuukauden kuluttua. Cellini kertoo tavanneensa Angelican ja huomasi, että kuukausi oli kulunut. Ennustus toteutui tarkalleen.

25

Kysymys: Mitä on oikea itsenäisyys ja mitä tarkoittavat Pekka Ervastian sanat, että vain itsenäinen ihminen osaa olla veli?

Vastaus: Henkisen tien kulkijan tulee pyrkiä siveelliseen ja taloudelliseen itsenäisyyteen. Siveellinen itsenäisyys merkitsee erottautumista laumahengestä, jonka vallassa ihmiset yleensä vielä ovat. He ovat enimmäkseen yleisen mielipiteen kahleissa. Koska kirkossa

käyminen on yleinen tapa, sitä seurataan. Koska ihmiset riehuvat politiikassa, pitää riehua mukana jne. Tällainen laumahenki ei kelpaa ihmiselle, joka etsii ennakkoluulottomasti totuutta. On siis opittava seisomaan siveellisesti omilla jaloillaan. Taloudellinen itsenäisyys merkitsee toimeentulemistä omalla työllä. (En puhu vajavaisista ja sairaista.) Useilla ihmisillä on taipumus pyrkiä elämään jotenkin ”keplottelemalla”, toisten kustannuksella, tekemällä kavalluksia tai pyrkimällä yhteiskunnan kannettaviksi. Sellainen elämänasenne ei kelpaa Jumalan etsijälle. Hänen tulee pyrkiä löytämään ”leipäpuu”, rehellinen toimeentulon lähde ja tapa. J. R. Hannula jätti kyllä aineellisesti hyvän toimensa ja toimipaikkansa ryhtyessään teosofisten kirjojen kulkukauppiaksi ja teosofisten esitelmien pitäjäksi, mutta hän kertoo itse, että jos hän teosofista työtä tehdessään kuolee maantien ojaan, se ei olisi ensimmäinen tapahtuma. Monet ovat kuolleet ala-arvoisemman työn tähden. Miksei hän kuukahtaisi teosofian tähden. Kuitenkin hän kokeili kykyjään ennen kuin muutti työalaa. Mutta kaikki ihmiset eivät ole hänen kaltaisiaan kestävydessä eivätkä talenttiansa runsaudessa. Kun tavallinen ihminen seisoo taloudellisesti omilla jaloillaan, silloin hän voi vapaa-aikansa ja ylimääräiset varansa käyttää henkisen elämän palvelukseen.

Kolmas itsenäisyyden laji on henkinen itsenäisyys. Se voidaan toteuttaa Kristuksen yhteydessä. Silloin ovat kaikki muut elämän arvot toisarvoisia ja työ Mes-tarin työsaralla on ainoa välttämättömyys. Pekka Er-

vast ja J. R. Hannula ovat esimerkkejä henkisestä itsenäisyydestä.

26

Kysymys: Onko sympatia pahasta?

Vastaus: Tuskin voidaan sympatiaa tai antipatiaa pitää sellaisinaan pahana. Ne ovat luonnonvoimia, joita pitäisi oppia hallitsemaan. Mieltymykset ja vastenmielisyydet ovat tunnelmia, joita aiheuttavat esim. aistimme. Näemme tai kuulemme jotakin ja aistimukset herättävät joko myötämielisyyttä tai vastenmielisyyttä. Meillä on myös salaperäinen "tuntoaisti" navan kohdalla. Se herättää kaksinaisia tunnelmia esim. tapaamastamme henkilöstä, vaikkemme näkö- tai kulloaistiemme välityksellä saisikaan hänestä ko. tunnelmia. Tällöin emme osaa selittää itsellemme, mikä tuossa ihmisessä herättää tuollaisia tunnelmia, ja tulemme uskoneeksi olematonta. Aistiemme havaintokykyjä emme kykene muuttamaan välittömästi, mutta niitten herättämiä tunnelmia kykenemme oikaisemaan. Se sisältyy henkiseen tiehen. Kun kasvamme veljesrakkauksessa, annamme toistemme olla sellaisia, kuin he ovat. Rakkaus voittaa sympatiat ja antipatiat.

27

Kysymys: Miten on ymmärrettävissä, että ihminen kärsii kuoleman jälkeen, kun hänellä ei ole fyysisistä

ruumista? Kun ihminen haavoittaa ruumiinsa, niin eikö juuri ruumis kärsi? Vai olisiko kärsimys sielullista fyysisessäkin maailmassa?

Vastaus: Yleisesti ottaen ihminen ja hänen ruumiinsa ovat kaksi eri oliota. Ruumiilla on oma tajuntansa, onhan se elossa silloinkin, kun ihminen nukkuu. Tietenkin haavoitettu ruumis kärsii, mutta ihminen tajuntana, joka ruumiissa asuu, tietää ruumiinsa kärsimyksistä sen nojalla, että viestit kärsimyksistä tulevat hermoston ja aivojen kautta ihmisen tietoon. Silloin ihminen sieluna kärsii. On lisäksi sielullisia kärsimyksiä, surua ym., mutta ihmisellä on tilaisuus voittaa niitä usealla tavalla. Samoin kuin päänsärkyä vastaan voidaan nauttia rauhoittava pilleri, samoin muutamat ihmiset rauhoittavat sielullisia tuskiaan esim. nautintoaineilla. Kummassakin tapauksessa sairauden syy jää parantamatta, vaikka tunnetaankin hetki helpotusta. Ihminen sieluna kärsii samoin kuin iloitseekin, ja se tapahtuu fyysisen ruumiin välityksellä, koska tajunta on elämän aikana fyysisessä ruumiissa. Kuoleman tultua tilanne muuttuu, koska fyysinen ruumis puuttuu. Sielu kärsii kuten maaelämänkin aikana, mutta kuoleman jälkeen ei voi nauttia rauhoittavaa ”pilleriä”. Silloin on pakko kärsiä ja kärsimys on kokonaan sielullista. Voisimme ottaa tuoreen esimerkin suursotien aikaisista tapahtumista. Jonkun ns. sivistysvaltion väkivaltainen hallituskoneisto kasvatti joukon kansalaisia mahdollisimman tunteettomiksi murhaajiksi, jotka sitten valtiokoneiston käskystä ajoivat

ihmisiä miljoonittain kaasukammioihin kuolemaan. Nuo murhaajat vetosivat murhatessaan valtiovallan käskyyn ja tukahduttivat siten parhaimman itsensä äänen. Sellainen kävi päinsä fyysisen elämän aikana. Mutta kuoleman jälkeen nuo murhaajat ovat toden edessä, sillä silloin he eivät voi vedota käskijöihinsä, vaan omatunto on heidän tuomarinsa. Fyysiset aivot eivät ole estämässä mielikuvituksen lentoa ja ne loihtivat murhaajan eteen hyvitystä vaativat murhatut. Ne vaativat niin kauan, kunnes murhaaja nöyrtyy perinpohjin ja tuntee tehneensä karkean erehdyksen.

28

Kysymys: Pekka Ervast kirjoittaa, että kun Jeesus ristiinnaulittiin, Johannes meni Öllymäelle muutamiksi tunneiksi mietiskelemään. Täällä hän lopulta huomasi, ”tämä tapahtuma, kaukana siitä, että se olisi surullinen, on kaikista suurin ilonaihe koko ihmiskunnalle, sillä ihmiskunta tulee tästä lähtien lähemmäksi sitä mysteeriä, ristiinnaulitsemismysteeriä, joka on ikuinen”.

Kuinka ristiinnaulitsemismysteeri on ikuinen, siis kuinka se on ollut ennen Jeesus Kristusta ja on jatkuvasti, ikuisesti?

Vastaus: Tässä puhutaan ristiinnaulitsemismysteristä, siis tapahtumasta, joka on mysteeri, salaisuus. Salainen viisaus on aina puhunut, että Logos, Kristus,

on ristiinnaulittuna aineessa. Kristus on Isän ihannekuva täydellisestä ihmisestä ja tuo ihannekuva, Kristus, pyrkii, on aina pyrkinyt, ilmenemään aineessa. Vain ihminen on sellaisessa kehitysvaiheessa, jossa Kristus voi ilmetä. Mutta ihminen on aineen orja, kaikenlaisten himojen temmellyskenttä. Täydellisen ihmisen ihanne ei ole vielä päässyt hänessä esille. Siksi Kristus kärsii. Aineellinen ihminen on kuin risti, jolla Kristus kärsii, "kunnes Kristus saa muodon teissä", kuten Paavali sanoo. Ihminen on vielä pahan orja. Hän uskoo pahaan, perkeleeseen, murhaajaan. Mutta ihmisen tulee oppia uskomaan hyvään, Jumalaan, rakkauteen. Tämä on mysteeri, salaisuus, joka ei tyhjenny tiettyyn historialliseen tapahtumaan.

Ennen Jeesusta Kristuksen saattoi löytää vain näkymättömistä maailmoista. Pyrkijän oli käytävä läpi ns. vihkimyksiä ja siten päästävä tajuisena oman ruumiinsa ulkopuolelle näkymättömään maailmaan ja siellä koettava Kristuksen läsnäoloa. Mutta Jeesuksessa Kristus lähestyi ihmisen päivätajuntaa siten, että Jeesuksen jälkeen jokaisella ihmisellä on mahdollisuus kokea Kristusta päivätajuisesti. Tämä nähtävästi selvisi Johannekselle ja siitä hän iloitsi. Ei hän tietenkään iloinnut Jeesuksen kärsimyksistä, vaan siitä maailmanlaajuisesta avusta, joka Jeesuksen saavutuksessa tuli koko ihmiskunnalle. Tämä sisältyy ristiinnaulitsemismysteeriin.

Kristuksen mysteeriin liittyvä vihkimysdraama, jonka ihminen ennen koki näkymättömässä maailmassa, tuli koetuksi Jeesuksen elämässä fyysisinä tapahtumi-

na. Jeesuksen koko elämä oli julkinen vihkimysdraama. Jokainen hänen elämänsä kokemus ja tapaus liittyi hänen vihkimysdraamaansa. Näin ollen ristiinnaulitseminenkin tapahtui hänen kohdallaan fyysisenä tapahtumana. Tästä seikasta kristillinen viisastelu sai aiheen väittää, että Jumala oli suunnitellut ristiinnaulitsemistapahtuman. Teologia tulee täten puolustaneeksi Jeesuksen teloittajia, vääränvalan tekijöitä, ylimmäispapillista tuomiovaltaa, Pilatuksen raukkamaisuutta ja Jeesuksen teloittajien julmaa tekoa. Sellainen väittäjä johtuu tietämättömyydestä ja mysteerin tuntemattomuudesta, uskosta pahaan, jota Jeesus nimitti perkeleeksi eli murhaajaksi. Vai tietävätkö kristilliset jumaluusoppineet, ettei maailmoitten Isän ihmiskuntaan kohdistuva pelastustyö voi tapahtua muuten kuin murhaajien välityksellä?

Kysymys: Mikä on käytännön okkultismia?

Vastaus: Sana okkultismi on saanut huonon kaiun, sillä sen nimissä harjoitetaan ns. "salaisia tieteitä." Okkultismi eli salatiede-sanana alkuperäinen merkitys tarkoittaa ihmisen pyrkimistä Jumalan yhteyteen, henkisen itsekasvatuksen tietä. Se tie ja se pyrkimys on salainen, sillä ihmisen jumalsuhde ei ole toisen ihmisen nähtävissä. Käytännöllistä okkultismia on esim. Vuorisaarnan neuvojen noudattaminen. Vuorisaarnan

neuvot koskevat ihmissielun muuttamista ja vain Vuorisäärnan seuraaja itse on tietoinen työskentelystään sielunsa kanssa.

30

Kysymys: J. R. Hannula sanoi muistaakseni, ettei pi-dä opiskelussa tarttua toisen puheenvuoroon. Miksi näin?

Vastaus: Emme tule opiskelukokoukseen väittelemään ja toisiamme nujertamaan, vaan etsimään totuutta. Poliittisluontoisissa kokouksissa tavallisesti vastustaja yritetään nujertaa. Uskotaan, että mielipide on sama kuin totuus. Kun enemmistön mielipide voittaa, uskotaan totuuden voittaneen. Jälkeenpäin voidaan nähdä enemmistön mielipide vääräksi. Historia on täynnä esimerkkejä tällaisista erehdyksistä. Joku tuomitaan jopa kuolemaan enemmistön päätöksellä ja muutaman vuosikymmenen kuluttua havaitaan, että kuolemaantuomittu oli kaikkein viisain ja oikeudentuntoisin. Kristosofiset opiskelut on tarkoitettu aivan toisen luonteisiksi. Niissä tutkitaan Mestareitten opetuksia. He kertovat elämään sisältyvistä, meille tuntemattomista laeista, joita mekin opimme ymmärtämään heidän opetustensa valossa. Jokainen läsnäolija katselee Mestareitten opetuksia omien silmälasiansa läpi ja ymmärtää niitä niin hyvin kuin taitaa. Kun hän kertoo jotakin oman ymmärryksensä mukaan, toiset kuuntelevat ja yrittävät ymmärtää kertojan näke-

mystä. Toiset kertovat omista näkemyksistään. Näin on mahdollista päästä yhä lähemmäksi Mestarin sanoman sisältöä.

31

Kysymys: Kuinka pitkä suunnilleen on ihmisen eri ruumistusten jälleensyntymisien välinen aika?

Vastaus: Eräissä teosofisissa kirjoissa sanotaan jälleensyntymisen tapahtuvan 1500—2000 vuoden väliajoin. Kuitenkin on huomattava, että ihmiskunnan varhaisessa lapsuudessa jälleensyntyminen tapahtui erittäin pitkin väliajoin, mutta mitä pidemmälle ihmiskunta etenee älyllisesti, siveellisesti ja henkisesti, sitä lyhyemmin väliajoin jälleensyntyminen tapahtuu. Kehitys oli varhemmin hitaampaa, mikä näkyy mm. aikaisempien juurirotujen pituudessa. Ei ole sääntöä ilman poikkeusta jälleensyntymisienkään ollessa kysymyksessä. Niinpä Mestarit ovat vapautuneet jälleensyntymisen **pakosta**, joten he syntyvät maailmaan silloin, kun heidän työnsä vaatii. Lapsena kuollut saattaa syntyä uudelleen samana persoonallisuutena vaikkapa entiselle äidilleen, ja ehdottoman vakaumuksellinen materialisti, joka on menettämäsillään yhteytensä korkeampaan Itseensä ollen aivan kuin ”sieluton”, kuten H. P. Blavatsky tällaista ihmistä nimittää, jälleensyntyy ilman taivaallista lepoa. Tuo alussa mainittu 1500—2000 vuotta saattaa olla eräänlainen normaali-mitta. Niinpä Pekka Ervast sanoo, että niitä sieluja,

jotka elivät alkukristillisinä aikoina, alkoi syntyä maailmaan viime vuosisadan lopulla. Alkukristillisestä ajastahan on kulunut lähes pari vuosituhatta.

Kysymys: Miten on ymmärrettävissä mielikuvitus?

Vastaus: Elämä on ilmennyksessään kaksinainen, siihen sisältyy henki ja aine. Kummatkin ovat yhtä jumalallisia. Siksi ei ole kuollutta ainetta, jokainen atomikin on tajuinen **elo**. Meidän fyysinen ruumiimme on koostunut soluista, joilla jokaisella on hämärä tajuntansa. Solut ryhmittyvät ruumiin elimiksi, joilla myös on oma tajuntansa, ja elimet yhdessä muodostavat ruumiimme, jolla on tajunta. Mutta ruumiimme tajunta ei ole meidän päivätajuntamme. Päivätajuisina minuuksina olemme aivan muuta ja käytämme lahjaksi saamaamme ruumista vain työvälineenämme. Samoin kuin fyysinen ruumiimme on toisen tajunnan ilmennyskenttä, samoin on myös sieluruumiimme eri kerroksissaan. Meidän sieluruumiimme, johon sisältyy mm. mielikuvitusvoima, on koostunut toisten luonnonvaltakuntien tajuisista aineksista. Niitä aineksia on totuttu nimittämään teosofisella nimellä mm. elementaaliseksi elonaineeksi. Sillä tarkoitetaan, että elonaallon lähtiessä Logoksesta luomispäivän alkaessa, elonaalto pukeutuu korkean älymaailman "aineeseen". Se "aine" on silloin eräänlaista "enkelivoimaa", joka pal-

velee siten, että kun ihmiset, deevat ja muut itsetajuiset olennot ajattelevat, elonaineesta muodostuu hetkellinen olento, jonka ikä riippuu ajattelijan ajatuksen voimakkuudesta.

Seuraavan luomispäivän alkaessa sama ”enkelivoima” laskeutuu alemmalla älytasolle, saaden siten kiinteämmän muodon. Kolmannessa luomispäivässä sama voima laskeutuu tunteitten tasolle. Näin on olemassa elonaineen eri tiivistymiä, jos käytämme aineellista sanontaa. Meidän sieluruumiimme on koostunut noista elonaineen eri kerroksista, ja koska se ”aine” on itseltään elävää ja herkkää liikahtelemaan jokaisesta ajatuksesta ja tunteesta, se toimii aivan kuin itsestään. Mielikuvituksemme liehuu kuin lippu tuulessa, koska emme kykene hallitsemaan sitä. Fyysinen ruumiimme on täydellisimmän organisoitu käyttövälineemme ja siksi se jo tottelee meitä ollen nöyrä palvelijamme, mutta sieluruumiimme on vielä melkein organisoimaton. Kykenemme ohjaamaan sen liehumista verrattain vähän, mutta ihmisen tehtävänä on oppia myös sitä hallitsemaan. Olosuhteet pakottavat meitä ohjailemaan mielikuvitustamme, mutta me saatamme osallistua myös itsetietoisesti sitä hallitsemaan. Se tapahtuu mm. joogan avulla, säännöllistä mietiskelyä harjoittamalla.

33

Kysymys: Kun ihmisen jälleensyntymä estetään, — nykyisin se estetään jopa lakiin nojaten — niin miten käy jälleensyntymään pyrkijöitten?

Vastaus: Keskenmeno estää lapsen syntymisen, joten ihmissielun on pyrittävä syntymään uudelleen. Yrittäessämme ymmärtää keskenmenoa karman näkökulmasta on huomattava, että keskenmenoja tapahtuu myös esim. äidin sairauden tms. johdosta. Nämä keskenmenot ovat ainakin osaksi luonnon ”järjestämiä”, siis ne sisältyvät syntymään pyrkivän sielun ja äidin karmaan. Sanon osaksi, sillä karma-käsite on syvä ja laaja. Epäonnistunut äiti on myös kansallisen karman uhri, kuten useimmat ihmiset ovat.

Kristittyjä on hämätty uskonnon avulla selittämällä, että lait ovat Jumalan asettamia. Profeetat ovat tosin antaneet sääntöjä ja ohjeita, mutta varsinaiset lait ovat ihmisten laatimia. Ihmiset ovat laatineet myös aborttilain, joten ihmiset ovat vastuussa myös lain aiheuttamista seurauksista. Jeesus Natsarenius ilmaisee vastuun sanomalla: mitä ihminen kylvää, sitä hän myös niittää. H. P. Blavatsky nimittää karman lakia elämän perimmäiseksi laiksi. Kansan hyväksymä huono laki aiheuttaa kansalle huonon karmallisen seurauksen, sillä se tukee siveellisesti heikkojen kansalaisten heikkouksia. Mutta viisaat sanovat, että enemmän tulee kuulla Jumalaa kuin ihmisiä, joten ihmisen tulee oppia seisomaan omilla jaloillaan eikä taipua huonojen lakien alaisuuteen.

Aborttilaki on eräs materialistisen uskon huipentuma: ihminen on eräs eläimen laji ja siksi kaikki tunnetut himon muodot ovat luonnollisia ja ihmiselle kuu-luvia. Ihmisen himoja ei tule hallita vaan tyydyttää; on elettävä eläinten tavalla. Mutta ihmiskunnan vii-

saimmat opettavat toisin. Ihmisen tulee kasvaa ihmissyydessä, hillitä himojaan ja vastata teoistaan.

34

Kysymys: Onko rukous kuolleen puolesta oikein ja suvaittavaa?

Vastaus: On rukouksia ja rukouksia. Jos omaiset ovat esim. kiihkokansallisia ja poika on kuollut sotiessaan ”väärällä puolella”, niin omaisten rukoukset värittyvät heidän elämäkatsomuksensa mukaisiksi tähän tapaan: kunpa vainaja heräisi Tuonelassa ja näkisi suunnattoman erehdyksensä. Uskovainen äiti uskoo kuolleen lapsensa joutuneen helvettiin, koska lapsi eli hänen mielestään ”maailmallisesti”. Hän rukoilee, että vainaja heräisi samaan uskoon kuin äidilläkin on. Kummassakin tapauksessa rukous aiheuttaa vainajalle tuskaa, sillä rukouksen voima on tietämättömyyden ja sokean uskon kyllästävä. Jos rukoilija jaksaisi luopua persoonallisista tavoitteistaan ja rukoilisi vainajalle sitä hyvää, mitä Isän rakkaustanto edellyttää, niin omaisten rakkaus olisi vainajalle nostava voima.

35

Kysymys: Tietäjät kertovat, että vainajien maailmaan on perustettu kouluja etenkin teosofisen liikkeen aikana. Mikä merkitys näillä kouluilla on vainajille ja elämässä yleensä?

Vastaus: Elämä sekä näkyväisessä että näkymättö-
mässä maailmassa ei ole aina ollut samanlaista, vaan
on tapahtunut kehitystä. Fyysinen maailma on muut-
tunut aikojen kuluessa, me ihmiset olemme rakenta-
neet sitä. Olemme myös itse kasvaneet älykkyudessa ja
taitavuudessa. Siksi olemme kuoltuammekin älyk-
käämpiä kuin vuosimiljoonia sitten. Koska Kristus tuli
Jeesuksen saavutuksessa päivätajunnan taakse, niin
yhä useampi ihminen tuntee tarvetta kasvaa hyväksi,
auttavaksi, toisten ihmisten nostajaksi. Teosofinen sa-
noma on erikoinen, sillä se opastaa etsijäsieluja itse-
tietoiseen itsekasvatukseen. Hyvyys ja auttamistahto
on kasvanut luonteeksi monelle ihmiselle ja heille on
tarjottu työmahdollisuus myös vainajien maailmassa.
He tarvitsevat kouliintumista.

Vainaja on enemmän rajoitettu kuin elävä ihminen.
Me havainnoimme fyysistä maailmaa viidellä aistil-
lamme. Kuoleman jälkeen meillä ei ole näitä aisteja,
mutta vanhasta tottumuksesta kuvittelemme teke-
vämme havaintoja astraalimaailmassa viiden aistin
avulla. Emme tajua astraalimaailmaa sellaisena kuin
se on, vaan kuviteltujen aistien välityksellä. Jotta vai-
naja kykenisi auttamaan toista vainajaa, hänen olisi
tajuttava autettavansa ajatukset ja sieluntila. Mutta
jos hän ei fyysisen elämänsä aikana kyennyt lukemaan
toisen ihmisen ajatuksia, hän ei kykene siihen kuol-
tuaankaan hyvästä tahdostaan huolimatta. Hän on ku-
vittelemiensa aistien vanki. Siksi hän tarvitsee koulu-
tusta ja sitä voi antaa rajoituksista vapautunut vihitty.

Uhrautuva auttamistahto nopeuttaa kehitystä. Vai-

najien elämä ei kulu hukkaan silloin, kun he voivat nopeuttaa toisten kehitystä. Samalla he auttavat ja nopeuttavat ihmiskunnan kokonaiskehitystä.

36

Kysymys: J. R. Hannula opettaa: "Emme ole elämässä sisällä enää näistäpuolin, jos emme elä tietoisesti ryhmäelämää. Elämme kuin jossain vanhassa museo-virtauksessa". Mitä edellyttää tietoinen ryhmäelämä osanottajilta?

Vastaus: Tietoinen ryhmäelämä merkitsee ainakin tietoisesti sopusointuista, riidatonta elämää. J. R. Hannula käytti henkisestä ryhmästä mm. nimeä Mestarin perhe. H. P. Blavatsky puhui veljeyden ytimestä ja Pekka Ervast henkisestä valiojoukosta. "Mestarin perhe" on paljon puhuva lause. Sanoihan Jeesus Kristus: "Missä kaksi tai kolme kokoontuu minun nimessäni, siellä minä olen heidän keskellään". Henkinen veljespiiri on tehtävästään tietoinen ihmisryhmä, jos sen jäsenet suhtautuvat toisiinsa ja Mestariin siten, että Mestari voi olla heidän keskellään. Jeesus Kristuksen nimi tarkoittaa Jeesuksen opettaman elämänymmärryksen henkeä. Nimi merkitsee laatua. Jeesuksen opetusten henki esiintyy Vuorisaarnassa, autuudenjulistus kuvaa sitä sattuvasti. Autuaita ovat hengessään köyhät, puhdassydämiset, laupiaat, rauhan rakentajat, oikeamieliset... Kysymys ei ole kuolemanjälkeisestä tilasta, ku-

ten kristityt kuvittelevat, vaan ihmisen nykyhetkisestä sieluntilasta. Autuudenjulistuksissa sanotaan: **ovat**. Ihmiset, jotka tosissaan pyrkivät asettautumaan autuudenjulistusten henkeen ja jotka siinä hengessä koontuvat, voivat odottaa, että Mestari on heidän keskellään. Silloin he eivät elä ”vanhassa museovirtauksessa” eli vanhassa liitossa, vaan uudessa.

37

Kysymys: Olen tehnyt havainnon, että toisinaan esiintyy vastoinkäymisten sarja, joka saattaa koskea sekä henkistä että aineellista työtä. Tuntuu kuin ne ihmiset, jotka ovat näitten vastoinkäymisten yhteydessä, joutuisivat tietämättään erikoisten voimien armoille. Saisiko tähän ilmiöön selityksen?

Vastaus: Viisaat selittävät: kun ihminen etsii vaka-
vissaan Jumalaa eli totuutta, hänen karmansa pur-
kautuminen nopeutuu. Jokainen ihminen saa jälleen-
syntyessään sellaisen määrän karmallisia velkojaan
lunastettavakseen, että hän selviytyy niistä, jos hän
kohtalaisesti ponnistaa. Jumalan etsijä on toisenlai-
sessa asemassa. Etsiessään totuutta hän aivan kuin
pyytää enemmän taakkaa, maksakoon se mitä tahansa.
Elämä antaa silloin sellaisen armon, että hän saa
enemmän taakkaa kantaakseen, jotta karmallinen vel-
ka tulisi nopeammin maksetuksi. Totuuden etsijä on
enemmän valistunut kuin ihmiset yleensä. Hän ym-

märtää kiihtyvän karmansa syyn ja osaa ymmärtämyksellä suhtautua niihin ihmisiin, jotka tuottavat hänelle epämieluisia yllätyksiä.

38

Kysymys: Johtuuko aikamme levottomuus maapal-
lolle tulleesta uudesta luonnonvoimasta vai ihmisissä
heräävästä psyykkisyydestä?

Vastaus: Luulisin, että nykyaikana erikoisesti ilme-
nevä psyykkisyys ja hermostuneisuus johtuvat suurek-
si osaksi aikamme levottomuudesta. Levottomuus ai-
heutuu osaksi siitä, että vanhan elämisen periaatteen
rinnalle on tullut uusi henkinen periaate, joka kytkey-
tyy saapuneeseen uuteen voimavuodatukseen. Elämän
ristiriidat ovat voimistuneet. Vanha elämisen periaate
nojautuu väkivaltaan ja uusi keskeisesti pahanvas-
tustamattomuuteen ja sille nojautuvaan rauhan rak-
kauteen. Koska uusi voimavuodatus muuttui luonnon-
voimaksi, se vaikuttaa jokaiseen ihmiseen.

Uuden voimavuodatuksen saapuminen nykyaikana
johtui ihmiskunnan kehitysasteesta. Ihmiskunta on
tulossa täysi-ikäiseksi, joten sen tulee oppia itse rat-
kaisemaan pulmansa. Olemme nyt taitekohdassa, mur-
roskaudessa. Ihmiskunta ei tajua vielä, että väkivalta
on häviämään tuomittu. Aikamme murroskauteen
liittyy myös uuden suuren rodun syntyvaihe ja uusi
rotu herättää mm. uuden aistin. Muutamissa ihmisissä

uusi aisti vähän "leiskahtelee", joten monet ihmiset näkevät ja kuulevat "yliluonnollisia". Kaikki se herättää levottomuutta ja hermostuneisuutta.

39

Kysymys: V. L. kirjoittaa v. 1972 tammikuun Kristosofissa mm: "Älykkyys ilman korkeamman järjen valoa ottaa tuekseen materialismin, joka onkin aikamme tunnus. Kun aineuskoon nojautuva älykkyys saavuttaa lakikorkeutensa, alkaa taantuminen". Saisiko tällaiseen elämänrytmiin valaistusta?

Vastaus: Elämä on aaltoilua, opettaa kristosofia. Samoin kuin ihminen syntyy, elää nuoruusvuotensa, tulee täysi-ikäiseksi, sitten vanhukseksi ja lopulta kuolee, saman säännön mukaan toimii koko elämä. Kansatkin syntyvät, elävät aikansa ja kuolevat. Työ ja lepo vaihtelevat. Samoin kuin yötä seuraa päivä ja talvea kesä, samoin kansatkin jälleensyntyvät ja muutamat kansat jopa uudestisyntyvätkin. Tämän kaiken näemme ulkonaisina ilmiöinä, mutta ulkoisten tapahtumien takana ovat sisäiset syyt. Kansalla ja sivistyskaudella on, kuten ihmiselläkin, elämäntehtävä, dharma, jota se on kutsuttu toteuttamaan. Se on olemassaolon sisäinen syy. Mutta elämäntehtävän toteuttaminen on vapaaehtoinen ja siksi ihmisen, kuten kansankin, tulisi kuunnella jumalallisen itsensä ääntä, jotta elämäntehtävän toteuttaminen olisi mahdollinen. Ihmisen tulisi

kuunnella korkeamman minänsä eli omantuntonsa ääntä ja kansan kansallishaltiansa ääntä. Sivistyskauden korkeampi minä on uskonto, joka antaa neuvoja ja ohjeita, kuinka elämä muodostuisi inhimilliseksi.

Nykyisen sivistyskauden tehtävä on järjen nostaminen oikeuksiinsa. Järki eli manas on kaksinainen. Sen alempi puoli nojautuu himoluontoon, josta seuraa laskelmoiva älykkyys. Se on saavuttamassa nyt lakikorkeutensa, älystä on tehty jumala. Laskelmoiva äly pyrkii hyötyyn. Kaikesta toiminnasta tulisi saada mahdollisimman suuri aineellinen hyöty, joten ihminen ja ihmisyys uhrataan yleisessä hyödyn tavoittelussa. Nykyinen sivistyskausi ei ole kyennyt nostamaan järkeä oikeuksiinsa, jotta buddhiin eli rakkauskykyyn nojautuva manas olisi päässyt voitolle hyötyperäisestä älykyydestä. Siksi älyllinen etevyys ja hyödyntavoittelu sotineen, myrkkyyneen ja saasteineen uhkaavat ihmiskunnan olemassaoloa. Jos tällainen meno jatkuisi edelleen, olisi edessä maailmanloppu. Pelastus on taantumisessa, älykkyiden vararikossa, siinä, että elämän oma rytmi painaa koko länsimaisen sivistyksen vähitellen alkukantaiselle asteelle. Niinpä, kun Sinnet vertasi aikamme sivistystä ja sen etevyyttä alkukantaisella asteella oleviin kansoihin, Mestari vastasi, että alkukantaisen asteelle tekin tulette kerran.

Uskonto sivistyksen omanatuntona ja korkeampana minänä antaisi pelastavan avun, jos Jeesus Kristuksen Vuorisaarna olisi kristillisten kirkkojen sanomana. Mutta koska virallinen kristinuskokin nojautuu hyötyyn, sillä ei ole tarjottavanaan pelastavaa kättä. Kir-

kot kalastelevat aineellista hyötyä ja uskovaiset taivaallista palkintoa.

40

Kysymys: Erään kuolemanjälkeisiä tiloja käsittelevän esitelmän ja omienkin kokemusteni nojalla ymmärrän, että kuolemanjälkeisten tilojen kokeminen voi tapahtua jo fyysisen elämän aikana. Mikäli ymmärsin mainittua esitelmää, kokeminen tapahtuu siinä osassa itseä, ihmistä, joka katselee ja arvostelee persoonallisuuden tekoja ylhäältä päin mm. kuolinhetkellä ja johon ei jälleensyntyminen koske, joka ei ole syntynyt eikä kuole, mutta johon sisältyy elämän ja kuoleman pyörä. Tästä johtuen ihminen voi ainakin mietiskelyn hetkinä kohota ns. korkeampaan päivätajuntaan ja tarkastella elämäänsä tässä ja nyt kuvatuunlaisesti ylhäältä käsin. Tällaisen tarkastelun avulla on mahdollista erottaa esim. yksittäisen teon aikaansaama tila kuolemanjälkeisessä elämässä ja vähin erin karsia ns. helvettitiloja kokemalla ne hengessä eli tietoisuudessa jo tässä elämässä. Vastaavasti Tuonelan läpikäyminen, harhaan väsyminen, avaa taivasta tässä ja nyt. Sen muutostapahtuman, jota kuolemaksi sanotaan, ei siis tarvitse olla ihmiselle erityisen tuntematon eikä edes kovin poikkeuksellinen. Ymmärsinkö oikein?

Vastaus: Eihän sen tarvitse olla poikkeuksellinen, mutta toistaiseksi se on, sillä vain pieni vähemmistö on kiinnostunut näistä kysymyksistä. Siksi onkin tarpeel-

lista, että esitelmissä ja kirjallisuudessa tuodaan esiin myös kuolemaa koskevat kysymykset, koska siihen on mahdollisuus teosofisen sanoman avulla. Näin avartuu ymmärrys ja virallistuneen uskonnon meihin istuttamat harhat ja pelot haihtuvat. Näin syntyy mahdollisuus, että joku yksityinen ihminen kiinnostuu asiasta ja ryhtyy kysyjän esittämällä tavalla purkamaan sielunsa harhoja jo maaelämänsä aikana.

Teosofian mukaan ihmisen tie viitoitettiin jo miljoonia vuosia sitten Lemurian mantereella, kun aurinkokuntamme toisista planeetoista tuli tänne auttajia. He antoivat ensimmäisen uskonnon, jota nimitetään viisauuskonnoksi. Sen jälkeen on annettu useita uskontoja ajan ja tarpeen mukaan ja kaikissa niissä on viitoitettu tie ihmisyyteen. Ihmisyyden perikuvaa, joka on piilevänä jokaisen ihmisen henkisessä olemuksessa, on nimitetty Kristukseksi ja vanhemmissa uskonnoissa toisilla nimillä. Ihmisen tie tähtää siihen, että ihminen löytäisi tuon itsessään olevan Kristuksen, ihmisyyden perikuvan. Sen löydettyään hän tietää, miksi on olemassa ja minkälaiseksi hänen tulee kasvaa. Tie Kristuksen löytämiseen on Tie, joka jakaantuu kahteen jaksoon: valmistavaan ja varsinaiseen tiehen. Valmistavalla tiellä, jota nimitetään myös puhdistuksen tieksi, ihminen muuntaa itseään, kokee tietoisesti helvettiä jo maaelämänsä aikana. Myös Jeesus Natsarenius puhuu kaidasta tiestä ja ahtaasta portista, joka johtaa elämään.

Jotta tie kohti ihmisyyttä olisi mahdollisimman turvallinen, ovat uskonnot antaneet neuvoja tiellä kulki-

joille. Ihmisen äly on rajoitettu ja hänen sielussaan on piilevinä voimia, joita hän ei tunne. Puhdistuksen tiellä nuo piilevät voimat nousevat pinnalle voitettaviksi ja silloin tarvitaan pätevää opastusta. Elämä on ankara koulu, ja koska ihmisen päämäärä on Isän tahdon toteuttaminen, elämänkoulun kokeissa ei riitä ihmisen oma ymmärrys. Siksi Buddha antoi ylevät neuvonsa ja häntä ennen Krishna ja monet muut. Jeesus antoi käskynsä Vuorisaarnassa ja autuudenjulistuksissaan hän kuvasi sitä ihmissielun tilaa, jonka tulee tiellä kuljassa kasvaa. Pekka Ervastilta saamme monipuolisimmat ja pätevimmät tiedot näistä kysymyksistä.

41

Kysymys: Aikakauslehti Kristosofin eräässä kirjoituksessa kerrataan Paavalin sanoja: ”Minut jo uhraataan” ja jatketaan: ”Paavali uhrasi itsensä työssä Mestarinsa asian puolesta ja se uhri oli asiaan kuuluva. Mutta hänen jälkeensä tulee niitä, jotka uhraavat Paavalin omien harrastustensa alttarille. Niin oli tapahtunut ennen Paavalia ja niin kävi Paavalin jälkeen.” Miten tällainen uhraaminen on ymmärrettävissä? Miten joku uhraa Paavalin ”omien harrastustensa alttarille”?

Vastaus: Jeesus Kristus uhrasi itsensä ihmiskunnan puolesta siten, että hän opetti kansalle oppia rakkaudesta ja pahanvastustamattomuudesta, neuvoi ole-

maan suuttumatta, vannomatta, epäpuhtaissa ajatuksissa nautiskelematta. Hän kuvasi autuudenjulistuksissaan, millainen on oleva kristityn sieluntila jne. Hänen kolmivuotinen elämäntyönsä ei ollut helppo, sillä häntä uhattiin alituisen kivittämällä. Lopulta hänet teloitettiin. Näin uhraisi Jeesus Kristus itsensä ihmiskunnan puolesta. Mutta hänen jälkeensä syntyi valtiokirkko, joka uhraisi Jeesus Kristuksen omien tavoitteittensa alttarille. Kirkko käytti Kristusta laivansa keulakuvana haalimalla maatiloja ja muuta omaisuutta, hankkiessaan valtaa, julistaessaan pannajulistuksia ja kirkonkirouksia, käydessään uskonsotia ja turvautuessaan inkvisition hirmuvaltaan. Kristuksen nimessä harjoitettiin orjakauppaa tuotaessa Afrikan neekereitä kahleissa Amerikkaan. Eikö kaikki tämä ollut Jeesus Kristuksen uhraamista? Ja koska kirkko nojaa Paavaliin ja käyttää hänen lauseitaan valtapyrkimyksiensä tueksi, niin myös Paavali on joutunut uhrattavaksi Paavalille vieraitten asioitten alttarille.

Kristikunta kirkkoineen unohti Mestarinsa sanat: mitä kylvätte, sitä niitätte, millä mitalla mittaatte, sillä mitalla teillekin mitataan; joka tuulta kylvää, se myrskyä niittää. Elämässä vallitsee syysuhteen laki: jokainen aiheutettu teko tuottaa kaltaisensa seurauksen. Niinpä kirkkojen ote alkaa jo tuntuvasti hellitä, sillä ihmiset alkavat nähdä eron kirkkojen maailmankatsomuksen ja Jeesus Kristuksen maailmankatsomuksen välillä. Tästä seuraa luonnollinen vastareaktio. Kirkot olisivat voineet paljon lunastaa erehdyksiään, jos ne olisivat täydellä ponnella ryhtyneet opet-

tamaan kristikuntaa Vuorisaarnan hengessä. Miten luonnollista olisi, että kirkot tunnustaisivat opettajakseen sen Mestarin, jota ne kutsuvat Jumalan Pojaksi.

42

Kysymys: Mitä tarkoittaa määritelmä: tulee voittaa taistelematta?

Vastaus: Se tarkoittaa sitä, mistä Jeesus Natsarenius puhuu eräässä vertauksessaan: ei pidä kitkeä ohdakkeita vehnäpellosta; ohdakkeita kitkettäessä irtoaa myös vehnää; jos molemmat saavat kasvaa elonkorjuuseen asti, niittomies ja puinti erottavat vehnän rikkaruohoista. Vertaus tarkoittaa ihmisielua, jossa on sekä hyvää että huonoa, tarpeellisia ja tarpeettomia voimia. Ken tallaa sielunsa paheet jalkoihinsa nousten taistellen niitten herraksi, hän riistää itsestään samalla hyvääkin. Paheitten tilalle kasvaa suurempi pahe: ylpeys, omahyväisyys. Vanhan liiton menetelmä oli tällainen ja apostolikin sanoo, ettei vanha liitto tehnyt ketään täydelliseksi. Vanha liitto hyväksyi väkivallan, uusi liitto ei hyväksy. Uuden liiton menetelmä on: älä taistele pahaan vastaan omassa sielussasikaan, anna pahan olla. Mutta suuntaa koko sielusi voima hyvään, jotta hyvä kasvaisi. Karma on niittomies, joka aikaan erottaa pahan hyvästä. Hyvyyden voimien kasvaessa pahakin putoaa pois. Ihmisen henki on Jumalasta, joten ihminen voi vedota sisäiseen jumalaansa ja siten kasvaa hyvässä.

Kysymys: Eräs uskon määritelmä on, että usko on uskoa Mestareihin. Onko muita määritelmiä uskosta?

Vastaus: Usko on, kuten Pekka Ervast selittää, ihmisessä herännyt henkinen voima, tahto. Mutta uskon heräämisessä on asteita. Kun ihminen herää etsimään vastausta elämänsä ongelmiin, hän aivan johdonmukaisesti kysyy: Tietääkö joku, että jälleensyntyminen on luonnon tosiasia, että karman laki vallitsee kaikkialla? Onko joku omakohtaisesti tutkinut näkymättömiä maailmoita, ihmissielun salaisia voimia, Jumalan syvyyksiä jne? Toisin sanoen ihminen kysyy, onko Mestareita olemassa, onko ihmistäydellisyyden saavuttaneita ihmisiä. Saadessaan kysymyksiinsä tyydyttävän vastauksen hänessä herää usko Mestareihin. Hän tajuaa, että on viisaampiakin ihmisiä kuin hän itse. Voimme sanoa, että usko Mestareihin on uskon ensimmäinen askel. Siitä avautuu tie henkiseen elämään. Ellei ihminen vakavissaan ymmärrä ja usko, että muutamat ihmiset ovat jo saavuttaneet sellaisen täydellisyyden, että kykenevät ohjaamaan muita ihmisiä Jumalan tuntemiseen, niin hänen oma pyrkimyksensä on toivotonta hapuilua. Siksi mm. Buddha ja Jeesus antoivat neuvonsa. He olivat kulkeneet tien ihmistäydellisyyteen ja kykenivät ohjaamaan siihen muita. Täten ymmärrämme, miksi H. P. Blavatsky viittasi toistumiseen Mestareihin ja miksi Pekka Ervast puhuu Mestareista kaikissa opetuksissaan.

Usko on tahtoa, joka vie tekoihin. Niinpä uskon ensimmäinen askelkin, usko Mestareihin, saattaa johtaa tekoihin esim. siten, että pyrkijä näkee tehtäväkseen edistää Mestareitten työtä. Niinpä J. R. Hannula kertoo, että hän havaitsi kykenevänsä tukemaan Mestareitten työtä rahallisesti. Hän toteutti mahdollisuutensa käytännössä ja se johti uskon syvenemiseen. J. R. Hannulan elämäntyön tunnemme.

44

Kysymys: Sanotaan, että aurinkokunnan viidellä alimmalla tasolla ei ole Mestareille tuntemattomia salaisuuksia. Niinikään sanotaan, että Jeesus Natsarealaisen henkiset saavutukset koskevat fyysisistä ihmis-kuntaa ja että kosminen Kristus laskeutui Jeesuksen kautta eetteris-fyysiselle tasolle. Kuinka on mahdollista, että esim. Moria ja Kut-Humi, Mestareita hekin, eivät tunne Jeesus Kristuksen kosmis-henkistä saavutusta? Heidän mielestäänhan Gautama Buddha on yhä ihmiskunnan korkein opettaja.

Vastaus: Mestari-vihkimys on viides vihkimys, joten on luonnollista, että aurinkokuntamme viisi alinta tasoa sisältyvät Mestarin tajuntapiiriin. Ennen Jeesus Kristuksen kosmis-henkistä saavutusta kosminen Kristus oli laskeutunut ”omalla painollaan” kuudennen vihkimyksen tasolle, tshoohaneihin, kuten Pekka Ervast opettaa. Vanhan liiton Mestarit olivat ja ovat siis kosmiseen Kristukseen nähden — sanoisimmeko

— inspiraatiiosuhteessa. Se on toista kuin Kristuksen päivätietoinen kokeminen.

On huomattava, että Melkisedekin eli Sanat-Kumaraan koulu, joka perustettiin maapallolle toisista aurinkokuntamme planeetoista tulleitten auttajien toimesta, oli vihkimysten tie, jota hyvällä syyllä nimitetään vanhan liiton tieksi. Se vihkimysten tie oli alussa välttämätön ja ainoa mahdollinen tie. Se auttoi lapsi-ihmiskuntaa etenemään ihmisyyttä kohti. Monet ovat kulkeneet sitä tietä ja saavuttaneet kosketuksen Kristukseen näkymättömässä maailmassa. Näkyväisessä maailmassa Kristusta ei voinut löytää. Näkymättömän maailman kokemukset ovat aivan toisen luonteisia kuin näkyväisen; eihän näkymättömässä maailmassa ole tykkeitä eikä pommeja. Siellä ei vuodateta verta eikä kuolla nälkään.

Eräs Mestari kirjoitti Sinnetille, että Gautama Buddha on kaukaisen tulevan "kierroksen" ihminen. Tällainen tiedonanto oli Sinnetin mielestä kiero, harhaanjohtava, jopa loukkaava. Hän oli länsimaisen sivistyksen kasvatti ja käsitti, ettei kukaan ihminen voi elää sellaisessa ajassa, jota ei vielä ole olemassa. Mestari vastasi, ettei yksi sadepisara aiheuta monsuunimyrskyä, vaikka se sitä ennustaa. Selitys on perin yksinkertainen, vaikkei Sinnett sitä tajunnut. Buddha oli enemmän ponnistanut, tehnyt enemmän työtä kuin ihmiset yleensä. Hän oli kasvanut muita etevämmäksi henkisesti ja siksi hän eli sellaista elämää, johon muut ihmiset saapuvat vasta kaukaisessa tulevaisuudessa. Hän oli edennyt pitkälle vihkimysten tiellä. Ehkä sa-

manlainen seikka valaisee myös käsilläolevaa kysymystä. Vanhan liiton Mestarit elävät oman koulunsa rajoissa ja auttavat ihmiskuntaa Venus- ja Merkuriuskoulujen merkeissä, sillä noista planeetoista tulivat Valkoisen Veljeskunnan perustajat. He eivät olleet maapallon kasvatteja, eivät edes maapallon edellisten luomispäivien ihmisiä. Pekka Ervast asettaakin nuo Venuksesta ja Merkuriuksesta tulleet auttajat — ei isän tai äidin — vaan holhoojien asemaan.

Mutta tämän maapallon ihmiskunnan on noustava ylös holhottavan asemasta, sen on opittava seisomaan omilla jaloillaan. Jotta se olisi mahdollista, on luotava tilanne, jossa jokainen ihminen voi saada kosketuksen Kristukseen. Ihmisen tulee päivätajunnassaan käsitellä, tuntea, että ihmiset ovat veljiä, joita tulee auttaa, lohduttaa, rakastaa. Ihmiskunta oli elämänkoulussaan kypsynyt niin paljon, ettei vanha koulu enää riittänyt. Uusi tilanne muodostui, kun Kristus pääsi Jeesuksessa maapallon eetteritasolle ja ihmiskunnan päivätajunnan taakse. Nyt voi jokainen ihminen päästä uskon eli tahdon heräämisen kautta kosketukseen Kristuksen kanssa, sen Kristuksen, joka Jeesus Natsarenuksen henkisessä saavutuksessa tuli jokaiseen ihmiseen mystiseksi Kristukseksi.

Ihminen saavuttaa elämän ihmiselle asettaman päämäärän eli ”pelastuu” vain Kristukseen yhtymällä. Persoonallisuus on kuolevainen, mutta ihmisen sisin henki, Kristus, on kuolematon. Koko ihmisen ongelma keskittyy Kristukseen, siihen Jumalan kuvaan, jonka kaltaiseksi ihminen on luotu.

Kysymys: Damaskuskokemuksessaan apostoli Paavali kuuli ja tiesi, että Jeesus Natsarenius on mukana Jumalan Pojan tajunnassa. Jos olen ymmärtänyt oikein, niin Pekka Ervastian Jordankastekokemuksen jälkeen etsijä voi kokea Väinämöisen olevan mukana Jumalan Pojan tajunnassa. Mitä tästä voisi sanoa?

Vastaus: Ehkä noin voisi suomalainen sanoa jossakin runollisessa merkityksessä, koska Väinämöinen on Suomen kansan henkinen johtaja. Väinämöinen oli ruumistuneena Jeesus Natsarenuksen jälkeen ja sai kosketuksen autuudenjulistusten henkeen. Hän nousi mysteriovihkimysten kautta enkelikuntaan ja otti Suomen kansan ohjatakseen. Tähän suuntaan näitä asioita on esitetty. Mutta Pekka Ervast sanoo itse, että hänen Jordankastekokemuksessaan oli läsnä Jeesus Kristus. Ei siten, että Jeesus olisi ollut hänen vihkijänsä, vaan salaperäisesti läsnä. Pekka Ervastille avautui kosmoksen mysterio, äärettömyys, syvyys ja kuilu. Auringon takaa avaruudesta tuli henkinen kokemus, jota hän nimittää sekä uudestisyntymiseksi että Jordankasteeksi. — Gnostikot nimittivät auringontakais- ta äärettömyyttä kuiluksi. — P. E:n omista sanoista selviää, että vihkijänä hänen Jordankaste -kokemuksessaan ei ollut aurinkokuntamme Logos, vaan auringontakainen syvyys ja kuilu. Tämä näkemys asettaa kansallishaltiamme Väinämöisen aseman kohdalleen. Hän on Kristuksen palvelija ja on ottanut ohjatakseen

yhden kansan askeleita. Hän tuli ihmisenä jumalaksi, mutta jumala ei tullut hänessä ihmiseksi. Jeesus Kristuksessa Jumala, Logos, Kristus, tuli ihmiseksi ja edelläsanotusta käy ymmärrettäväksi, että sama tapahtui Pekka Ervastissa, joskin edellistä syvemmin. P. E. sanoo, että sama, mikä tapahtui Jeesukselle, kun Johannes kastoi hänet, tapahtui myös hänelle, Pekka Ervastille. Täten on ymmärrettävissä, että P. E:n seuraaja joutuu kokemuseräiseen kosketukseen P. E:n kanssa, kuten Paavali joutui kokemuseräiseen kosketukseen Jeesus Kristuksen kanssa.

46

Kysymys: Onko tavallinen totuudenetsijä, joka kuolemansa jälkeen tekee auttamistyötä, korkeamman minänsä yhteydessä, vai säilyykö korkeamman ja alemman minän yhteys vain sillä ihmisellä, joka elämänsä aikana on kokenut Paavalin Damaskoskokemukseen verrattavan kokemuksen?

Vastaus: Teosofia opettaa, että ihmisen todellinen minä voi yhtyä persoonallisuuteen vain fyysisen elämän aikana. Kuolemanjälkeinen elämä vietetään maailmässä kootun "varaston" turvin. Hyvä ihminen on hyvä myös kuolemansa jälkeen, joten häntä voidaan opettaa auttamistyöhön ja käyttää hyvän palvelukseen. Ihmisyyteen pyrkiminen kantaa hedelmää myös Tuonelassa.

Kysymys: Maanantai-illan esitelmässä (kesäkursseilla) sanottiin, että kiihkomielinen idealismi uskonnollisella alalla aiheuttaa myöhemmin, esim. seuraavassa ruumistuksessa keuhkotaudin. Kun keuhkotauti nyt on voitettu sairaus, mitä voitaisiin sanoa uskonnollisesta fanaattisuudesta?

Vastaus: Materialistinen maailmankatsomus uskoo ihmissielun olevan fyysisten rauhaseritteitten tulos, mutta sellainen oletamus on katetta vailla. Itsesuojeluvaisto kannustaa pakenemaan vastuuta ja siksi ihminen pyrkii työntämään vastuun teoistaan rauhasten tilille. Todellisuudessa ihminen on sielu, joka käyttää fyysistä ruumista. Toivottavasti kahdeskymmenes vuosisata tulee tämän todistamaan. Sielun asenteet vaikuttavat fyysiseen ruumiiseen suoranaisestikin, mutta lyövät leimansa myös tuleviin ruumistuksiin karmen muodossa. Keuhkoista puheen ollen voitaisiin ehkä selvemmin sanoa, että ahdas maailmankatsomus aiheuttaa karmallisena seurauksena ahtaat keuhkot. Uskonnollinen fanaattisuus on ahdasmielisyyttä, johon sisältyy pakote: sinun täytyy uskoa niin kuin minä ymmärrän ja tahdon. Uskonnollinen käännättävimma on yleinen ilmiö. On kuin — kuvaannollisesti sanoen — käännättäjä tarrautuisi käännytettävän kurkkuun ja kuristamalla salpaisi hänen vapaan hengityksensä. Muistakaamme uskonsotia ja inkviisitto-

rien hirmutöitä. Fanaatikko saa niittää kylvöjään sairauden muodossa.

Kysyjä pitää keuhkotautia voitettuna. Hän tarkoittaa nähtävästi keuhkotuberkuloosia, mutta onhan keuhkosityöpä lisääntynyt. Kun yksi taudin muoto saadaan aisoihin, niin toinen, edellistä pahempi, puhkeaa, koska taudin sielullista syytä ei poisteta. Olemme päätelmissämme liian hätäisiä ja itsevarmoja. Muistaakamme, että eräs tiedemies palkittiin hänen keksittyään myrkyin, jolla piti hävittää maailmasta kaikki ns. tuhohyönteiset. Nyt sama myrky uhkaa saastuttaa kaiken elollisen, ihmisenkin.

48

Kysymys: Pekka Ervastian kirjassa Suuri seikkailu sanoo professori Batory: ”Paavaliin kirkko nojaakin. Paavali on syyppää paljoon pahaan. Parempi, jos kirkko hylkäisi Paavalin kokonaan”. Miksi Paavali on syyppää myöhempien ihmisten tyhmyyteen?

Vastaus: Kysymyksessä olevassa keskustelussa sanotaan myös Paavalia suureksi valoksi, mutta myös, että hän ei osannut eikä uskaltanut puhua kyllin selvästi. Paavali puhui aikalaisilleen, joilla oli omat näkemyksensä. Hän käytti vertauskuvia, joita hänen aikalaisensa jaksoivat ymmärtää, ja niistä vertauskuvista tuli myöhemmille kristityille kompastuskiviä. Paavali ei kirjoittanut meille, jotka lähes pari vuosituhatta jäl-

keenpäin tutkimme hänen opetuksiaan, hän kirjoitti perustamilleen seurakunnille, joiden jäsenet saattoivat ymmärtää hänen opetuksiaan. Me elämme nyt toisenlaisessa maailmassa. Emme paloittale uhrieläimiä alttareille ja polta niitä Jumalan lepyttämiseksi, kuten Paavalin aikainen kansa oli tottunut tekemään. Keskiajan kristityt uhrasivat ihmisiä polttorovioilla. Kansoilla on nyt teknisin asein varustetut armeijat, joilla kansat uhraavat toisiaan. Uhrialttareina ovat nyt miljoonakaupungit ja uhritulena pommit ja ydinaseet, myrkyillä tehostettuina. Uhritavat ovat muuttuneet ja suurentuneet. Eräät ihmiset haaveilevat koko ihmiskunnan uhraamisesta. Ei Paavali ole syyllinen tällaiseen muutokseen. Paavali opetti oppilaitaan etsimään sisäistä jumalaansa, jotta heistä tulisi jäseniä taivasten valtakuntaan.

49

Kysymys: Miksi ei perusteta totuudenetsijäin yhdyskuntaa, esim. luostaria, johon totuutta etsivät voisivat kokoontua ja josta käsin he voisivat paremmin vaikuttaa maailmaan?

Vastaus: Kyllä sellaisia yhdyskuntia on ollut kautta aikojen, teosofinen liikekin tähtäsi totuudenetsijäin yhdyskunnan muodostumiseen. Alkukristillinen liike seurakuntineen yritti samaa. Mutta nuo yritykset ovat kariutuneet yksi toisensa jälkeen siihen, että puuttuu kyllin vakavia etsijöitä, jotka kykenisivät toteuttamaan alkuperäistä ohjelmaa. On huomattava, että ky-

symyksessä on henkinen yritys, jonka tarkoituksena on, että sen jäsenet toteuttavat Mestarin antamaa ohjelmaa. Ihmisen tarkoituksesta, päämäärästä ja tehtävästä, ei tiedä kukaan muu kuin Mestari, Gautama Buddhan ja Jeesus Natsarenuksen kaltainen ihminen. Hän osaa näyttää tien, jota kuljetaan. Heidän neuvonsa, kuten Buddhan ilmoittama tie ja Jeesuksen Vuori-saarna, on ohdakkeinen ja orjantappurainen, koska sillä tiellä ihmisen tulee luopua himoistaan, pyyteistään, lakata tappamasta toisia ja rakentaa rauhaa maan päälle. Mestareitten neuvojen käytännöllistämässä ovat henkiset liikkeet kariutuneet. Jos tavalliset ihmiset perustavat vaikkapa luostarin, sivuuttavat Mestarin ja jättävät Kristuksen laskuistaan pois, sellaisesta luostarista tulee esim. lemmenkipeitten sairaala tai ahneitten vankila tai köyhäintalo. Tälle tielle luisivat kristilliset luostariyhteisöt. Vaikka useitten luostareitten synty johtuikin perustajansa vakavasta henkisestä kokemuksesta, myöhemmin luostareihin pesiytyivät elämässään epäonnistuneet ihmiset.

50

Kysymys: Miksi ei koeteta löytää yhteyttä toisiin samansuuntaisesti ajatteleviin ryhmiin? Mielipide-eroavuudet ovat useimmiten näennäisiä ja on häpeäksi eristäytyä niitten takia. Tämä erityisesti vaikeuttaa uusien etsijöitten liittymistä toimintaan. Miksi kenelläkään on syytä olettaa, että juuri hänellä on hallus-

saan ehdoton tieto? Suomessa on arvaamattoman paljon etsijöitä, joitten voimat yhdistettyinä palvelisivat ihmiskuntaa arvatenkin nykyistä paremmin. "Että he yhtä olisivat".

Vastaus: Kaunis ajatus, mutta ilman käytännön antamaa katetta. Kysyjä sanoo: "Miksi kenelläkään on syytä olettaa, että juuri hänellä on hallussaan ehdoton tieto?" Tähän voidaan tehdä vastakysymys: **Olettiko** Gautama Buddha, että hänen viitoittamallaan henkisel-
lä tiellä saavutetaan nirvaana? **Olettiko** Jeesus Kristus, että ihminen löytää taivasten valtakunnan Vuorisaarnan käskyjä noudattamalla? **Olettivatko** itämaitten Mestarit, että teosofinen sanoma riittävästi vastaanotettuna voisi pelastaa länsimaisen sivistyksen luisumasta kauhujen mereen? **Olettivatko** H. P. Blavatsky, Rudolf Steiner, Pekka Ervast . . . että näkymätön maailma ja kuolemanjälkeinen elämä ovat tosiasioita? **Kaukana** siitä. He **tiesivät** niistä asioista, joista he opettivat. Noin yksitoista tuhatta Buddhan seuraajaa saavutti arhatiuden jo Buddhan eläessä. Monet Jeesus Kristuksen seuraajat saavuttivat taivasten valtakunnan kansalaisuuden, ensimmäisenä apostoli Johannes, sitten diakoni Stefanus ja hänen jälkeensä apostoli Paavali. Heidän kokemuksensa perustuivat tietoon, eivät olettamuksiin. Monet teosofit saavuttivat kyvyn tutkia näkymättömiä maailmoita jne. Ei totuuden tieto ole olettamuksien varassa. Kun kysyjä sanoo, että Suomessa on arvaamattoman paljon etsijöitä, joitten voimat yhdistettyinä palvelisivat ihmiskuntaa ar-

vatenkin nykyistä paremmin, hän sanoo vain osan totuutta. On jätetty Kristus laskuista pois ja ajateltu, että joukko tietämättömiä ihmisiä kykenee palvelemaan ihmiskuntaa siten, että ihmiskunta lähenisi elämän sille asettamaa päämäärää. Sellainen väite on tuulesta temmattu. Kun ihminen tahtoo tulla ihmiskunnan auttajaksi, hänen on ensi työkseen nöyryyttävä ja tunnustettava, että on ihmisiä, jotka ovat häntä viisaampia. On ihmisiä, Mestareita, joilla on hallussaan totuuden tieto. He ovat saavuttaneet tietonsa itsekasvatuksen, henkisen ponnistuksen avulla. **Usko Mestareihin** on opetuslapsen ensimmäinen askel. Siitä hän voi edetä Mestarin opetuksia noudattamalla. Meillä ihmisillä ei ole valittavana muuta tietä kuin että Mestarin oppilaana saavutamme Valkoisen Veljeskunnan kansalaisuuden ja sitä tietä etenemme Logokseen.

”Miksi ei koeteta löytää yhteyttä toisiin samansuuntaisesti ajatteleviin ryhmiin?” kysytään. Tähänkin on tehtävä vastakysymys: miksi on ”samansuuntaisesti” ajattelevia ryhmiä? Mikseivät kaikki teosofit ajattele samalla tavalla? Miksi kristillinen liike hajosi moneen, toisiaan vieroksuviin kirkkokuntiin ja satoihin lahkoihin? Miksi yhä syntyy uusia kristillisiä uskonlahkoja, joista jokainen väittää omistavansa ”ainoan oikean uskon”. Jospa joku uhraisi elämänsä selvittääkseen nämä kysymykset. Kun hän löytäisi erimielisyyksien syyt, sitten hän voisi keksiä keinoja syitten poistamiseksi. Jos hän saisi elämäntyönsä päätökseksi kristilliset kirkot ja lahkot yhtymään yhdeksi suureksi maailmankirkoksi, varmaan moni nostaisi hänelle hattua.

Hänen ponnistuksistaan tuskin muuta iloa olisikaan, sillä eiväthän ihmiset muutu paremmiksi siitä, että kirkot yhtyisivät. Ihmiset pysyvät samanlaisina, eripuraisina, ahneina, vallanhaluisina... Kristikunnan verinen menneisyys kenties uudistuisi entistä tehokkaampana. Voimakas suurkirkko kenties ryhtyisi teknisten aseitten tukemana hävittämään ”pakanoita”, toisia uskontokuntia. Menneisyys todistaa, että tällainen vaara on olemassa siksi, että Kristus jätetään laskuista pois. Jos kirkot ja henkiset järjestöt tahtovat uudistua ja ryhtyä rakentamaan yhteistyöhön, muutoksen tulee tapahtua sisältäpäin. Ihmisten tulee muokata sielunsa inhimillisiksi, luopua sotahengestä, riitelemisestä... ja keskittyä rakentamaan rauhaa, sopusointua ja veljesrakkautta, kuten Kristus opettaa. Kun ihmiset muuttuvat, heidän yhteiset yrityksensäkin muuttuvat. Tässä työssä on välttämätön niitten ihmisten, Mestareitten, opastus, jotka elävät sisäisessä Kristuksessa.

51

Kysymys: Jos ihminen jo nuorena tuntee tutuksi kristosofisen elämänymmärryksen, niin onko tällöin kysymyksessä eräänlainen jälleensyntymismuisti?

Vastaus: Ihminen paheineen, hyveineen, vikoineen, taipumuksineen ja kykyineen on tulos omasta menneisyydestään. Persoonallisuus on menneisyyden muisto,

se on todellista jälleensyntymismuistia. Astraaliset ns. jälleensyntymismuistikuvat voivat olla heijastumia todellisuudesta, mutta myös vääristyneitä kuvia. ”Tekninen” eli yliaistillinen jälleensyntymismuisti on saavutettavissa vain kuolemattoman minuuden kautta.

52

Kysymys: Mikä on keskusaurinko Sirius, josta Pekka Ervast mainitsee puhuessaan auringontakaisista maailmoista tulleesta voimavuodatuksesta?

Vastaus: Pekka Ervast mainitsee keskusaurinkon, ”jota voidaan nimittää Siriukseksi”. Ymmärtääkseni P. E. tarkoittaa keskusauringolla sen tähtijärjestelmän keskusta, jota meidän aurinkokuntamme kiertää. Toinen kysymys on, onko tähtitieteen tuntema, Siriukseksi nimitetty taivaankappale mainittu keskus. Tärkeintä Pekka Ervastin Sirius-maininnassa on kuitenkin se, että kysymyksessä oleva luonnonvoima ei tullut vain tämän aurinkokuntamme keskukselta, Aurin-gosta, vaan aurinkokuntamme **ulkopuolelta**, suuresta kosmokselta, siitä syvyydestä ja kuilusta, jonka Pekka Ervast omien sanojensa mukaan koki Jordankastekokemuksessaan. Hänen vihkimyksessään vihkijänä ei ollut oman aurinkokuntamme Logos, vaan ”äärettömyys, syvyys ja kuilu”. Tämä on paljon merkitsevä tiedonanto.

Kysymys: Mistä ja kuinka syntyvät uudet sielut? Väkiluku kasvaa jatkuvasti. Mikä on sielujen alkutila?

Vastaus: Sana "sielu" on epämääräinen käsite, mutta kysyjä tarkoittanee sielulla sitä ihmisminä, joka elää ja toimii fyysisessä ruumiissa. Sillä on oma historiansa, joka ei ole selitettävissä muutamalla sanalla. Minätietoisuuden synty tapahtui Maan kolmannessa luomispäivässä, jolloin ihminen yksilöityi silloisesta eläinkunnasta. Ja koska kaikki ilmennys on rajoituksen alaista, niin niitten eläintenkin, jotka kykenivät yksilöitymään, lukumäärä oli rajoittunut. Kuitenkin niitä oli suunnaton määrä ja ne odottivat kolmannen ja neljännen luomispäivän välisen pralaajan ajan ja syntyivät tässä neljännessä luomispäivässä ihmisiksi sen jälkeen, kun fyysinen kehitys oli saavuttanut ihmismuodon. Siksi ihmis-"sielujen" lukumääräkin on rajoittunut, mutta niitä on, sanovat tietäjät, niin paljon, että vain murto-osa niistä on kerrallaan jälleensyntyneenä. "Sieluista" ei tule puutetta, lisääntyköön ihmiskunta miten paljon tahansa.

Edellä sanottu ei ratkaise ihmisen alkuperää. Kun Logos "luo" maailmansa, esim. maapallon jonkun jälleensyntymän eli luomispäivän, niin Logos vuodattaa itsessään jumalkipinä-joukon, monadit, jotka lähtevät pitkälle toivoretkelleen etsimään itselleen aineellista muotoa. Jumalkipinä vaelttaa monen luonnonvaltakunnan läpi, niihin yhtyen, saavuttaen viimein ih-

misasteen. Nykyisen ihmiskunnan monadit lähetettiin toivoretkelleen jo aurinkokuntamme edellisessä jälleensyntymässä, jolloin ne elähdyttivät vuorotellen kolmea ns. elementtaalikuntaa. Kun aurinkokuntamme jälleensyntyi uudelleen aloittaen mm. Maan luomispäiväsarjan, niin samat monadit elähdyttivät ensimmäisen luomispäivän kivikuntaa, toisessa luomispäivässä ne elähdyttivät kasvikuntaa, kolmannessa eläinkuntaa, nykyisessä, neljännessä luomispäivässä on tarkoitus saavuttaa täydellinen ihmisaste. Nykyinen luomispäivä on vielä kesken. Minätietoisuus astui fyysisiin ruumiisiin niin myöhään, että siitä on kulunut vasta noin 18 miljoonaa vuotta. — Ihmisen kehitys on niin valtava, monipuolinen ja vaiherikas näytelmä, että kun sitä pintapuolisestikin ymmärtää, tajuaa, miten hirvittävän rikoksen elämää kohtaan tekee se, joka riistää hengen toiselta ihmiseltä.

Kysymys: Kuinka tulkitsette Jeesuksen ihmisyyden ja jumalallisuuden?

Vastaus: Jeesuksen ihmisyyys on luonnollisesti se, että hän oli ihminen, kuten me kaikki olemme, syntynyt isän ja äidin avulla. Legenda neitseellisestä syntymästä ei ole yksin Jeesukseen sovitettu, sillä se tavataan toistenkin uskontojen perustajien syntymisen yhteydessä. Voisimmepa kysyä: jos Jeesus syntyi ilman isää,

miksi tarvittiin äitiäkään? Legenda neitseestä syntymisestä tavataan yksinpä Suomenkin muinaisuskonnossa, Väinämöinenkin syntyi ilman immestä. Jeesuksen jumalallisuus on siten erikoinen, että hän oli henkisen syntymän kyseessä ollen esikoinen, ensimmäinen ihminen maapallolla, jossa kosmoksen Kristus astui päivätajuntaan asti. Niin syvälle ei Kristus päässyt vanhempien uskontojen alkujulistajissa ja siksi Jeesus sanookin: "Joka näkee minut, näkee Isän." Jeesuksen erikoinen saavutus tuli kaikkien ihmisten avuksi, sillä "laki kirjoitettiin ihmisten sydämiin" eli omatunto herkistyi.

55

Kysymys: Oliko H. P. Blavatskyn tehtävä erikoisempi kuin edellisten vuosisatalähettiläitten? Erikoisuuteen viittaa se, että Mestarit etsivät sata vuotta sopivaa henkilöä ja valitsivat sitten Mestari Morian entisen oppilaan.

Vastaus: H. P. Blavatskyn työ oli erikoinen mm. siksi, että Mestarit katsoivat tulleen ajan, jolloin vuosisatalähettilään työ oli oleva julkinen. Edellisen vuosisadan lähettiläitä oli kolme: Saint Germain johdossa ja hänen apulaisinaan Mesmer ja Cagliostro. Mesmer oli lääkäri, Cagliostro ja Saint Germain vaikuttivat vaapaamuurariloosheissa ja esiintyivät hoveissa. Sen sijaan H. P. Blavatsky kirjoitteli valtavia teoksia, mm. Salaisen Opin ja Teosofian Avaimen sekä suuren mää-

rän lehtiartikkeleita. Hän kirjoitti nerokkaasti ja iskevästi, ravisteli kirkkoa ja tieteellistä maailmaa. Suunnattomalla tiedolla ja tarmolla hän ”käänsi ajan rati-sevaa ratasta” kuten Pekka Ervast sanoo. H. P. Blavatskyn elämäntyö oli niin suurenmoinen, että vasta tulevat vuosisadat voivat nostaa hänet arvoonsa.

56

Kysymys: Mikä on Suomen kansan henkinen tehtävä?

Vastaus: Suomen kansan henkinen tehtävä on, Pekka Ervastin kaavailemana, niin suurenmoinen ja valtava, ettei sitä osaa näin lyhyesti esittää. Mutta jos kysymme, mikä on kansamme lähin tehtävä, niin se on täydellinen, vapaaehtoinen ja itsealoitteellinen aseista riisuutuminen. Sen jälkeen Suomen kansa kykenisi olemaan täysipainoisesti Euroopan omanatuntona näyttämässä esimerkkiä toisille kansoille. Eurooppa on länsimaisen sivistyksen kehto ja Euroopan kansojen riitaisuus heijastuu kauas maailmaan. Siksi on aikaansaattava Euroopan yhtenäistyminen, olkoon se nimeltään vaikkapa Euroopan Yhdysvallat. Ajatus Euroopan yhtenäistymisestä ei ole aivan äsken syntynyt, sitä on valmistettu ja sen toteutumisen puolesta työskennelty jo usean vuosisadan ajan. Se on Valkoisen Veljeskunnan taholla nähty ainoaksi Euroopan ja länsimaisen sivistyksen pelastajaksi. Temppeleiherrain ritaristo

sai tehtäväkseen kasvattaa kansojen johtajia, jotta he yhteistyöllä saisivat Euroopan kansat yhtymään. Tuo ritaristo tuhottiin. Kun jumalien neuvostossa kysyttiin, olisiko ketään, joka lähtisi yksityishenkilönä yrittämään samaa asiaa, niin ainoaksi yrittäjäksi lupautui Napoleon. Hän sai yrittää omalla vastuullaan. Napoleon oli lähellä onnistumistaan, mutta vallanhimo vei hänessä voiton. Pekka Ervast sanoo, että Euroopan Yhdysvallat on kirjoitettuna Euroopan ylle ja se tulee, vaikka eräät kansat yrittävät sitä estää. Kaikki kamppailu kohtaloa vastaan tulee kalliiksi. Suomen kansa on pieni kansa, mutta ei niin pieni, etteikö se voisi huutaa toisille kansoille: yhtykää. Huutamisella ei kuitenkaan ole täyttä pontta, ellei Suomen kansa riisu aseitaan. Nyt on olemassa vähäisiä merkkejä siitä, että Suomi on ottanut esittääkseen Euroopan yhdentymisen. Ollaan pääsemässä edes neuvotteluasteelle. Siitä voidaan edetä.

Suomen henkiseen tehtävään sisältyy niinikään Pohjolan kansojen yhdentyminen uuden uskonnon työssijaksi.

Kysymys: Kun totuudenetsijä on kulkenut valmistavan tien ja silta on rakennettu ylemmän ja alemman minän välille, niin siitä, mikä sitten seuraa, Pekka Ervast toteaa "Kalevalan avain" -kirjassaan: "Nyt vasta, kuten olemme sanoneet, avautuu hänen eteensä tiedon ja vallan tie — ja samalla aavistamattomien erehdys-

ten ja murheitten tie.” Johtuvatko erehdykset siitä, että totuudenetsijän korkeampi minä on vasta kehitymässä?

Vastaus: Korkeamman ja alemman minän yhtymää sanotaan myös Kristussyntymäksi. Siitä alkaa varsinainen tie, jota kulkemalla Kristus kasvaa miehuuden täyteen mittaan. Se tie on todellakin tiedon ja vallan tie; sanoihan Jeesuskin, että hän on maailman voittanut. Mutta ennenkuin Kristus kasvaa miehuuden täyteen mittaan, kuluu monta ruumistusta ja vaaditaan paljon työtä, työtä itsensä kanssa ja työtä ihmiskunnan nostamiseksi. Me ihmiset olemme yhtä Kristuksessa, Kristuksen ruumiin jäseniä, kuten apostoli sanoo, joten yksilön voitto on kaikkien voitto. Kun ihminen syntyy maailmaan pieni Kristus-valo sydämessään, hän syntyy maailmaa varten, ihmiskunnan takia. Ja hän syntyy, kuten muutkin ihmiset, aivan kuin pusi päässään. Hänen on itse valittava elämäntyönsä ja aikanaan hän osaa valita Kristus-valon ohjaamana. Mutta entinen karma, olosuhteet, ympäristö, hänen pienet kykynsä palvella ovat voitettavia esteitä. Maailma hermostuu Jumalan etsijän läsnäolosta, syrjii häntä ja yrittää tehdä hänen elämänsä vaikeaksi. Kristus-syntymää seuraa aikanaan tulikaste, jonka jälkeen Jumalan etsijä saa suurempia ja vaikeampia tehtäviä. Apostolit saivat helluntaikokemuksensa jälkeen ryhtyä julkisesti työhön Mestarinsa sanoman puolesta, samoin Paavali Damaskus-kokemuksensa jälkeen, niinikään Pekka Ervast ja J. R. Hannula täällä Suomessa. Heillä

kaikilla oli edessään henkisen työn vaikeudet. Mutta sitä ennen heidän oli uudelleen etsittävä tiensä, jonka he löysivät sisäisen kamppailun ja epätoivon jälkeen. Varsinkin Paavalin aikana maailma oli vielä niin pimeä ja hänen ympäristönsä niin raaka, että hän sai jopa kokea raippoja, olla vaarassa ystävien ja vihollisten keskellä. Mutta hän voitti esteet ja suoritti elämäntyönsä kahleista huolimatta. Ja lopulta hän sanoo saaneensa voittoseppeleen.

58

Kysymys: "Paratiisin taru" -kirjassaan J. R. Hanula sanoo: "Meillä tulee olla käytännöllisesti elävä suhde Vuorisaarnan Mestariin ja omaan korkeampaan itseemme. Ja lopulta myöskin — jos mahdollista — elävä suhde ruumiillisesti keskuudessamme elävään Mestariin; joka viimeksi mainittu suhde on kaikkein vaikeimmin löydettävissä ja järjestettävissä." Miksi viimeksi mainittu suhde on vaikeimmin toteutettavissa?

Vastaus: Eräs syy on luonnollisesti se, ettei ruumiillisesti elävää Mestaria ole aina fyysisessä maailmassa, sanokaamme jonkun kansan keskuudessa. Ja jos on, niin Mestarin tunteminen riippuu siitä, onko meillä elävä suhde Vuorisaarnan Mestariin ja omaan korkeampaan itseemme. Niissä ovat avaimet Mestarin tuntemiseen. Nykyään, jolloin on opittu puhumaan Mestareista, esiintyy usein erilaisia "mestareita",

"adepteja", "guruja", jotka myyvät "okkultismin salaisuuksia" niin ja niin suuresta summasta. H. P. Blavatsky jo varoitti näistä keinottelijoista. Niinikään Jeesus Natsarenius opetti, että vääriä profeettoja tulee esiintymään ja he sanovat, että täällä on Kristus, tai tuolla. Opettajan opetus on hänen työnsä hedelmä, siitä hänet tunnemme. Mutta ellei meillä ole elävää suhdetta Vuorisaarnan Mestariin siten, että Vuorisaarnan opetus ja henki on meissä elävänä ja selvänä, niin miten osaamme erottaa edellämainitut keinottelijat Mestarista. Vuorisaarna on mittapuu, jonka korkeampi itsemme hyväksyy.

Voimme näin jälkikäteen todeta, että vaikka Pekka Ervast teki Suomessa työtään monet vuosikymmenet, niin vain J. R. Hannula oli täysin perillä P. E:n asemasta.

59

Kysymys: Pekka Ervast viittaa "Jeesuksen salakoulu" -kirjassaan siihen, että Jeesus antoi viisi käskyä opetuslapsilleen siksi, että he herättäisivät itsessään uusia aisteja. Käskyjen tarkoituksena on uusien aistien herääminen niissä totuudenetsijöissä, jotka pyrkivät henkiselle tielle. Aistit ovat eetteriruumiin voimakkuuksia, tshakroja, joita on pääläella, silmien välissä, sydämen kohdalla jne. Mitä kykyjä totuudenetsijä saa, kun tshakrat alkavat toimia?

Vastaus: H. P. Blavatsky opetti ja näytti myös koekallisesti todeksi, että ihmisellä on tavallisuudesta

poikkeavia aisteja ja salaperäisiltä tuntuja kykyjä, ja että nuo aistit ja kyvyt piilevät eetteriruumiin voimakseksissa. Myös Pekka Ervast kuvailee samoja asioita useissa kirjoissaan. Niinpä hänen joutsenlaulussaan "Suuri seikkailu" on kuvaus keskustelusta kirkkoherra Santalan kanssa. Santala sanoo: "Te väitätte siis, herra tohtori, että kuolevainen meikäläinen voi, kuten sanotte, astua vainajien valtakuntaan." Minämuodossa esiintyvä tohtori Kotka vastaa: "Väitän, vastasin hymyillen." Santala: "Minkä tähden hymyillette? Lasketteko leikkiä?" Kotka: "Päinvastoin. Hymyilen, koska nämä asiat ovat minulle päivänselviä. Ettkö hymyilisi, jos joku kysyisi teiltä, oletteko todella itse nähnyt ja kulkenut esim. Helsingin katuja?"

Edellämainitut kaksi todistajaa sanovat itsellään olevan yliaistillisia kykyjä, joten kykyjen olemassaolo on näin todistettu. Mutta jos tuon tosiasian johdosta joku ajattelee, että hänenkin täytyy herättää itsessään nuo salaiset kyvyt, jotta hän voisi tutkia esim. vainajien elämää, niin häneltä voidaan kysyä: oletko kantanut H. P. Blavatskyn tai Pekka Ervastin manttelia? Oletko ponnistanut kuten he ovat ponnistaneet, käynyt läpi ne henkiset kamppailut, jotka he ovat käyneet? Oletko etsinyt totuutta, Jumalaa, kuten he ovat etsineet? Jos olet, niin silloin sinulla on siveellinen oikeus kaipausiisi, ei muuten.

H. P. Blavatsky sanoi oppilailleen, että hän ei anna mitään neuvoja psyykkisten kykyjen herättämiseksi. Ihmisen pitää ensin kasvaa siveellisesti täysimittaiseksi, ja kun hän kasvaa, psyykkiset kyvyt heräävät hen-

kisen kasvun ohella. Siihen tähtää myös Pekka Ervast kaikissa opetuksissaan, myös edellä mainitussa "Jeesuksen salakoulu" -kirjassa.

Jo H. P. Blavatskyn aikaiset teosofit haaveilivat "okkultisesta yliopistosta" ja "ihmeklubista" ja ehdottivat Mestareille, että he, saatuaan Mestareilta luvan, perustaisivat kysymyksessä olevan opiston ja valitsisivat siihen oppilaat. Mutta Mestarit antoivat ymmärtää, etteivät "ihmeklubin" suunnittelijat olleet ihmiskehityksessään siinä asteessa, että he olisivat kelvanneet edes "ihmeklubin" oppilaksi. Teosofinen liike suistui sitten myöhemmin psykismin ja sitä tietä sootaan, ensimmäisen yleiseurooppalaisen sodan ihanomiseen, jopa sen käytännölliseen tehostamiseen.

Mestarit eivät aloittaneet teosofista liikettä perustaakseen psyykkisten kykyjen akatemian, vaan pelastaakseen länsimaisen sivistyksen sitä uhkaavasta tuhosta. Valkoinen rotu oli tehnyt värillisille roduille hirvittävästi pahaa, anastanut niiden asuma-alueet, riistänyt niiden toimeentulon, saastuttanut ne taudeillaan ja väkivalloin tehnyt ne orjikkeeseen, joten tekojen seuraukset, karma, uhkasi vyöryä koko valkoisen rodun yli. Siksi Mestarit lähettivät apua, mutta apu ei tehonnut. Elämme nyt siinä kauhujen meressä, josta H. P. Blavatsky varoitti.

60

Kysymys: Mitä tarkoittaa Pekka Ervast sanoessaan olevan tärkeintä, että ihminen ei pyri saavuttamaan yliaistillisia kykyjä?

Vastaus: Edellisessä kysymyksessä siihen jo lienee tullut vastaus. Mutta sanottakoon vielä, että vakava henkinen pyrkimys tuskin onnistuu ilman mietiskelyä. Kiinteä ajatusten keskitys Vuorisaarnan käskyihin, Isä meidän -rukoukseen ja autuudenjulistuksiin on sulatusuuni, joka sulattaa Jeesus Kristuksen elämänohjeet luonteeksi. Onhan järkemme heräämätön, tunneluontomme sotkuinen ja tahto eli usko olematon. Siksi mietiskely on välttämätön. Mutta mietiskelyn eli oikeammin sanottuna rukousmietiskelyn motiivi ja suunta määrää tulokset. Siksi on tärkeätä, ettei mietiskelijä tavoittele yliaistillisia kykyjä, vaan pyrkii mietiskelyn avulla valmistamaan itsestään ikäänkuin astian, johon sisäisen Kristuksen valo ja voima voi valautua.

61

Kysymys: Miten ymmärretään kristosofisen elämänymmärryksen valossa Mooseksen Jumalan lause: ”Sillä minä, Herra, sinun Jumalasi, olen kiiwas Jumala, joka kostan isien pahat teot lapsille kolmanteen ja neljänteen polveen, niille, jotka minua vihaavat, mutta teen laupeuden tuhansille, jotka minua rakastavat ja pitävät minun käskyni.”

Vastaus: Oikeus oli vanhan liiton näkökannalta suurimpia hyveitä. Se merkitsi uskoa syysuhteen eli karman lakiin. Jeesuskin viittaa karman lakiin sanoessaan, ettei laista häviä pieninkään piirto, ennen kuin kaikki muodot on käyty läpi. Ja koska karma toimii näkymättömänä kohtalon voimana, israelilaiset käyttivät

siitä nimitystä Jumalan viha. Näin ymmärrettynä karman toiminta sai koston luonteen.

Tällaisesta väärinymmärtämisestä oli vakavat seuraukset. Jumalan moraali on esikuva ihmisten moraalille. Koska Jumala ymmärrettiin kostavaksi Herraksi, joka vääryyttä ja pahuutta kostamalla opetti ihmisiä, niin luonnollisesti ihmistenkin tuli kostaa paha pahalla, jotta he seuraisivat Herransa esimerkkiä. Vanha Testamentti onkin tulvillaan vannomisia, kostamisia ja kehotuksia "syntisten" kivittämiseen. Ihmiset kasvoivat Jumalansa kaltaisiksi. Kun kristikunta omaksumi Jumalakseen Mooseksen kostavan Herran, kristityt punasivat verellä koko menneen historiansa. Vielä meidänkin päivinämmä Mooseksen Herra on ruumiillistuneena aikamme diktaattoreissa, sillä hekin kostavat verisesti kaikille, jotka eivät hyväksy heidän menettelyään; kostavatpa vielä kokonaisille suvullekin. Mutta samat diktaattorit jakavat virkapaikkoja ja muita etuja niille, jotka heitä tukevat.

"Jumalan viha" eli karman toiminta oikein ymmärrettynä toimii mm. siten, että kun ihminen hankkii itselleen luonnonvastaisella elämällään vaikean sairauden, lapset ja lasten lapset saavat kantaakseen esivanhempiansa erehdykset. Siksi meissä pitäisi kasvaa vastuuntunnon elämäntapojemme suhteen.

Kysymys: Mistä ja miten lasketaan alkavaksi juuri-
rodut ja niiden alarodut?

Vastaus: Juuriroduilla ymmärretään niitä suuria rotuja, jotka saivat ja saavat asuinsijakseen uuden mantereen. Juurirotu kehittää seitsemän alarotua eli sivistyskautta. Juurirodut esiintyvät niin perättäin kuin liittämättäinkään siten, että seuraava juurirotu aloitetaan edellisen juurirodun samannimisen sivistyskauden aikana. Niinpä tämä nykyinen eli viides juurirotu aloitettiin neljännen eli atlantilaisen juurirodun viidennen sivistyskauden aikana. Tuleva kuudes juurirotu aloitetaan viidennen juurirodun kuudennen sivistyskauden eli alarodun alkaessa ja sanotaan, että kuudes alarotu ja samalla kuudes juurirotu on jo aloitettu.

63

Kysymys: Mitä tulisi muistaa kielenkäytön suhteen, jotta olisi rauhan rakentaja?

Vastaus: Kielen hillintä on aina tarpeellinen. Ei veljeyttä toteuteta toisia ihmisiä parjaamalla. Useat ihmiset ovat väärällä tavalla "uskovaisia" siten, että he uskovat itse olevansa oikeassa, sisäisesti hyviä ja totuudesta kiinnipitäviä, ja ulkonaisesti mallikelpoisia. He vertaavat toisia itseensä ja näkevät heissä itsensä vastakohtia. Ja kun puuttuu kielen hillinnän taito, seurauksena on parjaus — tietenkin hyvässä tarkoituksessa. Eihän kukaan parjaa toista pahassa tarkoituksessa, vaan suoristaakseen väärää. Siksi on terveellistä tarkkailla itseään, sillä toiset ihmiset saattavat

nähdä parjaajan asenteet kerrassaan virheellisinä, myös kielenhillinnän puutteen, parjaushalun. ”Sydäimestä lähtevät pahat ajatukset”, toteaa Jeesuskin opetuksissaan. Kun kärkevä arvostelu uhkaa tulla kielelle ja suusta ulos, niin hillitsemällä kieltä jää miettimisaikaa. Silloin voi kysyä itseltään: miltä minusta tuntuisi, jos tuo toinen sanoisi minulle, kuten aion sanoa hänelle. Miettimällä huomaa omat virheensä.

64

Kysymys: Pekka Ervast viittasi siihen, että Suomen kansan alkujuuret juontuvat Atlantikselta asti. Olemme siis rodullisesti sangen vanhaa sukua. Tulevaisuuden verhoa hän raottaa mainitsemalla, että muinaisegyptiläinen kulttuuri pyrki jälleensyntymään Suomessa. Mitähän tulevaisuuden näkemyksiä näistä tiedoista voisi saada?

Vastaus: Atlantilainen sivistys levisi Atlantikselta sekä itään että länteen. Idässä sitä edusti muinaisegyptiläinen sivistys ja lännessä arvattavasti mayakulttuuri. Eräät tutkijat väittävät löytäneensä toistensa sukulaissanoja suomen ja eräitten Keski-Amerikan intiaanikielten kesken. Eurooppalaiset ”löysivät” Amerikan varsin myöhään, joten siellä on alkuperäinen kielikin säilynyt puhtaampana. Muinaisegyptiläisyydellä Pekka Ervast ymmärtääkseni tarkoittaa atlantilaisperäistä sivistystä. Se ei ole meille irrallista,

koska Suomen kansan suonissa virtaa atlantilaisperäistä verta. Kalevalan mysterioviisaus viittaa syvään henkiseen tietoon, jonka juuret ovat kaukana muinaisuudessa.

Elämme nyt toisenlaisten kosmis-henkisten voimien alaisena kuin atlantilaiset kansat, sillä Kristus on lähestynyt ihmiskuntaa ja mystinen Kristus on jokaisen ihmisen sydämessä. Siksi alkava kuudes sivistyskausi on laadultaan toisenlainen kuin atlantilaiset sivistyskaudet, mutta uutta rakennetaan aina vanhan perustukselle. Ja koska atlantilaisperäisessä muinais-egyptiläisessä sivistyksessä olivat mysteerit hallitsevina, niin aate mysterioista sisältyy myös tulevaan sivistyskauteen, mutta uudestisyntyneenä. Kristuksen lähestymisestä aiheutunut muutos tulee mukaan, mikä merkitsee mm. uutta suhdetta miekkaan ja pahan olemukseen.

Kysymys: Kuun aineellisuudesta on saatu nyt kokemusperäistä tietoa. Miten H. P. Blavatsky ja Pekka Ervast selittävät Kuun alkuperän ja tarkoituksen?

Vastaus: Kuun alkuperä ja tarkoitus ovat tutkijoille tuntemattomia, sillä heidän käsityksensä aineesta on väärä. Vaikka onkin jonkin verran päästy selville aineen olemuksesta ja todettu atomikin jaolliseksi, silti yhä puhutaan osista, joista atomi on koostunut. Atomin osat, millä nimellä niitä kutsuttaneekin, ole-

tetaan joko positiivisesti tai negatiivisesti ladatuiksi tai neutraaleiksi, siis jotenkin sähköisiksi. Entä mitä on otaksuttu lataus, mitä on sähkö? Mitä on vetovoima? Mikä pitää Kuun radallaan? Etevä fyysikko saattaa selittää vetovoiman olemuksen niin ovelasti, ettei tavallinen talonpoika voi muuta kuin hämmästellä, mutta saman fyysikon täytyy itsekseen tunnustaa, että hän ei tiedä. Hänen on mahdotonta päästä sisälle aineen salaisuuteen, ellei hän lähde okkultismin tielle. Ja sille tielle hän ei kykene astumaan ennen kuin hän tunnustaa Mestareitten olemassaolon ja ottaa Mestarin opettajakseen.

Teosofinen ja kristosofinen elämänymmärrys opettaa, että aine on jatkuvan muuttumisen alainen. Maa, kuten Kuukin, on vähitellen tiivistynyt eli kristallisoitunut eetterisestä tilasta kemiallis-fyysiseen tilaan. Maan aineellisin kohta saavutettiin Atlantiksen aikana, ja sen jälkeen alkoi eetteröityminen. Kuu oli kolmannessa luomispäivässä eetterisessä tilassa oleva "maapallo", sillä sen "kuupäivä" oli Maan kolmas luomispäivä. Aikanaan alkoi nykyinen maapäivä eli Maan neljäs luomispäivä, jolloin Maa on kemiallis-fyysisessä tilassa. Kuu antoi Maalle elämänsä ja se tiivistyi nykyisen luomispäivän aikana eetterisestä tilastaan karkean aineelliseksi. Kuu on laskevan kehityskaaren planeetta, joten sillä ei ole muuta tulevaisuuden tehtävää kuin elättää siellä olevaa kivikuntaa ja vaikuttaa fyysisellä ja psyykkisellä voimallaan Maan elämään. Maa on kehityskaaren pohjassa ja sitä odottaa kirkastuminen, eetteröityminen. Eetteröityminen on riippuvainen Au-

rinko-Logoksen kosmis-henkisistä vuodatuksista ja ihmiskunnan vastaanottokyvystä.

Aineen jatkuva muuttuminen edellyttää tajunnan läsnäoloa. Idän viisaus sanoo, että jokainen aineen pienikin "osanen" on tajuinen, eli oikeammin sanoen: aine on pohjimmiltaan tajuntaa. Uinuva tajunta "painuu" itsetiedottomasti kiinteäksi aineeksi, mutta itsetietoisuuden herätessä se kurkottautuu kutsuvia Logos-voimia kohti ja kirkastuu, eetteröityy. Ihminen on tämän prosessin avain.

66

Kysymys: Elämme puolue-elämän kukoistuskautta. Puolue-elämä tunkeutuu joka paikkaan. Kansa seuraa sitä, joka vetoaa alempiin vaistoihin. Missä on pelastus?

Vastaus: Kansan puolue-elämä vastaa yksilön himoelämää, sillä puolue himoitsee itselleen joitakin arvoja toisten kustannuksella. Apu on siinä, ettei henkisissä liikkeissä jakauduta puolueisiin. Puolueet rasittivat jo Paavalinkin seurakuntia, sillä hän kirjoittaa, että toiset ovat Paavalin puolta ja toiset Apollon puolta, vaikka kaikkien pitäisi olla Kristuksen puolta. Henkisissä liikkeissäkin esiintyy erilaisia auktoriteetteja siksi, että muutamat jäsenet ovat ahkerampia tai kyvykkäämpiä kuin muut jäsenet. He joutuvat luonnostaan henkisen liikkeen kärkeen "vetäjiksi". Heidän kohtalonsa on saada muilta jäseniltä kunnioitusta tai vihaa ja näin muodostuu puolueita.

Puolueitten muodostuminen asettaa sekä jäsenistön että ko. auktoriteetin kokeelle. Kunnioituksen tunne kasvattaa totuudenetsijää valmistamalla häntä kunnioittamaan todellista henkistä auktoriteettia, Mestaria. Mutta jos hän samalla syrjii tai vihaa jotakin toista, hän lankeaa puolue-ansaan. Silloin hän ei rakenna, vaan hajoittaa. Kysymyksessä oleva autoriteetti joutuu myös kokeelle. Jäsenistön antama kunnioitus herättää hänessä helposti kuvitelman, että hän on henkisesti muita ihmisiä edellä, kenties jokin henkinen suuruus, ehkä aivan Mestarin sijainen. Tällöin hän elää suuressa harhassa ja pettää sekä itseään että toisia. Mutta jos hän on kyllin viisas, hän nöyrytyy ja luovuttaa häntä kohtaan suunnatun kunnioituksen Mestarille selvästi tietoisena siitä, että kaikki hänellä oleva tieto henkisistä asioista on saatu niiltä Mestareilta, jotka ovat mm. teosofisen sanoman julistaneet. Jos joku vihaa häntä, hän ottaa vihan opikseen, itsetarkkailun kannustimena.

Ihmisen persoonallisuus, sen kyvyt ja taipumukset, on koottu karman langoista, joitten alkuperää ihminen ei tunne. Siksi päivätajuinen persoonallisuus on ansion hetken lapsi, vaikka minä-tajunta tahtoisi omistaa itselleen kaiken ansion. Jeesus Kristus opetti, että ei kukaan muu ole hyvä kuin yksin Jumala, ja Paavali puhui: "En minä elä, vaan Kristus minussa." Pekka Ervast sanoi usein olevansa vain symboli.

Henkinen liike on ihmisyyden koulu, se tuomitsee, karsii ja parantaa. Mikäli henkinen liike selviytyy näistä karikoista voittajana antaen kunnioituksensa

ja täyden luottamuksensa näkymättömälle Mestarille ja historiallisille Mestareille, sikäli se kykenee olemaan maan suolana ja valona kansan keskellä. Silloin kansakin rauhoittuu ja puolueristiriidat haihtuvat.

67

Kysymys: Mooseksen oli mentävä tuoneloihin etsimään sieltä miestä, jonka hän oli tappanut, pyytääkseen ja saadakseen häneltä anteeksi. Vasta sitten Mooses saattoi aloittaa varsinaisen hengen elämän. (J. R. H:n kys. ja vast. VII no 13) Miten on laita sodassa olleen, hänhän ei tunne tappamaansa ihmistä? Katkeaa-ko häneltä yhteys kuolemattomaan itseensä siinä ruumistuksessa?

Vastaus: Mooses ei päässyt eteenpäin vihkimysten tiellä ilman anteeksiantoa. Mooseksen henkisiä kokemuksia kuvataan mm. kertomalla, että hän tapasi Herran palavassa pensaassa ja Herra sanoi nimekseen: "Minä olen se mikä minä olen." Jumalan nimeä ei saanut lausua ääneen, sillä jos joku ihminen sanoi "minä olen", hän korotti itsensä Jumalaksi ja siten pilkkasi Jumalaa. Jeesus sanoi itsestään "minä olen se, mikä minä olen", ja papisto sanoi, että hän korotti itsensä Jumalaksi ja siis ansaitsi kuoleman. Kun Mooses sanoi tavanneensa "minä olen" ja ilmoitti sen kansalle, kansa ymmärsi hänen tavanneen korkean olennon ja uskoi Moosekseen. Tämäkin seikka todistaa Mooseksen

kulkeneen vihkimysten tietä, joten, kun hän tappoi vihapäissään erään miehen, hänen henkinen tiensä katkesi. Mutta Mooses kykeni tajuisesti etsimään näkymättömästä maailmasta tappamansa miehen ja sai häneltä anteeksiannon. Mooses oli siis erikoisilla kyvyillä varustettu. Tavallinen sotamies ei kykene liikkumaan tietoisesti näkymättömässä maailmassa, eikä saamaan anteeksiäntoa. Hän saa tulevaisuudessa maksaa karmallisen velkansa. Kuoleman jälkeen hän kokee persoonallista taivasta niin paljon kuin hän tunsi eläessään epätsekästä rakkautta. Kulkeneeko kukaan sotamies vihkimysten tietä . . .

68

Kysymys: Miten voisi parhaiten taistella henkistä laiskuutta vastaan?

Vastaus: En tiedä muuta keinoa kuin lakata taistelemasta laiskuutta vastaan ja taistelun asemesta ryhtyä työhön.

69

Kysymys: Kuinka on ymmärrettävissä Paavalin sanat: "Ettekö tiedä, että me tulemme tuomitsemaan enkeleitä; emmekö sitten maallisia asioita?" ja vielä:

"Ettekö tiedä, että te olette Jumalan temppeli ja että Jumalan henki asuu teissä. Jos joku turmelee Jumalan

tempppelin, on Jumala turmeleva hänet; sillä Jumalan temppele on pyhä ja sellaisia te olette?"

Vastaus: Paavali toteaa saman asian, mikä kristosofisessa elämänymmärryksessäkin on keskeistä: Jumala on ihmisessä, kuten kaikessa muussakin. Jumala on kaikkialla, joten ei mikään eikä kukaan voi olla Jumalan ulkopuolella. Ihminen on vuodatus Jumalasta, kipiinä jumalallisesta tulesta, joten ihmisruumis on Jumalan temppele. Olemme kaikki Kristuksen ruumiin jäseniä. Siksi Jumalan tempppelin turmeleminen ja hävittäminen, joka ilmenee karkeimmassa muodossaan ihmistapossa, sodassa, on suurin rikos, "Jumalan vihan" eli karman lain alainen teko. Mitä kylvätte, sitä myös niitätte, opetti Jeesuskin.

"Enkeleitten tuomitseminen" käy ymmärrettäväksi, kun ymmärrämme maapallon jälleensyntymisiä eli luomispäiviä. Nykyinen, neljäs, luomispäivä on aineellisin. Maan edelliset luomispäivät olivat — meidän kannaltamme katsottuna — näkymättömissä maailmoissa, joten niitten luomispäivien ihmiskunnilla ei ollut samoja mahdollisuuksia kokemuksiin kuin meillä on. Edellisten luomispäivien ihmiskunnat ovat nyt enkelikuntia, mutta niillä ei ollut kokemusta esim. pahassa eikä myöskään rakkaudessa samassa merkityksessä kuin meillä. Me, nykyinen ihmiskunta, saamme kokea sekä pahaa että rakkautta, joten kykenemme opettamaan enkeleitä. Mutta enkeleitten opettaminen ei ole saarnaamista, opettaa Pekka Ervast. Opettaminen tapahtuu olemalla, oman henkisen kasvamisemme ohel-

la. Voittaessamme pahan, väkivallan rakkaudella ja anteeksiannolla, opetamme myös enkeleitä, joilta nämä kokemukset puuttuvat.

70

Kysymys: Raamatussa sanotaan, että jokaisen sielun, joka syntii tekee, on kuoltava. Merkitseekö se, että ruumiillisessa kuolemassa kuolee myös sielu?

Vastaus: Sielulla tarkoitetaan nähtävästi ihmisen näkymättömiä periaatteita: eetteriruumista, tunteita ja ajatuksia, jotka ilmenevät päivätajuntana, siis jokaiselle tuttua persoonallisuutta. Se ei kuole fyysisen ruumiin kuoleman yhteydessä, vaan kuolemanjälkeisessä elämässä. Ihmissielu on siis kuolevainen. Jos synninteolla käsitetään pahantekoa yleensä, kuten väkivaltaa, kavaluutta, varkautta jne, niin se kaikki kuolee Tuonelan kiirastulessa. Jos synninteolla ymmärretään osaamattomuutta, kuten alkutekstin henki merkitsee, niin osaamattomuuden seuraukset koetaan kuoleman jälkeen alemmassa taivasmaailmassa. Ihmisen pyrkiminen paremmaksi ihmiseksi osaamatta ihanteita toteuttaa on oikeata synnintekoa. Siihen ei jokainen ihminen kykene. Vain etsijä pyrkii ja lankeaa, jälleen noustakseen. Sellaisesta pyrkimyksestä säilyy osa ylempään taivasmaailmaan ja kypsyy sadoksi seuraavaan ruumistukseen.

Ihmissielu on kuolevainen, koska olemme vielä kes-

kenkasvuisia ihmisinä. Vain korkein meissä on kuolematon. Persoonallisuuden kuolemattomuus saavutetaan vasta, kun meissä oleva jumalanpoika yhtyy persoonalliseen tajuntaamme.

71

Kysymys: Mitä sisältyy Pekka Ervastin opetukseen: Karma on jälleensyntymisen mysterioissa siirtynyt saatanalta Kristuksen käteen?

Vastaus: Sanontaan sisältyy sana **mysterio**. P. E. selittää mysterion merkitsevän mm., että Kristus leimaa jälleensyntymään pyrkivän sielun. Mutta täytyyhän jälleensyntymään pyrkivällä sielulla olla myötämielinen suhde Kristukseen tullakseen leimatuksi. Jos hän ei ole edellisissä ruumistuksissaan suvainnut Kristusta opettajana, miten hän osaisi suvaita Kristusta vastaisuudessaakaan muuten kuin vaikeitten kokemusten jälkeen. Tuntuu siis luonnolliselta, että Kristus leimaa ne sielut, jotka jo ovat kasvaneet mahdollisiksi hänen työkentälleen. Silloin Kristuksen leima on kuin poltinmerkki, joka ajaa ihmisen ratkomaan elämänkysymyksiään Kristus-hengen suuntaan. Heidän kohdallaan karman johto siirtyy Kristukselle, mikä merkitsee, että karma on voitettavissa muullakin tavalla kuin verimarttyriudella.

72

Kysymys: Pekka Ervast opettaa, että Jeesus Kristuksen aura täyttää koko maapallon. Mitä se merkitsee?

Vastaus: Ihmisen aura eli hänen sielullis-henkinen olemuksensa laajenee henkisen kehityksen tiellä. Gautama Buddhan auran sanottiin olleen kilometreittäin hänen ulkopuolellaan. Kun tavalliset selvänäkijät tutkivat Jeesus Kristuksen auraa, eivät he näe sitä, sillä selvänäkijöitten kyvyt rajoittuvat alemmalle älytasolle. Pekka Ervast sanoo, että Jeesus Kristuksen aura on niin suuri, että se täyttää maapallon, joten aivan kirjaimellisesti ”hänessä me elämme, liikumme ja olemme”, kuten apostoli sanoo. Siksi hänen auraansa ei voi nähdä, ellei elä Kristuselämää. Tämä seikka antaa myös aavistuksen siitä, mitä tarkoitetaan sanomalla, että Kristus on maapallon korkeampi minä. Jeesuksen Jordankaste-kokemuksessa Kristus lähestyi ihmiskuntaa ja edellä mainitut selitykset valaisevat sen seikan okkultista puolta. Koko ihmiskunta ”hengittää Kristusta”, joten voimme aavistaa ihmiskunnan tulevaa henkistä kasvua ihmisyyttä kohti. Jeesuksen omat sanat ”Minulle on annettu kaikki valta taivaassa ja maan päällä”, kuvaavat, että ihmiskunnan tie on viitoitettu myös aineen maailmassa, joten kaikki muu hyvä, mitä ihmiset pyrkivät toteuttamaan, luhistuu, ellei Kristuksen henki, Jeesus Kristuksen elämänyymmärrys, ole siinä mukana.

Kysymys: Jeesus ilmestyi ristiinnaulitsemisensa jälkeen opetuslapsilleen suljettuun huoneeseen. Voisiko Pekka Ervast menetellä samoin? Entä Paavali? Sanoo-

han Pekka Ervast Paavalista, että Paavali nousi suurten henkisten kokemusten kautta Mestari-ihmisten joukkoon.

Vastaus: Kysymys "voiko" koskee ymmärtääkseni meitä, jotka vähän harrastamme näitä henkisiä asioita. Mieleeni tulee Jeesuksen neuvo: Älkää heittäkö helmiä tai muita aarteita torille ihmisten tallattavaksi. Tämän lauseen voisi kenties asettaa kysymykseksi: Onko teille mikään pyhää? Onko teille jokin asia niin pyhä, että kätkette sen omaan sydämeenne sitä hiljaisuudessa tutkistellaksenne? Sanaan **Pyhä**, jonka voi liittää oppilaan ja Mestarin keskinäiseen suhteeseen, sisältyy ääretön määrä kunnioitusta, luottamusta, edesvastuuta ja rakkautta, vilpittöntä uhrautuvaisuutta. Viisaat ovat aina toistaneet: kun oppilas on valmis, on Mestariikin valmis. Ei Mestari kaipaa meidän imarteluamme, herra-herra-huutoamme, päänsilitystämme, joka olisi seurauksena siitä, että Mestari ilmestyisi tavallisten ihmisten keskelle Mestarina. Hän tietää, että hoosianna-huudon jälkeen seuraa ristiinnaulitseminen. Ja kenelle siitä olisi apua.

Aika on ulkonaisesti muuttunut Jeesuksen elinpäivien jälkeen. Jeesus opetti oppilaitaan suullisesti vain kolme vuotta, sitten hänet teloitettiin. Häneltä jäi varmaan paljon sanomatta ja senkin, mitä hän ehti opettaa, oppilaat ymmärsivät heikosti. On ymmärrettävää, että oppilaat olivat tyrmistyneitä Mestarinsa pikaisesta poismenosta, joten heidän uskoaan ja luottamustaan oli vahvistettava siten, että Mestari ilmestyi heil-

le. Sen teki nähtävästi mahdolliseksi se, että ainakin muutamat Jeesuksen oppilaista olivat hänen tuttujaan, essealaisveljeskunnan jäseniä, jotka jo olivat tarpeeksi valmistuneita. Olihan Johannes Kastaja essealainen ja hänen oppilaitaan siirtyi Jeesuksen oppilaiksi. Nyt elämme toisenlaisessa ajassa. Pekka Ervast kirjoitti itse paljon, joten hänen opetuksiaan voimme tutkia ja seurata.

74

Kysymys: Onko mitään oikotietä, jota pitkin pääsisi sisälle Jeesus Kristuksen mysteerioon, joka on kärsimys rakkaudessa?

Vastaus: Oikotie, jos sitä siksi nimittäisi, on Pekka Ervastin ja J. R. Hannulan kaikinpuolinen opetus tästä kysymyksestä. Meistä itsestämme riippuu, kuljemmeko viitoitettua oikotietä eli otammeko heidän opetuksensa opiksemme. Kärsimys rakkaudessa on käytäntöä ja ihmisillä on vapaus yrittää vapaaehtoisesti toteuttaa Vuorisaarnan elämänymmärrystä käytännössä. Jos he niin tekisivät, he kulkisivat oikotietä. Sillä tiellä ihminen oppii myös tuntemaan itsensä, sillä "itsensä tunteminen on rakkaustekojen lapsi" sanoo itämainen viisaus. Kun ihminen ei tunne itseään, pyrkimystensä ja tekojensa motiiveja, hän pettää itseään ja toisia. Edellä mainittujen opettajien opastuksella on mahdollista, kestävää mietiskelyä harjoittamalla, löytää sielustaan pyrkimysten ja toimintojen perimmäiset syyt. Syyt voi-

vat olla ahneus, omanvoiton pyynti, kunnian- tai valanhimo jne., vaikka ne ovat niin piilossa, ettei päivätajunta niitä huomaa. Itsensä tutkiminen vaatii työtä, mutta tuloksia myös syntyy.

Kristikunta on unohtanut tämän kaiken, koska se ei hyväksy Jeesus Kristusta opettajakseen. Tällöin ei ole valittavana muuta kuin kiertotie. Sitä kuvailee Pekka Ervast Tietäjän 1916 Toimittajalta -kirjoituksessaan, s. 42—43, käärien pumpuliin jokaisen sanansa: ”Tahtoisitteko tietää, mitä hyvää teille toivotan? Oi, se ei ole vaikea sanoa. Toivotan teille sitä, mitä itse kaipaatte.” Sitten hän kuvailee erilaisia ihmisten toivomuksia lisäten: ”Olkoon jokainen teistä vapaa omassa pyrkimyksessään ja kaihossaan. Olemmehan toistemme veljiä ja onhan veljeytemme — näin alkutaipaleilla — siinä, että tunnustamme ja ilolla tunnustamme toistemme vapauden olla oma itsensä... Jos ken teistä esim. ikävöi maallista rikkautta ja tavaraa, miksi en soisi, että sitä hänelle annettaisiin? Onhan se hänelle kouluksi ja kokemukseksi. Ja jos minä sanoisin, että rikkaus on katkera koulu, ei hän sitä uskoisi, ennenkuin hän sen näkisi” jne.

Kun ihminen ei tunne itseään, hän toivoo kaikkea sellaista, minkä uskoo tuottavan onnea hänelle itselleen. Hänen toiveensa ei kenties toteudu nykyisessä maaelämässä, mutta se toteutuu persoonallisessa tai vaselämässä kuoleman jälkeen. Siellä hän kypsyttaa unelmansa ja saa niittää sadon tulevassa ruumistuksessa. Jos hän toivoi rikkautta, varmasti rikkaus tulee hänen osakseen. Silloin hän saa kokemuksen, ei vain

rikkauden antamasta nautinnosta, vaan myös sen aiheuttamista ristiriidoista, omaisuuden väärinkäyttämisestä ja rikkauden suomien nautintojen aiheuttamista sairauksista. Hän saa kärsimyksen koulussa, tuskan ja vaivan keskellä oppia rakkauden läksyä, ja näin kiertotietä tulla aikanaan sisälle Kristuksen mysteerioon.

75

Kysymys: Millä voimalla verenseisottajat pysäyttävät verenvuodon?

Vastaus: Heillä on todennäköisesti synnynnäinen kuvia luova mielikuviutus, jonka tahto pakottaa liikkeelle. Se on useimmiten itsetiedoton suggestiivinen kyky, jota joku kansantietäjä on opettanut käyttämään. Kuulin — toisen välityksellä — erään verensulkijan oman kuvauksen kyvystään. Jos hän saa tiedon verenvuodosta, hänen ”luontonsa nousee”, hän ”vihastuu”. Tällainen selitys kuvaa käyttäjän itsetiedotonta kykyä. Eräs kansanparantaja käytti sopivaa seremoniaa voimakkaan mielikuvan herättäjänä parantaessaan hammassäryn. Hän veisti puusta tikun, jolla potilas kaiveli hammastaan, kunnes tikkuun tuli verta. Sitten hän kairasi kasvavaan puuhun, jota hän nimitti ”kipupuuksi”, reiän ja veisteli reikään sopivan tulpan. Hän asetti verisen tikun reikään ja löi tulpan päälle. Näin tehden parantajan mielikuviutus loihti kuvan, että hammaskipu teljettiin puuhun. Ja hammas särky lakkasi.

Kysymys: Onko Kristus-syntymä sama kuin Damaskus-kokemus?

Vastaus: Ehkä olisi sanottava, että Kristus-syntymä ja Damaskus-kokemus ovat laadultaan samanlaisia, mutta syvyydeltään erilaisia. Edellä sanottuihin on vielä lisättävä Jordankaste-kokemus, joka laadultaan on edellisiin verrattava, mutta syvyydeltään eri luokkaa. Pekka Ervastin Suuri seikkailu -kirjassa sanotaan: "Oliko Jeesuksella Damaskos-kokemus?" kysyin arkaillen. 'Oli tietysti', vastasi Professori vakavasti, — 'kaste oli hänen Damaskos-näkynsä. Mutta muista-kaamme, Jeesus oli joka suhteessa erikoinen. Paavali sen tiesi.'" J. R. Hannula kuvaa Jordankaste-kokemuksen ja Damaskos-kokemuksen syvyyttä siten, että Jordankaste-kokemuksessa vuodattautuu maapallolle uusi kosmis-henkinen voima, jota Damaskos-kokemuksen kokenut sulattaa itseensä ja levittää ihmiskuntaan. Tämä selitys on täysin sopusoinnussa Pekka Ervastin opetusten kanssa. Hän kertoo itse kokeneensa Jordankaste-kokemuksen sanoen, että sama, mikä tapahtui Jeesukselle, kun Johannes kastoi hänet Jordanilla, sama tapahtui hänelle, Pekka Ervastille. Hänkin tuli kastetuksi. Niinikään P. E. puhui suuresta luonnonvoimasta, joka tuli aurinkokuntamme ulkopuolelta, keskusaurinko Siriuksesta. Tuo kosmis-henkinen voima saapui ensin Aurinkoon, jossa sen vastaanottajana oli Auringon Kuninkaallinen Neuvosto,

joka lähetti voiman maapallolle. Täällä voiman otti vastaan Maan Valkoinen Veljeskunta, joka lähetti-läänsä H. P. Blavatskyn avulla antoi voimalle älyllä käsitettävän muodon. Mutta H. P. Blavatskyn työ oli vasta alkuvalmistusta, sillä kosmis-henkinen mannasade laskeutui viidenkymmenen vuoden aikana suorastaan fyysiseen aineeseen tullen siinä uudeksi luonnonvoimaksi. Voima saavutti fyysisen ilmakehän vuosien 1926—28 paikkeilla. Pekka Ervast puhuu ainoastaan kahdesta Jordankaste-kokemuksesta. Toinen tapahtui Jeesus Natsarenukselle ja toinen Pekka Ervastille. Damaskos-kokemuksia sen sijaan hän sanoo tapahtuneen mm. diakoni Stefanukselle ja apostoli Paavalille. Apostoli Johanneksella oli myös Damaskos-kokemus ja opetuslasten helluntai-kokemukset olivat kenties samansuuntaisia.

Kun Pekka Ervast kuvailee muita Kristus-kokemuksia, jotka ovat **laadultaan** edellisiin verrattavissa, hän mainitsee Kristus-syntymän, kasteen, kirkastuksen ja Golgatan. Nämä vaiheet esiintyvät Kristuksen työkentällä työskentelevän etsijän elämässä, ja vielä siten, että ne saattavat olla joko ensimmäisiä kokemuksia tai jälleensyntymismuistia. On huomattava, että olemme jälleensyntyviä sieluja ja että henkinen elämä on kulkemista **Tiellä**, ja kulkeminen tapahtuu jälleensyntymästä jälleensyntymään. Maanpäällinen elämä kestää vain muutaman vuosikymmenen, joten saatamme epäillä, ettei vakavakaan etsijä koe yhden elämänsä puitteissa Kristus-syntymää, kastetta, kirkastusta ja Golgataa. Luultavinta on, että jos hän nykyisessä elä-

mässään kokee Kristus-syntymän ja sulattaa kokemuksensa, niin, jos hän on valmistunut työhön Jumalan viinimäessä, hän kokee seuraavassa ruumistuksessaan Kristus-syntymän jälleensyntymismuistina ja siihen liittyy kaste-kokemus. Silloin voidaan puhua Damaskos-kokemuksesta. Se kokemus on silloin syvempi kuin pelkkä Kristus-syntymä ja se vie ihmisen tosi työhön Mestarinsa työkentälle. Henkinen elämä on työtä, ei uinailua eikä haaveilua. Kirkastus ja Golgata ovat voimakkaitten reformaattoreitten kokemuksia, mutta niitäkin on kenties nimitettävä Damaskos-kokemuksiksi.

77

Kysymys: Minkälainen on kuolematon persoonallisuus?

Vastaus: Persoonallisuus tulee kuolemattomaksi sen yhdyttyä kuolemattomaan minään. Sen jälkeen persoonallisuus ei koe kuoleman jälkeen samaa kohtaloa kuin ennen. Jälleensyntyessään ihminen vaihtaa vain fyysistä käyttövälinettä. Itämailla uskotaan monen laaman syntyvän uudelleen samana persoonallisuutena. Pekka Ervast sanoo myös Paavalin syntyvän samana persoonallisuutena.

78

Kysymys: Väinö Lehtosen kirjassa "Hengen ykseysselämä" sanotaan: "Jeesus valitsi oppilaansa jo ennen

syntymäänsä ja valitsi heille vanhemmat asettaen oppilaansa syntymään vanhurskaitten ruumiisiin.” Miten tällainen jälleensyntyminen on ymmärrettävissä?

Vastaus: Tästä asiasta puhutaan ”Pistis Sophia”-kirjassa. Siinä kerrotaan Jeesuksen opettaneen oppilaitaan yksitoista vuotta ristiinnaulitsemisensa jälkeen, jolloin hän kertoi myös näistä kysymyksistä. Jeesus kertoo valinneensa oppilailleen vanhemmat, joitten ”ruumiit olivat vanhurskaita”, eli oikeamielisyys oli heille synnynnäinen lahja. Siten oppilaat kykenivät valmistautumaan vastaanottamaan Jeesuksen sanomaa. Salainen tietous opettaa, että suuren reformaattorin syntyessä maalliselle työkentälleen, tuo hän tullessaan joukon jo ainakin osaksi valmistuneita oppilaitaan. Niinpä sanotaan, että noin 600 sielua lupasi syntyä Suomeen täällä alkavaa henkistä työtä varten. Ihmiskunnan henkistä valistustyötä ajatellen monet seikat, jotka meistä näyttävät sattumanvaraisilta, ovat pitkällisen harkinnan tulos. Tämä käy ymmärrettäväksi ymmärtäessämme Valkoisen Veljeskunnan olemusta.

79

Kysymys: Jälleensyntymisoppi on vaikeasti ymmärrettävä oppi. Miten siihen pääsisi sisälle?

Vastaus: Vaikeus johtuu enimmäkseen siitä, että meihin on istutettu lapsesta lähtien toisenlaisia käsi-

tyksiä. Materialistinen ajatussuunta väittää ihmisen tajunnan sammuvan kuolemassa ja joku yltiöpäinen tiedemies voi väittää **tietävänsä**, että näin tapahtuu. Mistä hän sen tietää? Hän vetoaa aisteihinsa, mutta aisteihinsa voi vedota sokeakin ja väittää, ettei valoa ole. Materialisoitunut kristillisyys väittää elämän jatkuvan kuoleman jälkeen joko ikuisessa autuudessa tai ikuisessa kärsimyksessä. **Tietävätkö** nuo "sananjulistajat" niin olevan? Jos ikuisuudella ymmärretään päättymätöntä aikaa, joka alkaa kuolemassa ja jatkuu ikuisesti, se on kuin köysi, jolla on toinen pää, mutta ei toista. Entä jos maailmankaikkeutta lukemattomine tähtijärjestelmineen hallitsee kaksi mahtia: hyvä Jumala ja paha perkele, jotka ovat keskenään alituudessa ja loppumattomassa sodassa? Silloin hyvä Jumala on yhtä sotainen kuin paha perkelekin. Silloin "pata soimaa kattilaa, vaikka kummallakin on yhtä musta kylki." Jos "kaikkivaltias ja kaikkitietävä" Jumala on kaiken alku, hänessä on silloin perkeleenkin alku. Miksi Jumala **kaikkitietävänä** loi perkeleen ja siitä johtuvan kärsimyksen, sillä tiesihän hän luodessaan myös seuraukset. Voidaanko sanoa perheenisän rakastavan lapsiaan, jos hän laittaisi lapsia maailmaan sitä varten, että hän saisi heittää heidät ikuisen piinaan? Jumalan sanotaan menettelevän näin. Mikä ero näin ollen on Jumalalla ja perkeleellä? Jos näin ristiriitoja täynnä oleva "usko" on helpommin tajuttavissa kuin jälleensyntymisoppi, silloin olemme aito "kristillisen" aiopesun uhreja.

Tässä näkyväisessä maailmassa näemme kaikkialla

jälleensyntymistä. Syntymä ja kuolema vallitsevat kaikkialla: millä on alku, sillä on myös loppu. Kesä ja talvi, päivä ja yö vaihtelevat. Ihminenkin on pakotettu nukkumaan ja heräämään. Koko luonto jälleensyntyy levon jälkeen. Sivistyskaudetkin syntyvät, elävät aikansa ja kuolevat. Näiden näkyväisen elämän tapahtumien, elämän vuorottaisen poljennon, pitäisi avata ymmärrystä. Ellei ihmisen elämä jatku kuoleman jälkeen ja uudessa jälleensyntymässä, koko olemassaolo on täysin järjetöntä.

Jos ken ryhtyy selvittämään itselleen näitä kysymyksiä, hänelle selviää myös, että uskontojen keskuksenhenkilöt, Jeesus Kristus niihin luettuna, puhuvat jälleensyntymisestä. Jeesus Kristuksen sanoma on vain alistettu ihmisten vallanhalun ja ahneuden palvelukseen ja siitä on riistetty pois ne opetukset, jotka eivät sovi kyseisten pyrkimysten palvelukseen.

80

Kysymys: Sanotaan, että karkean sijaissovitusopin valtakausi on mennyt. Todellako? Sellaisen virtauksen kyllä näemme, että erinimiset kirkot pyrkivät lähestymään toisiaan. Mutta Veripelastusopissa ne kaikki ovat yhtä mieltä. Näyttääpä siltä, kuin juuri sitä tahdottaisiin tehostaa.

Vastaus: Yhdentymisen takana on oikea inspiraatio: kristittyjen pitäisi yhdentyä. Mutta vuosisatoja paino-

tettu sijaissovitusoppi on niin iskostunut kristittyihin, että siitä on tullut kuin ylipääsemätön kynnyks. Mutta kun asiasta edes vakavasti keskustellaan, kenties pääsee kuuluville myös järjen ääni. Nykyinen kirkkojen yhdentymisen jättää Kristuksen laskuista pois: ei tunnusteta, että Jeesus Kristus on pätevin auktoriteetti omassa opissaan. Näihin asti kirkot ovat olleet niin omahyväisiä, ettei niitten välillä ole ollut edes keskustelun mahdollisuutta. Nyt on alettu keskustella, ja koska kansat ovat heräämässä näkemään, ettei ihminen muutu paremmaksi taikatempuilla, vaan hänen on ryhdyttävä itse muuntamaan itseään, niin kenties kirkkojen yhteisissä neuvotteluissa joskus pääsee Vuorisäärnan siveysoppikin esille. Sitä on syytä toivoa.

Jos kristittyjen yhdentymisen tapahtuu entisellä pohjalla, jos ei kyetä erottamaan toisistaan Jeesuksen rakastavaa Isää ja Vanhan Testamentin sotakiihkoista Jehovaa, yhdentymisen seurauksena on vain sotaisuuden ja väkivaltaisuuden paisuminen. Kristikunta ryhtyy yhdentynein voimin nujertamaan toisia uskontoja, joten verivirrat paisuvat entistäkin mahtavammiksi.

Kysymys: Kirjassaan Kristosofian Polulla I J. R. Hannula sanoo mm: "... kaiken tämän elämän, kuin tulipalon keskellä voi olla aivan toinen maailma, teosofinen maailma, tyynen, rauhallisen toiminnan maailma." Hän jatkaa: "On kuulunut ääniä, että teosofia

on liian aatteellista, se olisi saatava enemmän käytännölliseksi. Mutta mielestäni tässä on arka kohta. Mielestäni olisi onnellista antaa teosofian pysyä korkealla henkisyyden kultamaailmassa.” Mikä käytännön elämän opetus tähän kätkeytyy?

Vastaus: Edellä J. R. Hannula sanoo, että teosofinen maailma on tyynen, rauhallisen toiminnan maailma. Toiminta on teosofiaa käytännössä. Myös H. P. Blavatsky sanoo, että teosofi on se, joka tekee teosofiaa. J. R. Hannula puhuu tässä ymmärtääkseni siitä virtauksesta, joka oli erääseen aikaan päällimmäisenä: H. P. Blavatskyn teosofiaa olisi ”syvennettävä”. Käsitettiin, että H. P. Blavatsky ei ollut täysin selvillä kaikista pulmakysymyksistä, mutta että myöhemmät teosofit olivat, sillä he tekivät selvänäköisiä tutkimuksia. Sitten kävi, kuten kävi. Selvänäkijät uskoivat olevansa kaikkein viisaimpia. He siirsivät Jeesuksen syntymänkin sata vuotta aikaisemmaksi ja näin saivat evankeliumeista ”aurinkomyyttejä”. Vuorisaarna joutui entistäkin paksumman sumun peittoon. Tällainen viisaus unohti historian, sillä Paavali, joka tapasi Jeesuksen opetuslapsia, on historiallinen henkilö. Teosofiaa ”käytännöllistettiin” mm. siten, ettei teosofia kelvannut kirkkaana aatteellisena elämänselviönä, vaan sitä käytännöllistettiin erilaisten yhdistysten ja hyväntekeväisyys-yritysten avulla. Puuha oli pinnalta katsoen kaudista ja inhimillistä, mutta se oli **ulkonaista** puuhaa, joka peitti todellisen teosofian näkyvistä. Se oli ja on länsimaisen menttaliteetin mukaista itsensä ja tois-

ten ihmisten pettämistä, sillä puuhaavat henkilöt tahtovat näyttää maailmalle: kas, näin me teosofit harjoitamme hyväntekeväisyyttä. Sellainen asenne on farsealaisuutta, ulkokultaisuutta. Hannula näki tämän, sillä hän oli syvällä teosofisen elämänymmärryksen hengessä.

82

Kysymys: Eräs omaiseni menehtyi sairastettuaan seitsemän kuukautta erittäin vaikeaa sairautta. Hän oli verrattain nuori eikä olisi tahtonut kuolla. Näen hänestä usein unta ja hän on sairas noissa unissani. Voiko vainaja joutua tällaisessakin tapauksessa ns. "oravanpyörään"?

Vastaus: Ns. "oravanpyörä" koskee vainajan kalma-tilaa siinä tapauksessa, että hän on kuollut joko oma- tahtoisesti tai väkivaltaisesti, siis ennen luonnon määräämää aikaa. Silloin hänellä on vielä elinvoimaa jäljellä ja se kuluu loppuun siinä, kun hän yhä uudestaan toistaa väkivaltaisen kuolemansa tapahtumaa. Tietäjät sanovat, että jos ihminen kuolee esim. auttaessaan toista hukkumasta, hän viettää autuaallisessa unessa lyhyen kalmantilansa eetterimaailmassa. Kysymyksessä olevassa tapauksessa ei ymmärtääkseni "oravanpyörä" ole mahdollinen. Olisi luultavaa, että uneksiija katselee omia mielikuviaan omassa aurassaan. Toinen mahdollisuus on, että vainaja on sairastaessaan tarautunut elämään niin voimakkaasti, että on muodos-

tunut astraalinen luomus, eräänlainen harhavainaja, jota uneksiija katselee. Karman määräämänä aikana kuollut vainaja on, herättyään kalmassa eli eetteri-maailmassa, terve. Kiirastulessa ollessaan hän on keskittynyt itseensä.

83

Kysymys: Jos ihminen on synnynnäiseltä luonteeltaan ylpeä, ylpeys tahtoo tulla itsekasvatuksenkin kannustimeksi. Hän ajattelee vaistomaisesti: tahdon päästä paheistani varsinkin siksi, kun ne näkyvät ulospäin. Ylpeys kuvastuu hyveenä. Miten pitäisi menetellä? Ei luonteenominaisuuksia voi heittää pois kuin vanhaa viittaa. Mistä alkaa nöyryys?

Vastaus: Olemme kasvaneet vuosimiljoonia saatanan koulussa, jossa paheet tallattiin jalkoihin ja nousitiin ylpeänä niitten herraksi. Useat Vanhassa Testamentissa mainitut profeetat ovat kuvaavia esimerkkejä. He ovat kuin Jumalan sotatorvia, jotka vaativat tuomiota pahuudessa eläville ihmisille. Tällainen henki on syöpyntynyt meihin. Se on kasvanut luonteeksemme, eetteriruumiimme ominaisuudeksi. Ylpeys ei pakene väkivalloin, siihen on päästävä käsiksi ylhäältä päin. On kasvatettava ajatuksia ja tunteita, on keskityttävä sääliin, anteeksiantoon ja veljesrakkauten. Kun tunne-ajatus-prinsiippi täyttyy näistä ajatuksista ja tunteista, se "vuotaa yli" eetteriruumiiseen ja muuttuu siellä kyvyksi. Tämä on uuden liiton magiaa: ei taistellen vaan voittaen.

Kysymys: Mitkä merkit viittaavat siihen, että juuri Suomessa on jo alkanut se uusi uskonto, josta Pekka Ervast puhuu ja jota hän nimittää sekä maailman uskonnoksi että ihmisyyden uskonnoksi?

Vastaus: Ajatelkaamme Jeesus Natsarenuksen julistusta. Hän ei sanonut itseään uuden uskonnon profeetaksi. Hän oikaisi aikalaistensa uskomuksia ollen siis reformaattori. Vuorisaarnan jokaisessa käskyssä sanotaan: te olette kuulleet sanotuksi vanhoille elisille noin, mutta minä sanon teille näin. Hän nimittää rakkauskehoitustaan uudeksi käskyksi sanoessaan: "uuden käskyn minä annan teille, että rakastaisitte toisianne sillä rakkaudella, jolla minä olen rakastanut teitä". Tuskin kukaan hänen opetuslapsistaan ymmärsi, että kysymyksessä on julistus, josta kasvaa uskonnollinen liike monine kirkkokuntineen. Uusi opetus oli liian syvä, jotta opettajan läheiset olisivat tajunneet sen kauaskantoisuutta. Tajuamisen ehtona oli henkinen syntymä, syntyminen Kristuksessa. Stefanus koki sen, mutta hänet tapettiin. Paavali koki Kristus-syntymän Damaskon tiellä ja siksi hän tajusi uuden ajan ja uuden uskonnon alkaneeksi. Hän keskittikin koko tarmonsaa Jeesus Natsarenuksen sanoman levittämiseen, mutta Paavali oli sikäli onnettomassa asemassa, ettei hän saanut opetusta suoraan Jeesukselta. Ei tiedetä, onko Jeesus itse kirjoittanut sanomastaan, vain toisten tekemiä muistiinpanoja on säilynyt.

Jos me nykyajan ihmiset yritämme päästä selville, mikä Jeesus Kristuksen sanomassa on uutta, emme saa siitä tietoja aikamme virallistuneelta kristillisyydeltä. On tehtävä vertailuja vanhempien uskontojen ja Jeesus Kristuksen opetusten kesken. Silloin näemme eron. Sama pätee Pekka Ervastian opetuksiin nähden. Hänen elämäntyönsä on sikäli erikoinen, että hän kirjoitti itse paljon, joten on alkuperäisiä opetuksia. Me voimme rinnastaa hänen opetuksiaan toisten profeettojen opetuksiin ja löytää totuuden. Vertailu ei ole hetken työ, se vaatii perinpohjaista tutkimista. Tutkimalla löytyy myös uusi sanoma, jonka hän toi. Ensimmäinen havainto on, että Pekka Ervastian opetukset eivät mene filosofisessa selkeydessään eivätkä moraalisisessa syvyydessään minkään ennen esitetyn uskonnollisen sanoman alapuolella, vaan nousevat niitten yläpuolelle. Edelleen tutkiessamme toteamme, että hänen opetuksensa uudesta uskonnosta, ihmisyyden uskonnosta, tuli julistetuksi hänen omassa sanomassaan.

85

Kysymys: Voiko jälleensyntymismuistia harjoitella?

Vastaus: Kyllä tätäkin asiaa on käsitelty teosofisessa kirjallisuudessa. Sanotaan, että korkeampi jooga, joka johtaa persoonallisuuden ja yksilöllisyyden yhtymiseen, avaa myös jälleensyntymismuistin. Mutta voisimme ensinnä kysyä, miksi luonto on salannut meiltä edelliset ruumistuksemme. On huomattava, että olem-

me jälleensyntymisen lakia noudattaen eläneet maan päällä yhä uudelleen ja uudelleen niin kauan kuin ihmiskunta on ollut olemassa, siis vuosimiljoonien ajan, ja tulemme edelleen jälleensyntymään. Ja koska olemme aivan tavallisia ihmisiä, on luonnollista, ettemme ole edellisissäkään ruumistuksissamme olleet hengen jättiläisiä, vaan aivan tavallisia ihmisiä. Jos joku on jossakin ruumistuksessaan istunut valtaistuimella tai ollut johtava poliitikko tai sotapäällikkö, se vain todistaa julmuudesta ja piittaamattomuudesta toisten elämää kohtaan. Tällaisen kuvan antaa kansojen historia. Voimme siis kuvitella, että jos nykyajan uskonkiihkoilija, joka uskoo olevansa Jumalan mielitetty ja tuomitsee syntiset ihmiset ikuiseen helvettiin, muistaisi, että hän oli edellisessä elämässään inkvisiittori, joka nylki "väärauskoisten" selkänahkoja asettaen tilalle pippuria ja suolaa, jotta "perkele" lähtisi hänestä, niin kestäisikö tuo pyhä kristitty tällaisen näyn. Tuskin. Hänen nykyinen elämänsä muuttuisi sellaiseksi helvettiksi, että hän lopettaisi elämänsä. Luonto on armollinen peittäessään meiltä menneisyytemme, jotta elämä voisi jatkua.

Olemme ruumiinemme ja sieluinemme menneisyytemme muistikuva, oman karmamme tulos. Siksi voimme tutkia itseämme päästäksemme selville kyvyistämme ja puutteistamme, toiveistamme, haluistamme ja pyrkimyksistämme. Näin saamme kuvan entisistä saavutuksistamme ja samalla ohjeet, miten olisi meneteltävä, jotta kasvaisimme Vuorisäärnan viitoittamaan suuntaan.

Kysymys: Mitkä syyt määräävät ihmisen syntymään eri kansoihin?

Vastaus: Lyhyesti sanoen karma, siis ihmisen menneisyys. On paljon syitä, jotka määräävät kohtalomme, mutta kaksi niistä ovat kuolemattomia: rakkaus ja viha. Viha esim. toista kansaa kohtaan pakottaa ihmisen syntymään vihaamansa kansan keskuuteen, jotta hän oppisi sitä kansaa rakastamaan. Mutta viha synnyttää vihaa, joten hän luultavasti joutuu kansansa vihaamaksi tai muuten ylenkatsomaksi. Rakkaus toista kansaa kohtaan johtaa luonnonmukaisesti ihmisen syntymään sen kansan hyvän tekijäksi. Isänmaanrakkaus tuo ihmisen uudelleen saman kansan keskuuteen, mutta isänmaanrakkauskin on monimuotoinen käsite. Toinen näkee isänmaansa onnen ja rauhan tyyssijana, toinen liittää rakkauteensa taloudellisia, sotilaallisia ym. tavoitteita. Seuraukset ovat luonnollisesti tavoitteiden mukaisia.

Kysymys: Mikä tehtävä on Manulla?

Vastaus: Manu on sanskritinkielinen sana, joka merkitsee "ajattelijaa". Manu on intialainen lainlaatikas, joka laati "Manun lait". Manuksi sanotaan myös juurirotujen alkajaa ja suojelijaa, joka on Melkisedekin vih-

kimysjärjestelmässä seitsemännessä vihkimysasteessa. Okkultismin mukaan juurirotujen Manut ovat näihin asti olleet muualta tulleita ihmissieluja, niitä, jotka perustivat maapallolle Valkoisen Veljeskunnan. Sanotaan, että jo alkaneen kuudennen juurirodun Manu on maapallon kasvatti. Hän on Melkisedekin eli Sanat Kumaaran koulussa kasvanut ihminen, Mestari, tarkemmin sanoen Mestarien Mestari.

Rotujen avulla ja kautta tapahtuva ihmiskehitys merkitsee, että ihmissieluja muokataan suurin joukoin ja asteittain lähestymään kosmisen Kristuksen ihmistäydellisyyshannetta. Maailma avautuu rotujen myötä yhä enemmän tajuttavaksi mm. siten, että jokainen rotu kehittää uuden aistin. Aisti tuo tajuttavaksi maailman uudesta kulmasta, joten ymmärrys lisääntyy ja ihmisten keskinäinen suhde pääsee lähemmäksi Kristus-ykseyttä. Aistit avautuvat sisästä ulospäin, alussa aavistuksenomaisesti ja lopulta muutoksena fyysisessä ruumiissa. Niinpä alkamassa oleva kuudes juurirotu herättää ns. astraalisen selvänäön, joka paljastaa mm. vainajien maailman ja ihmisen tunne luonnon aistittavaksi todellisuudeksi. Sen aistin aavistuksenomaisia ilmennysmuotoja näemme jo mm. mediumistisuudessa, profeetallisissa unissa, ennakkoaavistuksissa ja valvenäyissä.

Rotujen rinnalla esiintyy ns. Avataarojen sarja. Avataaralla tarkoitetaan jälleensyntymisen pakosta vapautunutta ihmistä, joka syntyy maailmaan jumalallisena sanansaattajana. Avataara värähdyttää uuden ajanjakson perussävelen. Perussävel pukeutuu

tavallisesti uskonnon muotoon ja uskonto antaa käytännölliset elämänohjeet. Myöhemmin esiintyneet Avataarat tuovat Logos-voimat maapallolle. Ihmiskihitys seuraa kaikkiallista kehityksen lakia, jossa on ”pyöriä pyörien sisällä”. Kehitys etenee spiraalissa, laskeudutaan lähemmäksi aineellisuutta ja jälleen nousetaan. Niinpä juurirotujen sarjan kolme viimeistä, viides, kuudes ja seitsemäs juurirotu ovat nousevalla kehityskaarella, jolloin ”Isä vetää kaiken takaisin”. Siksi viimeiset Avataarat tuovat Logos-voimat ihmiskuntaan. Gautama Buddha ja Jeesus Kristus eivät olleet Manuja, vaan Avataaroja.

88

Kysymys: Mitä käsitetään sanalla rakkaus?

Vastaus: Se on todellakin kysymyksenarvoinen asia. Emme ehkä liioittele sanoessamme, että varsinkin nykyajan kaunokirjallisuus ymmärtää rakkaudella sukupuoli- ja sukupuolten välistä seksuaalista toimintaa. Siihen liittyvä käsitetään rakkaudeksi. Kun ”rakastavaiset” myöhemmin kyllästyvät toisiinsa, kun he huomaavat, että he ”rakastivatkin” toisesta ihmisestä tekemäänsä mielikuvaa, seuraa eripuraisuus, riita ja avioero. Kokemus siis todistaa rakkauden olevan aivan muuta. Useat viisastuvat kokemuksistaan ja ymmärtävät, että rakkaus onkin uhrautumista toisen ihmisen, tässä tapauksessa aviopuolison ja perheen puolesta. Näin ollen rakkaus herää ja kasvaa vasta elämän myötä.

Avioliitto on siis rakkauden koulu, rakkauden ensimmäinen ilmennysmuoto.

Henkiset opettajat puhuvat rakkaudesta laajemmassa merkityksessä ja kenties parhaimpia selityksiä rakkauden olemuksesta ja sen käytännöllisestä ilmenemisestä löydämme Paavalin Korinttolaiskirjeen kolmannesta luvusta. Paavali kuvailee, ettei rakkaus etsi omaansa, se ei muistele kärsimäänsä pahaa. Rakkaus peittää toisten heikkoudet, antaa kaiken anteeksi, kärsii kaiken. Paavalin kirjeestä saamme käsitettävän kuvan rakkauden olemuksesta. Se nostaa rakkauden henkiselle tasolle, veljeyden korkeimmaksi asteeksi, uhrautuvaisuudeksi. Näemme rakkauden kyvyksi, ei tunneillahteluksi. Kyky on eetteriruumiin ominaisuus, ja siksi kyky ei synny itsestään. Se kasvaa vähitellen. Kun ihminen henkisellä tiellä pyrkii kuolemattoman minänsä vaikutuspiiriin, henkinen rakkaustahto laskeutuu eetteriruumiiseen muuttuen siinä kyvyksi.

89

Kysymys: Mikä merkitys on kristosofisilla veljesjuhlilla?

Vastaus: Juhla on työn kukka. Veljesjuhlat kokoavat yhteen talvisen työn aikaansaannokset ja työntekijät ja asianharrastajat saavat samalla kosketuksen toisiinsa. Onhan kysymyksessä veljesjoukko, joka tahtoo kantaa kortensa eli aikaansaannoksensa Mestareitten työvainiolle.

Kysymys: Miten parhaiten voisi erottaa toisistaan psyykkisestä maailmasta ja Kristuksesta tulevat inspiraatiot?

Vastaus: Meitä on neuvottu tutkimaan inspiraatioitten skaalaa. Siksi ei pidä uusien inspiraatioitten tullen hätäillä, vaan pitää ryhtyä tutkimaan niitä. Kun miettii, nukkuu yönsä ja miettii uudelleen useaan kertaan, inspiraation laatu selviää. Otetaan esimerkki. Joku keksii erikoisen tavan henkisen työn edistämiseksi ja uskoo sitä toteutettaessa saatavan aikaan paljon hyvää. Hän ei tarkoita pahaa, vaan hyvää. Hänellä on tilaisuus tutkia motiivejaan. Hän huomaa itseään tutkiessaan, että keksintöä toteutettaessa hänelle itselleen koituu siitä jotakin etua, ellei taloudellista niin sielullista. Ehkä hän uskoo esim. arvonsa nousevan toisten silmissä. Tällöin inspiraatio ei ole Kristuksesta, vaan lähinnä persoonallisesta taivaasta. Sellaisen inspiraation eräs piirre on ajatus, että minun keksintöni on niin hyvä, että toisten pitää se toteuttaa. — Kristus-inspiraatio sivuuttaa persoonallisen minän.

Kysymys: Useat uskonnot viittaavat ihmiskunnan menneisyydessä tapahtuneeseen vaiheeseen, jota kuvataan lankeemukseksi, eräänlaiseksi syntiinlanke-

mukseksi. Teosofinen elämänyymmärrys paljastaa myös sellaisen salaisuuden, ettei ihmiskunnan olisi välttämättä tarvinnut sitä kokea, ei mennä niin syvälle aineeseen. Entä tuo toinen mahdollisuus?

Vastaus: Maalla ollaan viisaita, kun merellä tapahtuu vahinko. Elämä on seikkailua ja samalla lakisääteistä.

Aikojen aamuna luonto teki monenlaisia kokeita eläinkunnan luomisen kanssa, sillä Kuu-luomispäivän kasvikunnan oli saatava nykyisessä luomispäivässä eläimen liikkuvuus. Sekä maalla että meressä muodostui monenlaisia eliöitä. Niiden oli syötävä ja lisääntyvä, jotta elämä jatkuisi. Salainen tieto opettaa, että tehtiin paljon erilaisia yrityksiä, jotka hylättiin ja joiden tilalle luotiin uusia lajeja. Mutta syöminen ja lisääntyminen tapahtuivat itsetiedottomasti, ilman kärsimyksiä. Vasta korkeammat eläinlajit saivat sen suunnitellut syöminen ja lisääntymisen muodot, jotka niillä nykyään on. Tämän kehitysvaiheen aikana ihminen oli vielä eetterisessä tilassa, vailla kemiallis-fyysistä ruumista.

Vasta kolmannessa juurirodussa Lemurian manteeilla ihminen alkoi muuttua kemiallis-fyysiseksi ja alussa ihminen oli kaksisukuinen. Syöminen ja lisääntyminen tapahtui silloin itsetiedottomasti, sillä ihmisellä ei ollut järkeä eikä näköaistia. Kuuloaisti oli ja tuntoaisti oli vasta heräämässä. Näköaisti oli kokonaan kääntynyt näkymättömään maailmaan. Tässä vaiheessa, joka kesti kenties kymmeniätuhansia vuosia, ta-

pahtui ns. syntiinlankeemus. Ihmisen oli saatava orastava järjen valo. Se tapahtui siten, että edellisten luomispäivien ihmiskuntien, niiden sielujen, joilla jo oli järjen valo, tuli antaa apua, tuli syntyä ihmisruumiisiin. Mutta silloin tapahtui ns. enkelien lankeemus siten, etteivät kaikki sielut olleet halukkaita syntymään, koska ihmisruumiit olivat vielä perin alkeellisia. Kieläytyjistä suurimman osan sanotaan olleen ensimmäisen luomispäivän ihmisiä, asuroita. Asurat olivat saavuttaneet ihmisasteen alemman älyn maailmassa, koska maapallo oli ensimmäisenä luomispäivänä älytasolla. He siis eivät olleet ihmisiä sanan nykyisessä merkityksessä. He tarvitsivat lisäkoulutusta ja samalla heidän tuli auttaa tätä ihmiskuntaa. Kieläytymisestä johtuen suuri osa ihmiskuntaa jäi ilman heräävää järkeä, joka puolestaan olisi tehnyt ihmisen oman monadin syntymisen ihmisruumiiseen mahdolliseksi.

Nuo älyttömät ihmiset alkoivat sekaantua sukupuolisesti eläimiin pelkästä matkimisen halusta, joten ihmiset oppivat eläimiltä sukupuoliytymisen. Tämäkin vaihe kesti erittäin kauan, mutta vähitellen ihmisetkin jakaantuivat kahdeksi sukupuoleksi. Vaistomaisen synnyttäminen alkoi muodostua ihmistahdosta riippuvaiseksi. Näkökyvyn avautuminen edisti tätä kehitysvaihetta. Älykkyyden voimistuminen synnytti raakuutta, julmuutta, ja koska eläimet omia lakejaan noudattaen ja vaistonvaraisesti söivät toisiaan, niin ihmiskuntakin oppi eläinten tavat. Näin ollen voidaan sanoa, että ihminen oppi eläimiltä toistensa syömisen ja itsetietoisien sukupuolisen lisääntymisen.

Tämän ns. syntiinlankeemuksen seuraukset koemme jokapäiväisessä elämässämme. Sukupuolielämässä on ihmisen taivas ja helveti, sillä sukupuolinen onnen unelma vie ihmisen synnyttämiseen, jonka seurauksena ovat suurimmat ihmistä kohtaavat kärsimykset. Mutta samalla sukupuolielämä on rakkauden koulu, mikä merkitsee ihmisyyden kasvamista. Syöminen keskittyy lähinnä ns. taisteluun leivästä, joka parhailaan riehuu kautta maailman. Mutta siihenkin liittyy läksy veljeydestä: anna toiselle, mitä häneltä puuttuu. Voimme siis tehdä sen johtopäätöksen, että meidän on voitettava syöminen ja synnytys, lankeemuksesta on noustava. Ihmiskunnan viisaimmat opettavatkin, että muutos tapahtuu henkistä tietä. On opittava syömään henkistä leipää ja opittava rakkauden salaisuus. Tulevaisuuden näkyminä viitataan kurkkuun ja sanotaan, että tulevaisuuden ihminen synnyttää suullaan eli kurkullaan. Toisin sanoen: kurkku on luova elin, ihminen luo sanallaan, äänellään.

92

Kysymys: J. R. Hannula mainitsi eräillä kesäkursseilla, että kirkko vangitsee liian monta sielua. Jälkeenpäin olen ajatellut, että vangitsemisella voi olla toinenkin merkitys kuin vain kirkkoon kuuluminen.

Vastaus: Kirkon jäsenyys on eräs vangitsemismuoto. Muistan lukeneeni, että 92 prosenttia Suomen kansasta kuuluu kirkkoon. Mutta eivät nuo 92 prosenttia ole

itse liittyneet kirkkoon, vaan heidät on sinne lapsikas-
teessa viety. Kansaa on peloteltu mm. sillä, että ellei
lasta kasteta, hän joutuu helvettiin. Kiireisessä ta-
pauksessa on suoritettava hätäkaste. Pelottelu kado-
tuksella ja uskottelu taivaan autuudella ovat siteitä,
jotka vangitsevat. Kristosofia vapauttaa meidät sellai-
sesta suggestiosta opettaen, ettei Jumala, kirkko tai
jokin ihmisten muodostama yhteisö kykene järjestä-
mään ihmisen kuolemantakaisia olotiloja, ne järjes-
tää ihminen itse omalla elämällään. Kaikki himot, mis-
sä muodossa ihminen on niitä elämänsä aikana vaali-
nutkin, tulevat kuoleman jälkeen ihmistä vastaan siksi,
että kiirastuli on **sielun tila**. Himot seuraavat ihmistä
kuolemantakaiseen olotilaan, sillä ne ovat hänen omai-
suuttaan. Mutta koska ihmiseltä puuttuu himojen tyy-
dyttämisväline, fyysinen ruumis, himot palavat kiiras-
tulessa ja se aiheuttaa kärsimystä. Kiirastulen päätyt-
tyä seuraa taivaselämä, sillä ihminen vie mukanaan
myös taivaansa. Myös taivas on **sielun tila**. Ihminen saa
taivastilassa kokea toteutuneena kaiken hyvän, jota hän
maaelämänsä aikana rakasti. Toteutumattomat hyvät
toiveetkin toteutuvat, sillä taivasmaailma on ajatusten
tasolla, jossa ajatus on todellisuutta. Siellä vainaja
kypsyttää unelmiaan ja toiveitaan ja ne toteutuvat
seuraavissa jälleensyntymissä. Niiden toteutuessa ih-
minen saa kokea, kestävätkö hänen unelmansa karu-
sa todellisuudessa. Elämä on täten viisaasti järjestetty
koulu. Jokainen joutuu luonnon pakosta sekä kiiras-
tuleen että taivaisiin, niihin ei tarvitse pyrkiä. Autuu-
teen **pyrkiminen**, johon kristilliset kirkot kehottavat,

on itsekkyyden eräs vakava muoto. Se on ansiottoman palkan toivoa.

Kysymys: Johanneksen Ilmestyskirjan 4. luvussa sanotaan: ”Ja istuimen edessä oli niinkuin lasinen meri, kristallin muotoinen — ja ympäri istuinta oli neljä eläintä, edestä ja takaa silmiä täynnä. Ensimmäinen eläin oli jalopeuran muotoinen, toinen vasikan, kolmannella oli kuin ihmisen kasvot, neljäs oli lentävän kotkan muotoinen. Kullakin eläimellä oli kuusi siipeä ympärillä ja ne olivat sisältä silmiä täynnänsä ja ei heillä ollut lepoa yöllä eikä päivällä...” Mitähän nuo eläimet kuvaavat?

Vastaus: Samat eläimet esiintyvät myös sfinksissä. Sillä on ihmisen pää, leijonan eturuumis, härän (vasikan) takaruumis ja selässä kotkan siivet. Myös profeetta Hesekiel käyttää samaa vertauskuvastoa nimitäten näkemäänsä Herraksi. Hesekielin Herralla oli lisäksi allaan kulkuneuvo, jossa oli pyöriä pyörien sisällä ja pyörät olivat sisältä ja päältä silmiä täynnä. Vertauskuva on siis yleismaailmallinen ja sillä on varmaan monta selitystä. Tavallisesti ymmärretään sfinksin kuvaavan ihmistä, sillä ihmisessä on vain neljäsosa ihmistä — toistaiseksi. Kolmeneljäsosaa on eläintä. Mutta sfinksi kuvasti ensikädessä vihittyä ihmistä, sillä vanhan liiton, Melkisedekin, tiellä ihmisen pää eli korkeampi järki nousi ihmisessä eläimen yläpuolelle. Jotta

pyrkijä pääsi eteenpäin henkisellä eli vihkimysten tiellä, hänen oli voitettava eläimensä taistelulla. Sellainen voitto ei ollut lopullinen.

Kenties on paikallaan sanoa niinkin, että Hesekeelin ja Johanneksen olennot kuvaavat ihmisen kulkua jumal-ihmiseksi kehityksen tiellä (pyöriä pyörien sisällä) ja hänessä kasvavia voimia ja aisteja (sisältä ja päältä silmiä täynnä). Kehityksen tiellä ei ole ”lepoa yöllä eikä päivällä”, sillä ihmisen tie täydellisyyttä kohti on pitkä.

94

Kysymys: Mitä ovat hyvä ja paha?

Vastaus: Nuo käsitteet ymmärretään monella tavalla. Kristityt ja muhamettilaiset ovat omaksuneet Zarat-hustran opin, jossa kärsimystä nimitetään pahaksi ja ulkonaista menestystä nautintoineen hyväksi. Mutta kärsimys on seuraus eikä syy. Ihminen on itse luonut kärsimyksensä aiheuttamalla niitten syyt esim. teke-mällä toisille sitä, mitä ei soisi tehtävän itselleen.

On vain yksi tahto, taivaallisen Isän tahto, joka elämän kiertokoulussa lopulta toteutuu. Se on hyvä tahto, sillä se nostaa ihmisen Isän täydellisyyteen. Mutta ihminen on rajoitetusti vapaa olento. Hän voi ja hänen tulee lopulta omaksua Isän tahto. Silloin ihminen on vapaa. Mutta vapaudessaan ihminen kuuntelee useimmiten eläimellisen luontonsa vaatimuksia ja kuvittelee niitä omaksi tahdokseen. Niitä noudattaessaan hän menettää vapautensa, sillä hän sitoo itsensä karman

verkkoon luoden syitä, joitten seurauksena on kärsimys. Kärsimyksen koulussa ihminen viisastuu ja oppii aikanaan oikaisemaan itseään elämän oman tahdon mukaiseksi, kulkien siis vapautta ja hyvyyttä kohti. Paha on hyvän puutetta. Voimme kuvitella, että ihminen olisi hyvä ilman omia ponnistuksiaan, mutta silloin hän olisi kuin "taivaan enkeli" eikä luoja maailman-kaikkeudessa. Ihmisen päämäärä on tulla luojaksi, itse-tietoiseksi olennoiksi, joka voittamalla menneisyytensä painolastin, eläinkunnan perinnön, kykenee seisomaan omilla jaloillaan ja vapaaehtoisesti ryhtyy toteuttamaan Isän hyvää tahtoa.

Tässä kehityksen koulussa on kaksi koulua, pahan ja hyvän koulu, jotta ihmisellä olisi tilaisuus kasvaa Isän tahdon mukaiseksi vapaaksi ihmiseksi, luojaksi. Maapallon planeettahenki, Saatana, pitää yllä pahan koulua inspiroiden ihmistä tottelemaan sielunsa eläinkunnan ääntä. Hyvän koulu on teknisesti Valkoinen Veljeskunta, joka uskontojen avulla neuvoo ihmistä hyvään ja viittoon tien ihmistäydellisyyteen. Pekka Ervast opettaa, että Kristus on jo maapallon korkeampi minä, on tapahtunut ratkaiseva muutos. Mutta Saatana on vielä maapallon alempi minä, vaikka sen valta vähitellen heikkenee. Aikanaan Saatana vapautuu ras-kaasta tehtävästään. Johanneskin sanoo Ilmestyskirjassaan, että Saatana heitettiin taivaasta maan päälle ja että hän tietää aikansa lyhyeksi. Saatana on korkea jumalolento, joka Jobin kirjan mukaan oli yhtenä jumalien neuvostossa ja sanoi tulevansa Maata kiertämästä.

Kysymys: Joutuuko ihminen vaaraan antaessaan hypnotisoida itsensä?

Vastaus: H. P. Blavatsky nimitti hypnotismia noituudeksi. Kun toinen ihminen ottaa toisen tahtonsa alaiseksi, on siinä mustan magian leima. Hypnotisoija on useimmiten tavallisen ihmisen siveellisillä heikkouksilla varustettu, eikä heikkouksia poista lukeneisuus eikä kuviteltu hyvä tarkoitus. Siveellinen puhdistautuminen on ankaran työn takana. Ihminen ei tunne sisäisiä latautumiaan ennen kuin hän on kulkenut okkultisen itsekasvatuksen tietä, joka nostaa pinnalle voitettavaksi sielun likasäiliön. Ken on sillä tiellä voittanut itsensä, ei antaudu puoskariksi eikä puoskaroitavaksi.

Eräs hypnotismin muoto, jonka uhreja on suuri osa ihmisistä, on propaganda. Kaupallisin, poliittisin, uskonnollisin ym. perustein uskotellaan yleisölle kaikenlaista. Ovelasti suunnitelluin iskulausein maalataan musta valkoiseksi. Propaganda tehoaa epäitsenäisiin ihmisiin. Kun ihminen täytyy totuuden Pyhällä Hengellä, häneen ei tehoa suggestio.

Magneettinen parantaminen on tapaus erikseen. Parantaja luovuttaa omaa tervettä elonvoimaansa sairaaseen alistamatta parannettavan omaa tahtoa. Äiti sivelee lapsensa kipeätä jäsentä ja lapsi tuntee parantuvansa. Käsittelyssä on rakkaus kannustimena.

Kysymys: Olen kuullut sanottavan, että jos tohtori Mesmerin ”keksimään” animaaliseseen magnetismiin olisi suhtauduttu vakavasti, koko lääketiede olisi tullut ohjatuksi uusille urille. Kaipaan selitystä.

Vastaus: Animaalisella magnetismilla ymmärretään elonvoimaa, jota jokainen ihminen särpää itseensä tietämättään. Eräät ihmiset särpäävät sitä enemmän kuin tarvitsevat. Eetteriruumis muuttaa elonvoiman — se on kaikkiallista aurinkovoimaa — hermoja kiertäväksi praanaksi. Se poistuu ruumiista mm. käsien kautta; käsien päällepanemista harjoitettiin paljon alkukristillisellä ajalla.

Edellä mainittujen asioiden hyväksyminen edellyttää näkymättömän maailman olemassaolon tunnistamista. Tässä on asian ydin. Jos lääketiede olisi ottanut Mesmerin opetukset todesta, se olisi ryhtynyt tutkimaan ihmistä myös sieluna ja henkiolentona, jolloin lääketiede olisi siirtynyt okkultismin linjalle. Mesmer oli Valkoisen Veljeskunnan lähetti, hän olisi kyennyt avaamaan uusia uria.

Kysymys: Koska ja missä toteutuu täydellinen maailma? Toteutuuko se vain ajatuksissa?

Vastaus: Maailman täydellistyminen on kaukainen tapahtuma. Elämme nyt viidennessä juurirodussa ja sanotaan, että seitsemäs juurirotu vie päätökseen tä-

män kehityskauden. Jokainen juurirotu saa asuma-alueekseen uuden mantereen, joten myös suuret luonnonmuullistukset muuttavat maailman tilaa. Näin saamme jonkinlaisen kuvan siitä, että täydellisen maailman muodostumiseen kuluu paljon aikaa. Toisaalta on huomattava, että maailma muuttuu ihmisten myötä. Kun ihmiset muuttuvat, muuttuu koko ihmiskunnan elämä. Ja vielä: kun ihmisyyys pääsee voimistumaan niin pitkälle, että ihmiset joukoittain astuvat henkisen itsekasvatuksen tielle, niin kehitys kiiruhtaa kulkuaan. Viimeiset rodutkin ovat lyhyempiä kuin ensimmäiset. Lisäksi okkultinen tieto väittää, että ratkaisevissa aikakausien vaihteissa vitkastelevat sielut erotetaan ja siirretään pois emäplaneetalta, jotta planeetan kehitys ei pysähtyisi.

Täydellistyminen alkaa luonnonmukaisesti ajatuksesta ja ihmisyyttä tavoittelevista tunteista, jotka toteutuvat tekoina. Ihmisyksilö ei siis ole sidottu luonnon hitaaseen kulkuun. Hän voi astua Mestareitten viitoitamalle tielle kasvaen toisten auttajaksi. Tähän pyrkivät uskonnot siveysopeillaan. Jeesus Kristus puhuu valituista ja monet uskonnot ovat luostarilaitoksillaan ja suljetuilla mysteriokouluillaan pyrkineet kasvattamaan valittuja, edelläkulkijoita.

Kysymys: Miten tapahtuu siirtyminen valmistavalta tieltä varsinaiselle tielle? Miten siirtyminen on älyllisesti ymmärrettävä?

Vastaus: Luonnon taloudessa pätee periaate: ensin on valmistava tie, sitten varsinainen tie. Ammattiin pyrkiväkin on ensin opissa ja opin käytyään hänestä tulee ammattilainen. Samoin: jos kansalla on jokin elämän suunnittelema erikoistehtävä, niin kansa käy ensin läpi valmistuskauden.

Ns. vanhan liiton aikana vihkimysten tiellä oli myös valmistava tie ennen varsinaista tietä. Eräs tapa oli, että Guru eli Mestari valitsi eli aikoi ottaa oppilaakseen pyrkijän. Pyrkijä sai valmistautua. Guru antoi hänelle alkeisopetusta ja lähetti hänet maailmaan seuraten kaukaa, miten kokelas menetteli suhteessaan ihmisiin ja asioihin. Jos kokelas onnistui, Guru otti hänet oppilaakseen ja pyrkijä joutui varsinaiselle henkisel-
le.

Historian mukana henkinen tiekin muuttui, tuli uuden liiton aika. Pekka Ervast kuvailee tätä vaihetta eri puolilta. Kristus, Isän ihannekuva ihmisestä ja ihmisyydestä, lähestyi ja sai muodon Jeesus Kristuksessa. Kristus tuli maapallon korkeammaksi minäksi ja mystiseksi Kristukseksi ihmisten sydämiin. Siitä aukeni uusi tie. Vanha tie ei silti tullut tarpeettomaksi. Se on edelleenkin olemassa vanhassakin merkityksessä ja monet kulkevat sitä. Mutta suhteessaan Jeesus Kristuksessa avautuneeseen tiehen vanha tie tuli alustavaksi, valmistavaksi tieksi. Se merkitsee nyt käytännössä, että kaikkien entisten uskontojen moraaliohjeet ovat seurattaviksi kelpaavia valmistavan tien askeleita. Ken tekee totta Konfutsen, Laotsen, Buddhan... opetuksista, hän tulee ennemmin tai myöhemmin si-

säisen Kristuksen yhteyteen, vaikkei hän olisi koskaan kuullutkaan Jeesus Kristuksesta. Aikanaan hänelle selviää myös Jeesus Kristus opettajana ja uuden tien avaajana. Rajakohta vanhan ja uuden tien välillä on verenvuodatuksen lopettaminen, sotimattomuus. Täten on ymmärrettävä — J. R. Hannula puhuu näistä asioista erikoisesti — että tervejärkinen ihminen, vaikka hän ei olekaan pohdiskellut uskontoja ja niitten olemusta, voi nähdä sodan hulluuden ja kieltäytyy tappamasta. Silloin hän ottaa ensimmäisen askeleen Pojan tielle käytännössä. Siitä seuraa meidän ”kristillisissä” yhteiskunnissamme marttyyriutta, ellei pahempaa, niin vankila. Hänen vakaumuksensa ihmisten veljeydestä joutuu kokeelle, sillä hän ei halua tappaa veljiään, toisia ihmisiä. Koska hän ei aikaisemmin tullut seuranneeksi minkään uskonnon alkuperäisiä opetuksia eikä siis kulkenut valmistavalla tiellä, niin nyt, jolloin hän sivuutti vanhan ja uuden tien rajapyykin käytännössä, tulevat vanhan tien tavoiteltavat kokemukset hänen tielleen sisäisinä järkytyksinä. Jos hän on — asiaa enempää ajattelematta — tavallinen kirkkokristitty, hän joutuu ristiriitaan entisten uskomuksien kanssa. Hän näkee yhteiskuntamoraalin kaksinaisuuden: jos tapat, olet rikollinen, ellet tapa sodassa, olet myös rikollinen. Jälkeenjäänyt valmistava tie tulee uudella tiellä koettavaksi järkytyksinä.

Olemme jälleen saapuneet uuden, kolmannen tien rajapyykille. Kristus-Isä sai muodon Pekka Ervastissa. Avautui se kolmas tie, josta Pekka Ervast puhuu ehkä selvimmin kirjassaan ”Tähtikoulu”. Hän luonnehtii

siinä kolmea tietä. Vanhan liiton tietä hän nimittää Pyhän Hengen tieksi, Jeesus Kristuksen avaamaa tietä Pojan tieksi ja kolmantena esiintyy Isän tie. Pyhän Hengen tie päättyy Mars-vihkimykseen, Mars on ”so-tijain koulu”, mutta samalla se avaa tiellä kulkijalle Pojan tien. Pojan tie päättyy Uranus-vihkimykseen, mutta Uranus avaa samalla Isän tien. Sen lähtökoh-tana on pahanvastustamattomuus. Uusi suhde pahaan on niin ratkaiseva, että siihen sisältyy sekä Pyhän Hengen että Pojan tie. Jos ken jaksaa ottaa lähtökoh-dakseen pahanvastustamattomuuden, niin sekä Pyhän Hengen että Pojan tien tavoiteltavat kohteet ja voi-mat tulevat jälkikäteen koettaviksi psykologisina jär-kytyksinä. Isän tiellä voitetaan kuolema.

Kysymys: Luin kirjanne ”Vanha ja uusi ihminen”. Ihastuin, mutta myöhemmin kauhistuin huomattessa-ni, miten suuri vastuu meillä on, koska **ajatukset ovat eläviä olentoja**. Havaitsin olevani puhdistumaton ja keskentekoinen. Vaikka järkeni sanoo, että Isän tahto tapahtuu, niin sama itseni on pullollaan itsekkyyttä. Kuinka saan ajatukset kiinni lennosta, etteivät ne edelleen synnyttäisi ”pahoja henkiä”? Voiko edistää henkistä elämää ja työtä silloinkin, kun koko olemus on väsynyt, kyllästynyt ja katkera? Tiedän vain, että työtä olisi tehtävä.

Vastaus: Jos olisimme täydellisiä, niin maailmakin olisi täydellinen. Olemme vielä keskeneräisiä ihmisiä ja tämä Maa on kiusausten koulu, jossa meidät on kutsuttu kasvamaan. Pekka Ervast opettaa, että se kyky, joka tässä elämän kuritushuoneessa saavutetaan ja jonka voimme antaa opiksi aurinkokuntamme toisten planeettojen asukkaille, on **kestävyys kaikissa vaikeuksissa**. Se on ihmeellinen kyky. On todettava, että vaikka elämä on vaikeata, jopa useille ihmisille aivan ylivoimaisen vaikeata, niin kuitenkin olemme kestäneet, sillä ihmissuku on jatkunut. Mahtava pyramidi on osaksi vertauskuva tämän aurinkokunnan kehittyvistä ihmisminuuksista. Pyramidin pohjakerrokset ovat vaatimattomampia ja vähän näkyviä, mutta ne kestävät koko pyramidin painon. Laajat pohjakerrokset kuvavat Maan ihmiskuntaa, joka kestävyydellään kantaa sisässään luovan Logoksen salaisuuden. Se salaisuus sai muodon Jeesus Kristuksessa, joka jaksoi kiduttavan kuoleman keskellä toteuttaa uutta suhdetta paahaan ja pyytää Isältä anteeksiantoa teloittajilleen. Sitä kuolemaa seurasi ylösnousemus, voitto kuolemasta.

Pekka Ervast opetti asennoitumaan elämään nähdessä siten, että olisimme rukousmietiskelysuhteessa Isään: "Isä, ota minut palvelukseesi tällaisena kuin olen." Tähän asenteeseen sisältyy tunnus: olen epä-täydellinen, mutta Mestareitten työtä tahtoisin edistää. Tuo **pyrkimys** on se ihmisyyden siemen, joka aikanaan itää ja kasvaa, kukkii ja hedelmöi. **Pyrkimys** kypsyy kuolemanjälkeisessä taivasmaailmassa ja putoaa **kykynä** seuraaviin ruumistuksiin. Jälleensyntymisen

ja karman ymmärtäminen on avain tähänkin kysymykseen. Jokainen ihminen voi pyrkiä ihmisyyttä kohti ja toteuttaa ihanteitaan niin hyvin kuin osaa ja jak-saa. Ajatuksia oppii ohjaamaan mietiskelyn avulla, suuntaamaan ne Mestareitten sanoman tutkimiseen ja ymmärtämiseen.

100

Kysymys: Voiko ihminen kuolemansa jälkeen valita joko deevakhaanin tai vapaaehtoisen palaamisen maan päälle?

Vastaus: Tuskin. Kun ihminen ”sovittaa syntejään” kiirastulessa, niin hän on kiintynyt vain laiminlyön-teihinsä, epäinhimillisiin tekoihinsa, himoihinsa... hänen parempi itsensä on taivasmaailmoissa. Maaelämän aikana hänellä on otollinen aika. Hän voi kasvaa ja oikaista itseään siten, ettei hän lepäile laiskantyy-nyllä, vaan pyrkii kohti ihmisyyttä. Kun henkinen elämä, elämä ihmisyyden ja ihmiskunnan onnen puoles-ta tulee hänelle numero yhdeksi, kun hän uskoo työn-teon Mestarin työsaralla elämänsä tärkeimmäksi työk-si, uskaltaa hän toivoa luopumista taivasmaailman on-nesta ja välitöntä palaamista maan päälle.

101

Kysymys: Kirjassaan ”Kiusausten koulussa” Pekka Ervast sanoo ihmiselle: voitko siinä määrin voittaa it-

127

sesi, että tyydyt olemaan elävä tajuinen piste kehässä, jota ei ole olemassa ja keskustassa, jonka ääriä sinun tulee itse luoda? Miten tämä on ymmärrettävissä?

Vastaus: Kenties voisi sanoa niinkin, että pitäisi oppia seisomaan omilla jaloillaan, aivan kuin kalliolla, jota maailman myrskyt eivät horjuta. Paavalikin varoittaa oppilaitaan, ettei pidä olla kaiken maailman opintuulien heiteltävänä. Maailma myllertää monella tavalla, mutta Jumalan etsijän tulee löytää sellainen elämänymmärrys, joka ratkaisee elämän pulmat. Silloin hän on kuin ympyrän keskus ja luo kehää, vaikka se kehä on ääretön. Ihmisen päämäärä on ääretön, koska ihminen on kipinä Jumalasta ja Jumala on ääretön.

”Kaiken maailman opintuulista” voimme tehdä sellaisenkin havainnon, että teosofis-henkisen elämänymmärryksen omaavalle ei tunnu riittävältä puhtaasti teosofinen sanoma. Kun joku lahkolainen lainaa teosofisesta sanastosta esim. sanat Valkoinen Veljeskunta tai joku pappi liittää puheisiinsa käsityksen kuolemanjälkeisestä elämästä, niin sellainen puhe innostaa. Silloin ihminen heittelehtii vielä opintuulissa.

102

Kysymys: Onko Gautama Buddhan oppi säilynyt alkuperäisessä muodossaan vai onko sen käynyt samoin kuin Jeesuksenkin opin?

Vastaus: Buddhan alkuperäinen oppi on tiettävästi säilynyt buddhalaisissa kirjoissa samoin kuin Jeesus

Natsarenuksen oppi on säilynyt Vuorisaarnassa. Mutta buddhalaiset ovat tulkinneet sitä eri tavoin, koska on muodostunut kaksi kirkkokuntaa. Buddhan opin **käytäntö** on pysynyt alkuperäisenä siinä, ettei buddhan **uskonnon** puolesta ole sodittu. Kristikunta sen sijaan on käynyt verisiä uskonsotia.

Kysymys: Okkultistit sanovat pernan välittävän elonvoimaa ruumiiseen. Vaikka perna poistetaan, niin ihminen jää eloon. Miten tämä seikka on ymmärrettävä?

Vastaus: Kiinteässä ruumiissa on muutamia eetteriruumiin vastaavaisuuksia. Sellainen on mm. perna. Elonvoima on eetterivoima, jonka todellinen välittäjä on eetteriruumiissa oleva pernaa vastaava elin. Näin ollen perna ei ole ehdottoman välttämätön elämän ylläpitäjä nykyvaiheessa. Kiinteä ruumis on asteittain luonut niitä elimiä, mm. aisteja, joitten perustyyppit ovat eetteriruumiissa. Mutta aistimme eivät vielä ole täydellisiä. Maku- ja hajuaisti ovat verrattain myöhään kehittyneet, eikä näköaistimmeakaan ole vielä täydellinen. Emme näe esim. röntgensäteitä emmekä kuule kaikkia ääniä. Röntgensäteet tulivat tunnetuiksi vasta äskettäin ja kenties on paljonkin tuntemattomia säteitä. Ihmisruumiissa on elimiä, joista toisten arvelaan olevan surkastuneita jäännöksiä ja toisten kehi-

tyksen alaisia, kunnes laajentunut tieto kaataa nykyiset teorit. Okkultistit väittävät, että vaikka sydän nyt toimii ihmistahdosta riippumatta, niin tulevaisuudessa se toimii tahdonalaisena. Hengitys on jo puoleksi tahdonalainen. Nuo "surkastuneet" tai "tarpeettomat" elimet, jotka ovat arvoituksia tutkijoille, ovat täysin kehittyneinä elimiä, jotka tulevissa kehityskausissa antavat ihmiselle kosmoksen avaimet. Pekka Ervastian opetuksissa esiintyy erikoisen huomattavana ns. kirkastetun ruumiin rakentaminen, käyttövälineen, joka on kuoleman yläpuolella. Se rakennetaan ja rakentuu Kristuksen avulla eetteriruumiista. Mutta koska kiinteä ruumis on ns. aatman valo, ja luusto aineen jäykistynyt muoto, kuoleman ja säilyväisyyden symboli, niin sen osuus ihmisen tulevassa kehityksessä on ratkaiseva. Ihminen on Jumalan poikana vapaa ajan rajoituksista, mutta ihmiskunta ei ole. Sen on seurattava maapallon mukana sen kulkiessa kirkastumistaan kohti ja kiinteä ruumis muuttuu ja eetteröityy kuten maapallokin. Ken seuraa maapallon mukana, hänen kiinteä ruumiinsakin täydellistyy.

Kysymys: Pekka Ervast sanoo kirjassaan "Mitä on magia": "magia on uskonnon käytäntö, filosofinen käytäntö, tieteellinen käytäntö, kaikki käytäntö elämässä." Miten voisi ymmärtää maailmanuskontoa eli kristosofiaa tältä kannalta?

Vastaus: Kaikki käytäntö on tavallaan seremoniaa. Kun käytännön kannustimena on henkinen elämä, niin käytäntö saa maagillisen sisällön, joka luo. Kun Paavalin seurakuntaan lupautuva kääntyi ensin länteen ja sanoi hylkäävänsä kaiken pahan, kääntyen sen jälkeen itään luvaten totella kaikkea hyvää, niin sellainen seremonia oli tekoa. Se oli tietenkin vertauskuvalista, mutta se vaikutti kohottavasti pyrkijään, koska seremonian kannustimena oli henkinen pyrkimys.

Kysymys: Pekka Ervast sanoo Suomen kansallishaltia Väinämöisen olevan Kristuksen palvelija. Hän viittaa myös eräitten toisten kansojen kansallishaltioitten omaksuneen saman ihanteen. Onko näillä kansoilla kulttuuritehtävä vielä edessään?

Vastaus: Niillä on ainakin suuret mahdollisuudet henkisen kulttuurin luomiseen. Kaikki riippuu meistä ihmisistä. Niinpä Pekka Ervast puhuu Pohjolan valkoisesta valtakunnasta, jonka syntyminen on kauan ollut Valkoisen Veljeskunnan suunnitelmana. Nostradamus jo viittasi Pohjolassa syntyvään uuteen uskontoon ja hänkin nähtävästi tiesi siitä suunnitelmasta. Mutta ei se uskonto eikä valtakunta tule itsestään. Joku ihminen julistaa uskonnon nyt, kuten uskonto on ennenkin julistettu, ja ihmiset rakentavat, jos kykenevät, sen uskonnon varaan uuden sivistyksen. Pohjola

on nähtävästi erikoisasemassa. Siinä vaikuttavat rodulliset ym. seikat, ns. veren perintö. P. E. mainitsee usein, että Suomen kansa on vanha tietäjäkansa, joten sillä on suuret mahdollisuudet.

106

Kysymys: Mitä henkinen elämä on? Onko se viihtynyt tietoista yhteyttä omaan jumalanpoikaansa? Onko onnistunut mietiskely henkistä elämää? Entä jolleillä kumpaankaan, miten voi elää henkistä elämää?

Vastaus: Lyhyesti sanoen: henkinen elämä on elämää Jumalassa. Tämä sanonta herättää kysymyksen: Miten käsitämme Jumalan? Onko kysymys ihmisen ulkopuolella olevasta, kiivaasta ja kostonhimoisesta, ihmisen kaltaisesta Jehovasta, joka ilmoitti tahtonsa ukkosen jylinässä? Vai tarkoitetaanko Jumalalla sitä Herraa, joka paadutti faaraon sydämen estääkseen tätä noudattamasta Herran tahtoa, jotta siten sai aiheen koston? Vai onko Jumala Jeesus Natšarenuksen kuvailema taivaallinen Isä, joka antaa rakautensa virrata puolueettomasti kaiken olevaisen ylle? Vai onko Jumala ihmishengessä oleva sisäinen ääni, jota nimitetään mm. omaksitunnoksi? Onko Jumalassa eläminen hetken tunnekuohua vaiko käytännöllistä elämää? Huomaamme, että henkinen elämä on alusta lähtien totuuden etsimistä, mikä ainakin alussa tapahtuu järkeä valistamalla, kuten Jeesuskin neu-

voi: korottakaa ihmisen poika, järki, itsessänne. Tutkiessa etsijälle selviää, että Jumala on maailmankaikkeuden sisäinen tajunta, jonka ulkopuolelle ihminen ei pääse. Siksi Jumala on myös ihmisessä ja ainoa Jumala, jonka yhteyteen ihminen pääsee ja jossa hän saattaa elää, on ihmisen sisäinen henkitajunta.

Jotta ymmärryksellisesti voisi käsittää **tietä**, joka johtaa elämään Jumalassa, on otettava huomioon kehityksen laki. Ihmiskehitys tapahtuu jälleensyntymisen lain mukaisesti ja syysuhteen laki mittaa jokaiselle seuraukset hänen pyrkimyksistään. Siis näin: Kun ihminen miettii elämänsä tarkoitusta, etsii totuutta ja löytää sisäistä itseään tyydyttävät elämän neuvot esim. Vuorisaarnasta, syventyy niihin ja pyrkii toteuttamaan Vuorisaarnan ohjeita, niin **etsiminen** ja **ponnistaminen** on syy, josta tulee seuraus: **osaaminen**. Ellei osaaminen onnistu nykyisessä ruumistuksessa, niin seuraus eli osaaminen toteutuu jossain seuraavassa jälleensyntymässä. **Mikään ponnistus ei mene hukkaan**, joten ei ole syytä epätoivoon. Mutta ellei etsimistä ja kolkuttamista totuuden porteille aloiteta, ei myöskään tule seurausta. Ihmisestä ei tule taitavaa käsityöläistäkään ellei hän ensin opettele ammattia. Jumalassa eläminen on myös työn takana. Mutta ihmiskunnan viisaimmat sanovat, että ihmisen päämäärä on **täydellisyys**, joten jokaisen ihmisen on kuljetava vapaaehtoisesti kohti ihmistäydellisyyttä, tapahdukoon se ennemmin tai myöhemmin.

Elämä Jumalassa on sisäisen Isän tahdon toteuttamista. Mestari osaa sen taidon täydellisesti, mutta

me, jotka olemme vielä oppipoikia, saatamme sitä taitoa opetella. Hetkittäinen meditaatio eli mietiskely auttaa sielun suuntautumista kohti Jumalan tuntemista, sen Jumalan, joka on kaikissa ihmisissä kansakunnista ja roturajoista riippumatta. Kun ihminen kasvaa sisäisen Jumalansa tuntemisessa ja Jumalassa elämisessä kyllin kypsäksi, niin elämä asettaa hänet hänen kykyjään vastaavaan työhön. Jos siinä työssä on välttämätöntä syvempi yhteys Jumalaan, niin Jumala eli Kristus syntyy sen ihmisen sydämessä. Siitä alkaa uusi jakso, jossa Kristus kasvaa. Ihmisen henkinen tie merkitsee silloin kulkemista Kristuksen kanssa hänen välittömällä johdolla.

107

Kysymys: Mikä on mietiskelyn ja toiminnan oikea suhde?

Vastaus: Oikea suhde on se, että mietiskely ja toiminta ovat samansuuntaisia. Sanan "mietiskely" toisena nimenä on rukous, mutta koska sana "rukous" on vääristynyt pyynnöksi, että Jumala antaisi rukoilijalle aineellista hyvää, niin lienee paras puhua rukousmietiskelystä. Se merkitsee, että mietiskelijä-rukoilija kääntyy ja keskittyy sisäisen taivaallisen Isänsä valoon, jotta Isän valo valaisisi tajuamaan totuutta. Ihminen on oikeutettu mietiskellen rukoilemaan totuuden Pyhää Henkeä, ja mitä selvemmin hän alkaa ta-

juta totuutta, sitä paremmin hän kykenee oikaisemaan toimintaansa eli käytännöllistä elämäänsä hen-genelämän suuntaiseksi. Kun ihminen näkee ihan-teen Kristuksen Vuorisaarnan elämänymmärryk-sen: sotimattomuuden ja rauhan rakentamisen ja että totuuden eli Jumalan näkeminen on riippuvainen sydämen puhtaudesta, että hän on omaisuuteensa näh-den vain taloudenhoitaja ja oikeamielisyyden tulee pukeutua hänen teoikseen... silloin hänen tulee mie-tiskelyssään keskittyä näitten asioitten selvittelyyn rukoillen, että totuuden Pyhä Henki valaisisi hänen ymmärrystään. Silloin hänen mietiskelynsä ja toimin-tansa ovat yhdensuuntaiset ja hän etenee ihmisyyden tiellä.

108

Kysymys: Usein esiintyy sellainenkin ajatus, että pitäisi mennä vetämään eli käännättämään toisin ajattelevia oikealle tielle. Minusta tuntuu kuin käännättämisvimma olisi uskonsodan itu.

Vastaus: Jeesuksen kerrotaan nuhdelleen aikalai-siaan: kun teette yhden käännynnäisen, niin hänestä tulee entistä pahempi. Käännättämisvimma vallitsee kaikkialla: politiikassa, kauppamarkkinoilla, kirkois-sa ja lahkoissa. Sen aiheuttaa voitonpyyde. Huippuun-sa nousseena se johtaa ideologisiin ja kaupallisiin so-tiin ja uskonnon yhteydessä uskonsotiin.

Erimielisyydet tulee ratkoa aatteitten tasolla, siis eri näkökantoja toisiinsa rinnastamalla, henkilöön kajoa-

matta. Silloin jokaiselle jää vapaus omakohtaiseen ajatteluun. Uskonnosta kyseen ollen on annettu pätevä ohje: pimeys on valon puutetta. Kun palava kynttilä tuodaan pimeään huoneeseen, niin pimeys haihtuu. Ei valo "käännyttä" pimeyttä eikä taistele sitä vastaan, se vain valaisee. Henkinenkin pimeys haihtuu jumalallisen valon tieltä. Henkistä työtä tehdessä pitäisi olla asennoitunut niin, että olisi kuin kynttilä pöydällä. Silloin ei taistella, vaan voitetaan.

109

Kysymys: Vieläkö tulee ns. kolmas maailmansota, kuten useilla tahoilla ennustetaan? Muistaakseni Nostradamuskin on sellaista ennustanut.

Vastaus: On väärin sanottu että "sota tulee", sillä ei sota tule itsestään kuten luonnonmullistus, sota on ihmisten toimeenpanema. Nykyaikana sodat tulevat siksi, että kansat varustautuvat toisiaan vastaan, uhraavat suunnattomia summia aseistuksiin ja ylläpitävät kilpavarustelua. Asevarustelu on syy, joka aiheuttaa seurauksen, sodan. Lisäksi kansat ovat menneisyydessä aiheuttaneet syitä, jotka uhkaavat purkautua vallankumouksina, riitaisuuksina ja muina vaikeuksina. Kansat pelastuvat vaikeuksistaan vain kuuntelemalla jumalallisten opettajien opetuksia ja niitä toeuttaen. Kristikunnan pelastus on Vuorisaarnassa.

Kysymys: Miksi Mestarit asettivat Olcottin Teosofisen Seuran ulkoiseksi johtajaksi, kun Olcott ei kuitenkaan kyennyt suoriutumaan tehtävästään Mestareitten tahdon mukaisesti?

Vastaus: Sanotaan, että Mestarit etsivät sata vuotta löytääkseen pätevän sielun, joka esittäisi heidän sanomansa maailmalle. Tehtävä oli vaikea, sillä olihan kysymys maailmankatsomuksesta, jonka Itämailla kouliintunut järki kyllä saattoi ymmärtää ja sulattaa, mutta joka oli Lännessä uutta ja länsimaiselle mentaliteetille outoa. Kysymyksessä olevan julistajan oli siis syvennyttävä perin pohjin itämaiseen filosofiaan ja metafysiikkaan ja kyettävä esittämään sitä länsimaiselle yleisölle. Tällaiseksi julistajaksi he havaitsivat sen sielun, joka sai syntyä venäläiseen perheeseen ja joka Helena Blavatskyn nimellä suoritti elämäntyönsä teosofisen maailmankatsomuksen julistajana. H. P. Blavatsky kävi ankaran koulun Idässä ennen kuin hän aloitti työnsä. Hän siis oli **Mestareitten lähetti**, hän, eikä kukaan toinen.

Kun henkinen sanoma löytää ystäviä, silloin muodostuu liike. Sellaisia ystäviä olivat mm. Sinnett ja Olcott. Ystäviksi he tulivat sen vuoksi, että heillä oli ansioita menneisyydessä, joten karma asetti heille nyt velvollisuuksia. Olcott harrasti mm. spiritismiä, joten hänen henkiuskonsa jotenkin sivusi teosofiaa, joka niinkään opetti mm. kuolemanjälkeisestä elämästä.

”Sattumalta” H. P. Blavatsky ja Olcott tapasivat ja niin muodostui ystävyys. Olcott tunsi velvollisuudekseen ryhtyä teosofiseen työhön. Hän sai yrittää, niin kuin kuka tahansa vapaa ihminen saa yrittää tehdä henkistä työtä. Olcott oli sydämellinen ja harras teosofi. Hänen erehdyksensä oli vain siinä, että hän oli tutkinut spiritismiä ja meedioita, nähnyt paljon ”ihmeitä”, eikä osannut erottaa H. P. Blavatskyn hallittuja okkultisia voimia meedioitten tahdottomista aikaansaannoksista. Hän ei osannut käsittää Mestareitten ja Blavatskyn sanomaa oikein, vaan kuvitteli Blavatskya meedioksi, siis hieman epäiltäväksi olennoksi. Hän ei jaksanut täysin sulattaa sitä, että ”vanha rouva”, joksi hän H. P. B:tä nimitti, olisi Viisauden Mestareitten lähetti.

Kysymys: Eräässä laulussa sanotaan: ”taipuos vaivaan, ystäväjoukkoon”. Onko ystäväjoukossa oleminen vaivaa?

Vastaus: Ihminen ei voi olla veljes- eli ystäväjoukossa yksinään, sillä joukossa on monta. Veljespiiri muodostaa henkisen työryhmän, jossa yhteisvoimin kannetaan henkisen työn taakkaa. Taakan kantaminen on toisinaan vaivaakin, kuten kokemus osoittaa. Henkinen työryhmä on myöskin koulu, jossa kasvamme käsittämään Mestareitten työn kantavuutta ja jos-

sa sovittaudumme itsekin yhä vaativampiin tehtäviin. Näin ollen toistemme sulattaminen on myöskin vai-
vaa, joskin siitä seuraa työn ilo.

Kysymys: Kun ihminen saavuttaa mestariuden, niin kauanko se kestää? Onko mestarius ikuinen?

Vastaus: Vanhan liiton vihkimysportaikossa mestarius saavutetaan viidennessä vihkimyksessä. Mestariuden yläpuolella ovat Tshoohanit, Mahatshoohanit, Buddhat jne. Kansanomaisin lienee nimitys ”Mestari”, mikä näin ollen merkitsee syvenevää käsitettä. Pekka Ervast opettaa, että mestariuteen johtava tie oli ennen kuljettava ulkopuolella fyysillisen aistimusmaailman. Oppilas sai sellaisia ohjeita, joiden seuraaminen johti siihen, että hän pääsi ulos fyysillisestä ruumiistaan ja koki vihkimyksiä näkymättömässä maailmassa. Tämä tapahtui viisaan **opettajan johdolla**, ei sattumanomaisesti yksin ja sokeasti puuhaillen. Vihitty toi päivätajuntaansa vain muiston kokemuksistaan.

Vanhan liiton vihkimysjärjestelmän loi Sanat Kumaara eli Melkisedek, joka tuli tänne Tellukselle Venuksesta. Hän ja hänen mukanaan tulleet vihityt eivät kuuluneet Maan ihmiskuntaan. Hebrealaiskirje kuvaakin Melkisedekiä, Saalemin eli Rauhan kuningasta Olenoksi, jolla ”ei ole isää eikä äitiä, ei päiväin-
sä alkua eikä elämänsä loppua”. Maan ihmiskunnasta

ovat monet kulkeneet Melkisedekin järjestelmän mukaan ja muutamat saavuttaneet mestariuden. Sille tielle johdattivat ihmisiä mysteriolaitokset, pyramiidi-koulut jne., mutta ani harvat sielut tästä ihmiskunnan suunnattomasta sielujen paljoudesta uskalsivat ja jaksoivat sille tielle lähteä. Suuri ihmiskunta oli todellakin suuri orpo, ”vihollistensa”, tietämättömyyden, itsekkyyden ja kuoleman, ahdistama. Tavallinen ihminen ei voinut tajuta veljeyttä, rakkautta, tosi ihmisyyttä, sillä Kristus eli Suuri Uhri oli kaukana ihmisen tajunnan piiristä.

Jeesus Kristuksen suuressa vihkimyksessä tuli uusi vihkimysjärjestelmä vanhan rinnalle. Kristus, Isän tajunnassa oleva ihmistäydellisyyshanne, ihmisyyden perikuva, laskeutui Jeesuksen tajuntaan Jordanin kasteessa ja tämä tapahtui Jeesuksen **päivätajunnassa**. Fyysisessä maailmassa eli siis yksi ihminen, joka päivätajuisesti eli Kristustajuntaa, ”Jumala ajatteli ihmisen aivoilla ja tunsu ihmisen sydämellä”. Tästä seurasi, että jokainen ihminen saavutti sellaisen suhteen Kristukseen, että hän voi nyt sielussaan tajuta veljeyttä, rakkautta, tosi ihmisyyttä. Kristus tuli Jeesuksessa ihmistä lähelle, taivasten valtakunta lähestyi. Nyt voi tavallinen ihminen tajuta, tuntea sellaista, mitä vanhan liiton korkeat vihityt tajusivat. — Täten saatamme ymmärtää sitä Pekka Ervastian opetusta, että vanhan liiton vihkimystien ensimmäiset vihkimykset muodostavat uudessa liitossa valmistavan asteen. Uudestisyntyminen on ensimmäinen vihkimys uudessa liitossa ja se merkitsee päivätietoista yhteyttä Kristukseen,

joka paljastaa **Ihmisen Tien**. Uuden liiton Mestari on se, jossa Kristus on kasvanut miehuuden täyteen mitaan.

Kysytään, onko mestarius ikuinen? Kristosofia opettaa, että kun ihminen yhtyy Kristukseen, niin hän elää iankaikkista elämää. Kristus on Jumalan tajunta, ja Jumala **on, oli ja tulee aina olemaan**. Ikuinen elämä on aina olemassa, vaikka me ihmiset emme alemmassa tajunnassamme elä siinä, ennen kuin Kristus meidät läpäisee. Aika on tavallaan suuri harha, ja se kolminaismaailma, jossa meidän alempi osamme kiertää jälleensyntymäin pyörässä, on sen "harhan" vallassa. On oikein sanoa, että kuolema siirtää ihmisen ajasta iankaikkisuuteen, kun vain muistamme, ettei ole kysymys fyysisen ruumiin kuolemasta, vaan mystillisestä kuolemasta ja henkisestä uudestisyntymästä.

Kysymys: Voima on heikkoudessa, ylpeys nöyryydessä ja ikuinen elämä kuolemassa. — Miten tämä on ymmärrettävissä?

Vastaus: Yleinen käsitys on, että voima on väkivallassa, heikko sortuu väkevemmän oikeutettuun voimaan. Omahyväinen, ylpeän itsetietoinen ihminen jaksaa elää nöyriä kustannuksella. Nöyryys on heikkoutta, sanotaan, ja ikuinen elämä — humbugia. — Mutta uusi elämänymmärrys on virittänyt planeet-

tamme, tulevien ihmisrotujen pohjasävelet on kaiutettu. Se viritys ja uusien sävelten väreily vaikuttavat jo, ja ihmisten on vähitellen virittäydyttävä niiden mukaan. Noissa pohjasävelissä väreilee taivaallisten lakien ja ikuisen elämän henki, aurinkokeskeinen rytmi. Se on tämän maakeskeisen virityksen vastakohta. Uuden virityksen kannalta voidaan sanoa: Voima on heikkoudessa ja ikuinen elämä kuolemassa. "Heikkous" merkitsee väkivallan vastakohtaa, pahan vastustamattomuutta. Siinä on nyt voima. Nöyryys ei ole tämän maailman auktoriteettien edessä matelemista, vaan se on nöyryyttä elämän lakeja kohtaan, Isän tahdon täyttämistä. Tällöin se on "ylpeyttä", koska se on alistumattomuutta Vuorisaarnan vastaisiin tekoihin, kieltäytymistä sodasta ja väkivallasta. Siinä on ikuisen elämän lähtökohta. Ikuinen elämä ei ole sitä, että on aina olemassa, sillä ikuinen elämä ON. Se ei ole koskaan alkanut eikä koskaan loppu. Elää ikuista elämää on elää Jumalassa, Jumalan maailmassa. Sitä elämää elää jokaisen ihmisen henki, mutta tämä päivätietoinen persoonallisuutemme ei siinä elä, ennenkuin Kristus saa muodon meissä.

Uudessa elämän virityksessä ja tulevien rotujen pohjasävelissä väreilee kutsu: Älä vastusta pahaa ja myös, ei taistellen, vaan voittaen. Jumala kutsuu näin meitä ja vapaassa tahdossamme on, otammeko kutsun vastaan. Vastaanottaminen merkitsee uuden asenteen ottamista ja asenteessa on kaksi puolta, passiivinen ja aktiivinen. Pahaan nähden otetaan passiivinen asenne: pahan vastustamattomuus. Hyvään nähden ote-

taan aktiivinen asenne: ei taistellen, vaan voittaen. Hyvän puolesta ei taistella, vaan sen puolesta tehdään työtä. Henkisessä työssä voitetaan jatkuvasti.

Kysymys: Miksi Jeesus kehoittaa rukoilemaan syn-tejä anteeksi, vaikka hän toisessa yhteydessä sanoo, ettei syntiä Pyhää Henkeä vastaan voida antaa anteeksi?

Vastaus: Jeesus sanoo ”Isä meidän” -rukouksessaan: ”Anna meille anteeksi meidän velkamme, niinkuin mekin annamme anteeksi velallisillemme”. Velan anteek-sisaanti Isältä edellyttää siis, että me ensin annamme anteeksi toisillemme. — Palauttakaamme jälleen mie-leemme se aika, jolloin tämä opetus on annettu ja ne ihmiset, joille se ensi kädessä oli tarkoitettu: Jeesuk-sen aikaiset juutalaiset. Nämä uskoivat Herran, Jumalan vihaan. Jumala kosti, rankaisi ”kolmanteen ja nel-jänteen polveen”. Elämän kaikkiallista tasapainon la-kia, karmaa, nimitettiin Jumalan vihaksi. Kun ihmi-set kokivat vaikeuksia, joihin eivät tienneet olevansa syypäitä, niin he uskoivat Jumalan heitä rankaisevan. Me taas sanomme nyt: Nykyiset vaikeutemme ovat menneitten elämänkausiemme karmaa, seurausta en-nen tekemistämme virheistä, sillä ”Jumala ei ketään kiusaa”. Kun rikomme toinen toistamme vastaan ja sitten sovitamme rikkomuksemme niin, että saamme

anteeksi kanssaihmisiltämme, ja jos taas toiset tekevät vääryyttä meitä vastaan ja me annamme heille anteeksi, niin karmalla ei ole aihetta meitä vastaan eli juutalaisittain sanoen: Jumala antaa meille anteeksi. Mutta ehtona on: meidän on ensin annettava anteeksi, jotta emme vetoaisi karman lakiin.

”Synti”-käsitteestä antaa Pekka Ervast oikean selityksen. Synti on osaamattomuutta. Syntiä tekee vain sellainen ihminen, joka pyrkii hyvään eikä osaa. Kuka tahansa osaa tehdä pahaa, vääryyttä, olla ilkeä, parjata . . . mutta tällaiset ihmiset eivät pyrikään hyvään. He eivät tee syntiä vaan tekoja, jotka he itse saavat aikanaan sovittaa. Jos joku pyrkii hyvään, niin hän pyrkii toteuttamaan Jumalan, Isän tahtoa. Mutta kun hän ei osaa, niin hän jää aivan kuin velkaa Isälle. Silloin hän luonnollisesti sanoo Isälle: Anna minulle anteeksi tämä velka, tämä osaamattomuuteni. Nyt minä ymmärrän toistenkin ihmisten osaamattomuutta ja annan sen heille anteeksi. He tahtoisivat olla hyviä ja tehdä hyvää, mutta he ovat vielä epätäydellisiä kuten minäkin. He eivät osaa, vaan tekevät syntiä. Anna siis, Isä, anteeksi minulle minun heikkouteni, sillä minäkin annan anteeksi toisille heidän heikkoutensa.

Pyhä Henki on Totuuden henki, Totuuden Pyhä Henki. Voisimme sanoa: Totuuden Pyhä Henki on Isän tahto. Isän tahto eli se Totuus, johon meidän tulee pyrkiä, on ilmaistuna selvimmin ja tajuttavimmassa muodossa Vuorisaarnassa. Siinä on ilmaistuina oikean ihmisen mittapuut: Älä suutu, Älä ole ajatuksissasikaan epäpuhdas, Älä vannoo, Älä ole pahaa vastaan, Älä sodi,

vaan rakasta kalkkia ihmisiä. Kun tämän Isän tahdon ymmärrämme ja kuitenkin sen kiellämme, niin silloin teemme syntiä Totuuden Pyhää Henkeä vastaan, ja sitä ei voida antaa anteeksi. Kielteinen asenteemme Isän tahtoon vie meidät Isän tahdon vastaisiin teoihin, **tahalliseen** vääryyden harjoittamiseen, **tahalliseen** sodan puolusteluun jne. Näin tehden langetamme **tietemme** tuomion itsemme yli ja karma mittaa aikanaan samalla mitalla meille. — Kun korkea-arvoinen kirkonmies, joka uskoo kantavansa Kristuksen lippua, opettaa: Ei Jeesus Kristuksen arvo ole siinä, miten hän puhui, vaan siinä, mitä hän oli, niin hän tietensä kumoaa Vuorisaarnan opetukset ja asettaa Golgatan murhenäytelmän kristinuskon keskuksiksi. Tällöin hän tekee syntiä Totuuden Pyhää Henkeä vastaan sangen arveluttavassa mitassa, sillä auktoriteettiudellaan hän johdattaa harhaan lukemattomia ihmisiä.

115

Kysymys: J. R. Hannula selittää "Kysymyksiä ja vastauksia IV" -kirjassaan teknillisen vihkimysjärjestelmän ja henkisen uudestisyntymisen eroa ja sanoo, että uudella tiellä koetaan vanhat vihkimykset psykologisina kokemuksina. Mitä merkitsevät nämä kokemukset?

Vastaus: Ottakaamme esimerkki. — Korkein ja järkyttävin neuvo vanhassa liitossa oli: Älä tapa. Se oli järkyttävin siksi, että vanhan liiton henki hyväksyi

taistelun pahaa vastaan. Tuo käsky koski tosin ulko-naista elämää, mutta sen toteuttaja saattoi sitä nou-dattaessaan joutua ristiriitaan yhteiskunnan kanssa ja menettää päänsä. Toisia lain pykälää oli helpompi noudattaa, sillä yhteiskunnat eivät suorastaan kärke-neet tekemään aviorikoksia, varastamaan, väärinvan-nomaan jne., päin vastoin lain kirjaimen noudattajaa kunnioitettiin. Mutta tappamattomuus katsottiin heik-koudeksi silloin, kuten tälläkin hetkellä. Sodassa täy-tyy tappaa. — Vanhan Tien vihkimysjärjestelmässä löydettiin — ja löydetään yhä — Kristus näkymättö-mässä maailmassa, transsitilassa ollen, joten vihitty toi kokemuksistaan vain muiston tullessaan. Muisti-tieto ei ole samaa kuin käytäntö. Mutta mikäli vihitty osasi käytännössä toteuttaa hankkimaansa muisti-tietoa, niin sikäli hän lähestyi tuota vanhan ja uuden liiton rajapyykkiä, tappamattomuutta, osaten sitä eh-kä toteuttaakin. Silloin hän koki Marsvihkimyksen ja se oli hänen Golgatansa, vanhassa merkityksessä.

Kristuksen tultua eetteritasolle Jeesuksessa, tuli hä-nessä ja hänen kauttaan toisillekin suora yhteys Suu-reen Uhriin eli kosmillis-mystilliseen Kristukseen. Nyt voi Vuorisaarnan seuraaja tajuta ja kokea Kristuksen voimaa ja rakkautta päivätajunnassaan. Tällöin se ei ole muistitietoa unten mailta, vaan rakkauden elävää todellisuutta. Se on uskoa Jumalaan, Kristukseen, hyvyteen. Se on uskon elämää. Se on uskoa ja luottamusta Isään ja Kristuksen Valkoiseen Veljes-kuntaan, joka Isän tahtoa toteuttaa. Koska uskonelä-mä on päivätietoista, niin se pyrkii toteutumaan käy-

tännöllisessä elämässä rakkaudellisina tekoina. Uskonelämä muuttaa ihmisen inhimillisemmäksi, ja niin hän etenee uuden liiton eli Pojan tiellä.

Mutta aikanaan tulee koettavaksi taaksejäänyt, vanhaan liittoon kuuluva tappamattomuus. Nämä "kristilliset" yhteiskunnat voivat pakottaa tappamaan, sotimaan tai sotilaaksi harjoittelemaan. Tämä on silloin psykologinen järkytys, jonka miljoonat todelliset kristityt ovat saaneet kokea. Muistakaamme vain inkviitiota ja noitavainoja polttorovioineen, joissa vallasaolijoiden mielestä epämiellyttävät ihmiset lavastettiin noidiksi.

Tappamattomuudellakin on syvyyseroja. Vanhan Tien vihitty näki järjessään, vihkimysmuistonsa avulla, tappamisen elämän lain vastaiseksi. Uuden Tien kulkija näkee saman seikan rakkauden valossa ja siksi tappaminen on hänelle rikos, suurin rikos. Näin olen, kun tosi kristitty menetti päänsä Kristuksen oppia noudattaessaan ja Mestarinsa moraali ohjeita julistaessaan, niin hänen Golgatansa ei ollut vain Vanhan Tien aiheuttama psykologinen järkytys, vaan se saattoi olla joko osittain tai kokonaan myös Uuden Tien Golgata, Uranusvihkimys.

Kysymys: Ruumis saa ravintoa ja voimaa ruuasta, mutta mitä on elämänvoima, praana? Mistä riippuu elämänvoiman vastaanottaminen? Onko se tekemisissä hengityksen kanssa? Saako praanaa vähemmän,

kun ei aurinkoa näy? Eikö Pekka Ervast nimitä sukupuolivoimaakin aurinkovoimaksi, joka tulee maapallon keskuksen kautta? Missä suhteessa nämä ovat toisiinsa?

Vastaus: Praana eli elämänvoima on aurinkovoimaa. Se vaikuttaa niillä elämäntasoilla eli niiden periaatteiden elähtäjänä, jotka toimivat välittömästi aivojen kautta. Nämä periaatteet ovat fyysillinen, eetterinen ja astraalinen ruumis. Praana erilaistuu kutakin periaatetta vastaavalla tavalla. Vertauksen vuoksi: Ihmisen ruumis sisältää vettä, mutta me puhumme ruumiin nesteistä, verestä, maha-, sylki- ym. nesteistä, joissa vesi on erilaistunut ruumiin eri toimintoja tyydyttävällä tavalla. Samoin erilaistuu elämänvoima esim. fyysillisen ruumiin elähtäjäksi ja silloin sitä nimitetään mm. "eläimelliseksi magnetismiksi". Elämänvoima virtaa ruumiiseen pernan kautta, tai oikeammin sanoen sen eetteriruumiissa olevan keskuksen kautta, jonka vastaavaisuus on perna. Erilaistuttuaan se virtaa ruusunvärisenä hermoissa ja poistuu auran kautta. Herkätuntoiset ihmiset usein näkevät sen valoisana kehänä ihmisen ympärillä. — Elonvoimaa latautuu enemmän päivällä ja se on eräs syy väsymiseen. Nukkuessa praana tasaantuu ja ihminen tuntee virkistystä. Praana on osaksi tahdonalaista, joten tähän ilmiöön perustuu magneettinen parantaminen.

Kasvikunnassa elonvoima erilaistuu toisenlaisena, mutta — sanotaan — tavallinen suomalainen kuusi on siitä erikoinen, että sen valuttama praana on lähellä

”eläimellistä magnetismia”, joten kuusen alla oleskeleminen tervehdyttää. — Jokainen tietää, että pilvisellä säällä ihminen on alakuloisempi, masentunut, koska auringon voima on heikompi.

Teknillisessä joogassa käytetään myös hengitysharjoitusta. Eräs joogalaji käyttää hyväkseen sitä luonnonlakia, jolla elonvoimaa särpättyy hengityksen mukana. Sen joogan harjoittajat hengittävät sisään elonvoimaa ja ulos he hengittävät sairautta ruumiistaan. Lopulta he oppivat hengittämään maailman itsekkyyttä, muuntavat sitä epäitsekkyudeksi, rauhaksi ja hyväksi tahdoksi, jota hengittävät ulos maailmaan. Täten ymmärrettyinä jooga on henkistä työtä.

Pekka Ervast opettaa, että mm. sukupuoli voima on auringon voimaa, joka maapallon keskuksessa olevan Saatanan työpajan kautta kulkiessaan muuntuu elädyttämään suvunjatkumista. Siksi sukupuoli voima on Saatanan voima, jota vain Kristus kykenee hallitsemaan. Se voima luo elämän synkimmät helvetit, mutta nostaa myös taivaan korkeuksiin. Se lietsoo sotaa ja sekaantuu melkein pä kaikkiin ihmisten edesottamuksiin. Ihmisen sukupuoli elimet ovatkin kääntyneet maata kohti. Kasvien sukuelimet, kukat, sitä vastoin kääntyvät ylöspäin, ottaakseen vastaan suoraan neitseellisiä aurinkovoimia. Eläinten sukuelinten perustyyppi on vaaka-asento, joten luova voima toimii eri suunnissa eri luonnonvaltakunnissa. Sukuvoiman kyseessä ollen nämä kolme luonnonvaltakuntaa muodostavat ristin, jossa Kristus on ristiinnaulittuna. Koko luomakunta huokaa, odotellen jumalanpoikien ilmes-

tymistä, kuten apostoli sanoo. Se jumalanpoika on todellinen ihminen, tulevaisuuden ihminen, jossa luova voima on muuttunut sanaksi, luovaksi sanaksi. Tällöin kurkunpää vastaa kasvikunnan neitseellistä synnyttäjää, mutta se ei ole enää lapsenikäinen kuten kasvikunnalla, vaan siitä on kasvanut Tietäjän työväline.

Kysymys: Mitä J. R. Hannula tarkoitti puhuessaan suorasta ja välittömästä yhteydestä Valkoiseen Veljeskuntaan?

Vastaus: H. P. Blavatsky sanoi julistavansa Mestareitten sanomaa. H. P. B:n eläessä hänen teosofisen työnsä alussa pidettiin luonnollisena, että hän oli välittömässä yhteydessä Valkoiseen Veljeskuntaan. Hän oli alussa ainoa teosofinen auktoriteetti, puhuesaan Mestareista ja teosofisesta elämänymmärryksestä.

Myöhemmin, H. P. B:n vielä eläessä, esiintyi useita psyykkisillä kyvyillä varustettuja teosofejia, jotka vetivät harrastelijain huomion puoleensa. H. P. B:n kuoltua ilmaantui vielä useampia, jotka väittivät olevansa yhteydessä Mestareitten kanssa. He olivat tietenkin hyviä ja vilpittömiä ihmisiä, jotka luottivat kykyihinsä ja näkyihinsä. Vähitellen vakiintui sellainen käsitys, että yhteys Valkoiseen Veljeskuntaan edellyttää astraalista selvänäköisyyttä. Uskottiin, että selvänäköinen ihminen saattaa näkymättömässä maailmassa tavata Mestareita ja olla heihin suoranaisessa

yhteydessä. Teosofisessa liikkeessä heräsi kaikenlais-
ten yliaistillisten asiain harrastelu. Heräsi luulo, että
ihmisen henkinen kehitys on suorassa suhteessa psyyk-
kisiin kykyihin.

Tällöin syrjäytyi pääasia, ihmisen olemassaolon
tarkoitus. Tarkoitushan on, että meistä kasvaisi oikei-
ta ihmisiä. Astraalinen vaeltaja ei liene oikean ihmisen
perikuva, vaan oikea ihminen on lähinnä se, joka elää
sovussa, keskinäisessä rakkaudessa ja vilpittömyydessä
toisten kanssa. Hyvä ihminen on arvokas toveri, mutta
"Tuonelaan kurkistelija" herättää pelkoa.

J. R. Hannulan elämänkaari osoittaa hänen olleen
suoranaisessa yhteydessä Valkoiseen Veljeskuntaan.
Kuitenkin hän sanoo itsestään, ettei hän ole astraali-
sesti selvänäköinen. Tiedämme hänen kuitenkin olleen
moraalisesti selvänäköisen, vieläpä erittäin korkealla
tavalla. On suuri ero näiden kahden selvänäköisyysla-
jin välillä. Noitakin voi olla salaisten kykyjen haltija,
mutta siveellisesti pahatahtoinen. Vuorisaarnan tie
opettaa ja kasvattaa voimakkaaksi hyvässä ja herättää
Kristusmoraaliin liittyvän henkisen selvänäköisyyden.
Se on intuitiota, totuuden näkemystä. Valkoinen Vel-
jeskunta elää Kristuksessa, joten, kenessä Kristus on
elävä, hän on sisänäköistä tietä yhteydessä Valkoiseen
Veljeskuntaan.

Kysymys: Puhutaan Pyhän Hengen temppelistä ja
sen rakentamisesta. Kysyisin, millä tavoin yksilö voi
tähän työhön osallistua?

Vastaus: Sanoja Pyhä Henki, valaisee sanonta: **totuuden** Pyhä Henki. On kysymys totuudesta. Entä miten totuuden Pyhän Hengen temppeliä ei rakenneta?

Jokainen ihminen tajuaa ja ainakin herkimpinä hetkinään tunnustaa, että sota, murhaaminen ja väkivalta on rikos elämää vastaan. Se on totuus. Kosmismystisen Kristuksen, sen ihmisyyden siemenen avulla, joka tuli ihmisen sieluun Jeesus Kristuksen kautta, hän ymmärtää, että tappamattomuus on totuus. Mutta esim. taloudelliset seikat, viran menetyksen pelko tai muut tekijät saavat aikaan, että tuota totuuden hengen ääntä pitäisi jotenkin vaimentaa, jotta entinen asema säilyisi. Sotaa ja väkivaltaa kaunistellaan. Näemme, miten paljon työtä tehdään, jotta saataisiin sota pyhitetyksi, jotta se saataisiin näyttämään toisenlaiselta kuin mitä se todella on. Näin pyhitetään tappamisen henki. Sellainen menettely on syntiä totuuden Pyhää Henkeä vastaan. Sitä ei voi kukaan antaa anteeksi. Siitä seuraa karmana jälkivaikutus. Väkivallan pyhitys on kauaskantoinen. Kun sen taakse asetetaan maailman tunnustama auktoriteetti, niin tuhannet ja miljoonat ihmiset saattavat tulla aivankuin saastutetuiksi.

Totuuden Pyhän Hengen temppelin rakentaminen koskee meitä lähinnä yksilöinä, sitä, että itse yritämme pysyä totuudessa. Otamme Vuorisaarnan elämänymmärryksen oppaaksemme, yritämme siihen syventyä ja eläytyä. Siten saamme Vuorisaarnan hengen vereemme. Silloin meitä ei voida sugeroida. Mehän olemme monenlaisen suggestion alaisia, joista tunne-

tuin on yleinen mielipide. Kun yritämme rakentaa itsestämme totuuden Pyhän Hengen temppeliä, niin että itse pysymme totuudessa, niin meissä kasvaa aivankuin kaksiteräinen miekka, joka erottaa valheen totuudesta. Kun eteemme tulee asioita ja tilanteita, joiden totuudellisuus pitäisi ratkaista, niin ratkaisu tulee selviönä sisältämme. Se näkyy selvästi eikä meitä petetä koristeiluilla eikä "Jumalan sanalla". Totuuden Pyhä Henki kasvattaa meissä sisäistä varmuutta, niin että meistä voi tulla totuuden Pyhän Hengen temppeli. Se on temppeli siinä merkityksessä, että siinä kuuluu yksinomaan totuuden eli Jumalan ääni. Kaikki muut äänet saavat väistyä, kaikenlaiset maailmasta tulevat suggestiot.

119

Kysymys: Maailman kansoilta kysytään, tahtovatko ne elää vai kuolla? Mitä tämä tarkoittaa?

Vastaus: Pekka Ervast kirjoitti, että elämä tulee hieman vakavammaksi. On aivankuin kaikki pirut päästettäisiin irti. Kansoilta tullaan kysymään, tahtovatko ne elää vai kuolla. Kun nyt katselemme kansojen tilaa, huomaamme, että elämä on kuljettanut ne tämän vakavan kysymyksen eteen. Jos ne pitävät edelleen kiinni väkivaltaperiaatteesta, niin ne tehostavat armeijoitaan mahdollisimman voimakkaiksi. Ne kehittävät yhä tehokkaampia tuhovälineitä. Näin ne eivät menettele leikin vuoksi, vaan tarkoituksella, uutta so-

153

taa varten. Samalla ne puhuvat yleismaailmallisesta tuhosta, ihmiskunnan kuolemasta. Näin valmistavat maailman kansat omaa tuhoaan itsetietoisesti.

Ihmiskunnalle on annettu myös apu. Apu on tämä kristosofinen elämänymmärrys. Kun sen hengestä ottaa kiinni ja luopuu sodasta, niin saa elää. Kansat eivät tätä vielä tajua, se on niin uutta. Mutta nykyajan ihmiset ovat jo siksi älykkäitä, että elämän näkymätön johto voi odottaa ratkaisua. Kansoilta kysytään nyt: Luovutteko vapaaehtoisesti armeijoistanne ja elätte, vai pidättekö yhä kiinni väkivallasta ja kuulette? Ei ole vaihtoehtoa. Olemme saapuneet siihen vaikeaan ajankohtaan, josta Jeesus puhui. Mutta valittujen tähden vaivan aikaa lyhennetään. Uusi uskonto on julistettu ja valittuja ovat ne, jotka ovat valinneet tämän uskonnon elämänymmärryksen ja ryhtyneet työkentelemään ihmisyyden puolesta. Työnteko tämän asian puolesta on samalla voimaa. Se on niinkuin öljyä, joka tyyntyyttää myrskyvät laineet.

120

Kysymys: Missä Jeesus Natsarealainen oli 13—28 ikävuosiensa välisenä ajankohtana?

Vastaus: Okkultisessa maailmassa tiedetään ja sitä todistavat viimeaikaiset löydötkin, että Kuolleen meren lähettyvillä oli veljeskunta, jota sanottiin esseelaiseksi. Juutalaista uskontoa edustivat farisealaiset, sa-

dukealaiset ja essealaiset. Fariseuksista ja sadukealaisista puhutaan Raamatussa, mutta essealaisia ei mainita. Jeesus oli essealaisveljeskunnassa kasvattina samoin kuin Johannes Kastajakin. He siis tunsivat henkilökohtaisesti toisensa. Essealaiset eivät tietenkään tienneet, mikä oli se sanoma, jota Jeesus tulisi opettamaan, mutta aavistus heillä oli. Uuden opettajan tulosta oli annettu ennustuksen tapaisia tietoja profeettojen kautta. Siksi Johannes Kastaja lähetti Jeesukselta kysymään: Oletko sinä se odotettu, vai onko meidän odotettava toista? Hän ei ollut täysin varma Jeesuksen tehtävästä.

Jeesuksen kerrotaan myös vaeltaneen useissa maissa ja tutustuneen mm. buddhalaisuuteen. Tämä ei vähennä hänen julistuksensa arvoa, sillä kaikkien uskontojen alkuperä on Valkoisessa Veljeskunnassa.

121

Kysymys: Onko syy-yhteyttä J. R. Hannulan elämäntyöllä ja sillä, että Suomi on, etsikkoaikansa laiminlyömisestä huolimatta, säilyttänyt itsenäisyytensä?

Vastaus: Olihan Pekka Ervastinkin elämäntyöllä syy-yhteys Suomen kohtalon kanssa. P. E. kertoi itse tästä useaan otteeseen. Suomi sai itsenäisyytensä sitä varten, että se oli kutsuttu uuden uskonnon kehdoiksi. P. E. kertoo, miten Suomen kansaa valmistettiin vuosituhsia kyetäkseen suorittamaan tehtävänsä. Ja ai-

kanaan koitti päivä, jolloin uusi uskonto julistettiin. Julistaja oli Pekka Ervast.

Kansan muodostaa joukko ihmisiä, jotka eivät luonnollisesti ole päivätajunnassaan tietoisia kansan henkisestä tehtävästä. Siksi kansan keskuuteen tulee muodostua henkinen työryhmä, joka on koostunut erikoisesti valmistuneista yksilöistä ja joka osaa kuunnella Tietäjien ääntä ja tehdä heidän sanomaansa tietäväksi kansalle. Näin menetellään aina uuden uskonnon syntyessä. Näin meneteltiin myöskin Suomessa. Pekka Ervast toi tänne teosofisen elämänyymmärryksen ja herätti teosofian avulla nuo erikoisesti valmistetut yksilöt. Näiden avulla oli tarkoitus herättää Suomen kansaa. Alussa yritys näytti onnistuvan, sillä Suomen kansa osasi asettua sisäiseen konsentratsiooniin eli mietiskelytilaan vuoden 1905 suurlakon muodossa. Se oli niin valtava elämys henkimaailmassa, että Suomi olisi tullut itsenäiseksi suoralta kädeltä, ellei olisi tapahtunut vähäistä verenvuodatusta. Passiivinen vastarinta ei siis onnistunut aivan täydellisesti, ja siksi Suomen itsenäistyminen lykkääntyi. Itsenäinen Suomi oli välttämättömyys, jotta se vapaana kansana olisi oma-aloitteellisesti voinut muodostaa aseettoman yhteiskunnan. Aseton yhteiskunta oli ehtona uuden sivistyksen alkajakansalle.

Kansan onnistuminen tai epäonnistuminen v. 1905 ja sen jälkeen johtui siitä, miten teosofinen liike onnistui. Hajaannus Suomen teosofisessa liikkeessä ja Pekka Ervastin syrjäyttäminen heijastui Suomen kohtaloon kansalaissodan muodossa. Saman tapaisia syy-yhteyk-

siä sekä negatiivisia että positiivisia näemme paljon. J. R. Hannulan elämäntyön yhtydessä niitä esiintyi usein. J. R. H. mainitsi mm., että noin puolet Suomen karmasta pyyhittiin pois. Sen aiheutti hänen suorittamansa henkinen työ.

Saatamme ihmetellä Juudan kansan, "Herran valitun kansan", lyhytnäköisyyttä, kun se ei ymmärtänyt Messiastaan eikä ottanut häntä vastaan, vaan valmisti hänelle teloituskouluun. Mutta samanlainen on Suomen kansa, kovakorvainen ja välinpitämätön. Kalevalaisen laulajakansamme enemmistö ei enää usko laulun ja sanan mahtiin. Se uskoo aseisiin — uskoo ja kokee asemahdin kauhuja, sillä usko muuttuu teoksi ja teko on karmaa. Kurjuus seuraa väärän uskon kintereillä. Kuitenkin henkinen elämä vielä elää, sykkii, toimii. Sekin luo karmaa, joka lunastaa tietämättömyydessä ja kovuudessa luotua kurjuutta. Paino ja vastapaino. "Valittujen tähden tuskan aika lyhennetään", sanoo Mestari. Siksi: Olkaamme vähässä uskollisia, sillä viimeiset tulevat ensimmäisiksi. Kerran koittaa aika, jolloin hengen nälkä ihmiskunnassa herää ja silloin tarvitaan ruokkijoita. Silloin kysytään, missä heitä on ja onko heitä tarpeeksi. Pekka Ervastilla oli tapana sanoa: Aamu sarastaa.

Kysymys: Pekka Ervast sanoo kirjassaan "Salatie-dettä omin päin" mm. näin: "Paheista on tehtävä portaita, joille ihmisveljet voivat astua matkallaan ylös-

päin. Hyveistä on tehtävä loistavia tähtiä, jotka näyttävät ihmisille tietä pimeässä” (I painos sivu 135). Tähän haluaisin lisäselvitystä.

Vastaus: Huomatkaamme sanonta. Ei sanota, että paheet ovat portaita ja hyveet loistavia tähtiä, vaan paheista ja hyveistä on niitä tehtävä. On kysymys työstä, jonka avulla paheet ja hyveet muutetaan. Kun tiedämme itsessämme olevan paheita ja voitamme ne, niin toiset ihmiset näkevät voittomme ja ymmärtävät, että paheitten voittaminen on mahdollista. Silloin voittomme on heille porras. Samoin, kun tunnemme itsemme erittäin hyveelliseksi, niin hyveellisyys on silloin itserakkautta. Voittamattomana se ei ole loistava tähti. Mutta kun hyveellisyys on voitettu, niin se on osa luonnettamme. Emme silloin tunne olevamme muita ihmisiä parempia, vaan toisten vertaisia ja silloin hyveellisyys on toisille tähti, joka johtaa heidänkin askeleitaan. Paheen ja hyveen voittaminen on mahdollista vasta sitten, kun heräämme tietoisuuteen siitä, että jokin ominaisuutemme on joko hyvä tai paha. Toinen ihminen voi nähdä pahana sen, minkä toinen näkee hyvänä, vieläpä pahan ja hyvän persoonallinen ilmennys — pahe ja hyve — voidaan tajuta aivan kuin eri ”aistimilla”. P. E. huomauttaa leikkisästi, että primitiivinen ihminen, joka syö tätinsä, sanoo sen olevan hyvää. Meidän ”aistimme” tajuaa ihmissyönnissä jotakin moraalitonta, pahaa, koska emme arvostele sitä makuaistin, vaan ”tuntoaistin” kannalta. Tunnumme toisen kärsimyksen.

Sanan jokapäiväisessä merkityksessä paheellisuus ja hyveellisyys ovat suhteellisia käsitteitä. Ne ovat yhteiskuntamoraalin tuotetta. Siinä katsotaan enemmän yhteiskunnan kuin yksilön parasta. Esim. ihmisen tappaminen on samalla paha ja hyvä teko: Tappaminen sodassa ei ole ainoastaan sankarillinen hyve, vaan se on velvollisuus, jonka laiminlyömisestä voi joutua itse tapetuksi. Tällaisen tilanteen edessä on herättävä katselemaan pahaa ja hyvää korkeammasta näkökulmasta, niitä on katseltava Jumalan kannalta. Siihen kykenemme vain kysymällä neuvoa jumalallisilta Opettajilta. Vuorisaarnasta löydämme mittapuun, jolla voimme mitata paheitamme ja hyveitämme, peilin, jolla saatamme peilata itseämme. Esim. Vuorisaarnan käsky "Älä suutu" opettaa, ettei suuttuminen ole hyvä missään tilanteessa, eikä hyveenä pidetty "pyhä viha" ole Jumalasta, vaan Jumalan vastakohdasta. Ja vaikka yhteiskuntamoraali kehottaa vihaamaan toista kansaa, niin Vuorisaarna kehottaa rakastamaan.

123

Kysymys: Eräs ystäväni huomautti: P. E:n Kannatusliiton varastoissa on paljon kristosofista kirjallisuutta. Eikö näin ollen ole tarpeetonta uusien kirjojen julkaiseminen? Voisiko asiaa valaista?

Vastaus: Ihmisen luonnollinen minäkeskeisyys pyrkii mittaamaan kaikkea hyödyn kannalta. Tällöin aja-

tellaan vain: **Meillä** on kylliksi suurten Opettajien opetuksia. Niissä riittää pohtimista sekä meille että muille. Ei ole taloudellista julkaista mitään toisarvoista.

Tuollaisessa ajatuksessa on jotakin perin todellista. Onhan niin, että sängen monet totuudenetsijät tahtovat tutustua vain muutamiin H. P. Blavatskyn, Pekka Ervastin ja J. R. Hannulan kirjoihin. Niissä on tarpeeksi sulattamista. Mutta tällöin jätetään huomiomatta suuri ihmiskunta ja meidän aikanamme annettu teosofinen ja kristosofinen sanoma kokonaisuudessaan. Sitä ei ole annettu harvojen lepotyynyksi, vaan ihmiskunnan nostamiseksi. Sen sanoman kantavuus on valtava ja ainutlaatuinen. Sanoihan Pekka Ervast uudesta uskonnosta, ettei sitä julisteta vain jotakin kansaa tai rotua varten, vaan se julistetaan koko ihmiskunnalle. On alkamassa uusi aika, jonka vertaista ei ole koskaan ennen ollut. Siksi on julistettu myös vertaansa vailla oleva uskonto, joka värähdyttää uuden aikakauden pohjasävelen. Näin ollen ei ole niinkään toisarvoista se kirjallisuus, joka luodaan tämän uuden uskonnon syntymisen aikoihin. Tällöin vaikuttaa niiden Opettajien henki voimakkaammin. Henkilökohtainen kosketus Pekka Ervastiin ja J. R. Hannulaan saattaa elävöittää nyt luotua ja luotavaa kirjallisuutta. Tulevilla sukupolvilla ei ole samoja mahdollisuuksia. — Me teemme työtä ihmiskuntaa varten, jotta noiden suurten Opettajien opetukset sen hapattaisivat — ja me itse olemme tuota tulevaisuuden ihmiskuntaa. . .

Kysymys: Pekka Ervast opettaa, ettei yksilöä auteta enää ihmisyyden tiellä kovin pitkälle, sillä apu tulee nyt ryhmien kautta. Miten tämä on ymmärrettävissä?

Vastaus: Koko ns. alaspäisen kehityskaaren ajan, ensimmäisen, toisen ja kolmannen luomispäivän, aina tämän neljännen luomispäivän neljänteen juurirotuun asti elämä pyrki aineellisuutta kohti. Maapallon ensimmäinen jälleensyntymä eli ensimmäinen luomispäivä vietettiin älyn maailmassa, ajatusten tasolla, toinen luomispäivä oli tunnetasolla ja kolmas eetteritasolla. Tämä neljäs luomispäivä on kemiallis-fyysillisellä tasolla. Tämä merkitsee mm. sitä, että kehityksen kulku on käynyt ykseydestä moninaisuutta kohti. Kehittyvän muodon kannalta katsottuna tämä merkitsee suurta lajirikkkautta mm. kasvi- ja eläinkunnassa. Ihmiskunnassa se näkyy rotuina, alarotuina, ihmistyyppinä sekä siinä, että jokainen ihminen eroaa hieman toisista ihmisistä yksinpä kasvopiiirteiltäänkin. Siellullisesti tämä näkyy erilaisina luonteenominaisuuksina, kykyinä ja taipumuksina.

Moninaisuuteen pyrkimystä voidaan katsella vielä tajunnan kehityksen ja kehitystä auttavien henkivaltojen kannalta. Se tajunta, joka nyt elähdyttää meitä ihmisiä, uinui ensimmäisenä luomispäivänä eräänlaisessa kivikuntatilassa. Se oli aivan kuin yhtä hämärää tajuntaa. Tällöin ei kehitystä auttavan henkivallan tarvinnut muodostaa kuin yksi ryhmähenki, joka johti

silloisen kivikunnan tajuntaa ja yhdisti sen. Kivikunta eli silloin alkeellisessa ykseytajunnassa. Toisena luomispäivänä sama tajunta elähdytti silloista kasvikuntaa, jolloin muodostui kasviryhmiä. Mitä pitemmälle luomispäivä kului, sitä lajirikkaammaksi kasvikunta tuli. Tällöin tuli välttämättömäksi jokaisen ryhmän saada oma kokoava ryhmähenkensä ja näitä ryhmähenkiä, deevoja, tarvittiin paljon ja myöskin eri asteisia, sillä toiset kasviryhmät kehittyivät nopeammin kuin toiset. Kolmannessa luomispäivässä sama tajunta elähdytti silloista eläinkuntaa ja sen lajirikkaus ja tajunnantilojen erilaisuus oli yhä moninaisempi. Toiset ryhmät jäivät huomattavasti jälkeen toisista ryhmistä, joten näitä eri ryhmiä kokoavia ryhmähenkiä tarvittiin leegio, sillä eläinkunta eli täysin joukkosieluna. Moninaisuus lisääntyi sekä muodollisesti että tajunnallisesti. **Tajunnan** kannalta katsottuna moninaisuuteen **pyrkimys** alkoi heikentyä kolmannen luomispäivän lopulla sikäli, kun silloinen eläinkunta yksilöityi ihmiskunnaksi ja siirtyi odottamaan nykyistä luomispäivää. **Muodollinen** moninaisuuteen **pyrkimys** jatkui yhä, sillä tällöinkin piti paikkansa laki: ensin tajunta, sitten muoto.

Aikanaan alkoi nykyinen neljäs luomispäivä ja seuratessamme edelleen sen tajunnan vaiheita, joka elähdyttää nykyistä ihmiskuntaa, näemme, että moninaisuuteen **pyrkimys** hidastui ja melkein pysähtyi kolmen kuluneen juurirodun aikana, joskin se muodollisesti jäi moninaiseksi, moneksi roduksi, alaroduksi, tyyppiksi . . . Neljännessä juurirodussa tapahtui pysähdys, sillä

oli saavutettu aineellisuuden pohja ja oli odotettavissa nousevan kehityskaaren alku. Myöskin johtavat henkivallat saivat uusia muotoja jo varhaisemmissa rodussa, sillä aivan toisenlaisista kehitysjärjestelmistä koitoisin olevien deevojen tilalle tuli ihmiskehityksen saavuttaneita olentoja Venuksesta ja Merkuriuksesta. He perustivat Valkoisen Veljeskunnan lopullisesti neljännän juurirodun aikana. Heidän tehtäväkseen tuli avata ihmiskunnalle tie ykseyttä kohti. Siitä huolimatta deevojenkin tajuntoja yhdistävä toiminta jatkui niin, että erittäin korkeat deevat saivat johtoonsa suuria rotuja ja kansoja. He yhdistivät ja yhdistävät edelleenkin kansojen yksilöitten tajuntoja yhteistajunnaksi, mutta heidän yhdistävän tajuntansa takana on Kristus. Heidän kauttaan ja avullaan Kristus lähestyy kansoja herättäen niissä ihmisille kuuluvia ihanteita.

Ihmiskehityksen tarkoitus ja päämäärä on, että kosminen Kristus saisi ihmisissä muodon. Ihmisen henki on Jumalasta, mutta ihminen ei vielä tiedä omasta jumaluudestaan. Siksi kosminen Kristus on lähestynyt ihmiskuntaa jo vuosimiljoonien kuluessa, jotta ihmisissä heräisi kaipuu Kristuksen löytämiseksi. Valkoinen Veljeskunta ja osaksi kansojen johtavat deevat ovat tätä kaipuuta herätelleet. Lopulta Kristus saavutti ihmiskunnan Jeesus Kristuksessa ja se merkitsee okkultisesti, että planeettamme sai apua Auringon Kuninkaalliselta Neuvostolta. Historiallisesti oli saavuttu viidennen juurirodun viidenteen alarotuun, joka on ratkaisevasti ensimmäinen porras nousevalla kehityskaarella. Tällöin Kristus tuli ja avasi tien ykseytymis-

tä kohti. Kristus tuli ensin järjen valona Auringon Kuninkaallisen Neuvoston Pyhän Hengen ryhmän lähettämänä Buddhassa. Toisen kerran Kristus tuli Kuninkaallisen Neuvoston Pojan ryhmän lähettämänä rakkautena Jeesuksessa ja kolmannen kerran Kristus-Isä tuli Auringon Kuninkaallisen Neuvoston Isä-ryhmän lähettämänä voimana ja majesteettiutena Pekka Ervastissa. Näin on ykseyteen johtava tie lopullisesti avattu ihmiskunnalle. Viimeksimainittu Logoksen vuodatus oli ratkaiseva. Siksi tarvittiin erikoisesti valmistettu kansa sitä vastaanottamaan. Niinpä Suomen kansan deeva, kansallishaltia Väinämöinen, on erikoinen olento, kuten häntä Pekka Ervast kuvailee. Hän ei ole deeva toisista kehitysjärjestelmistä, vaan entinen ihminen, joka luopui ihmiskehityslinjastaan ja vihkiytymisen kautta siirtyi deevojen linjalle. Täten hän, joka ihmisenä ollessaan sai ihanteita Jeesuksen autuudenjulistuksista, kykenee inspiroimaan Suomen kansaa Vuorisaarnan tielle. Suomen kansalla on täten aavistus todellisen kristinuskon hengestä.

Pekka Ervastian Jordankastekokemuksen yhteydessä tuli planeetallemme uusi luonnonvoima, joka purkautuu auttavaksi tekijäksi ryhmien kautta. Totuudenetsijäin ryhmä on ensimmäinen ratkaiseva solu **tietoisessa** pyrkimyksessä jumalallista ykseyttä kohti. Uusi luonnonvoima auttaa tällaista pyrkimystä, sillä se on Isän käytäntöön saatettua voimaa. Sekin voima purkautuu ”ryhmähengen” — jos tuollaista sanaa uskalamme käyttää — kautta, mutta se henki ei ole deeva, ei edes deevatielle astunut ihminen, vaan se on **täy-**

dellinen ihminen, Mestari, joka johtaa henkistä ryhmää ykseyteen. Mestari elää Kristuksessa, joten henkisen ryhmän kokoava, ykseyteen johtava tajunta on Kristus-Isä. Mutta käytännössä se merkitsee, että etsijästä tulee Mestarin oppilas ja Mestari johtaa hänet Valkoiseen Veljeskuntaan, sillä ihmiskunnan, sen jokaisen yksilön tie kulkee Kristuksen Valkoiseen Veljeskuntaan, Isän yhteyteen.

Historiamme varhaisempina kausina autettiin ratkaisevasti yksilöitä, niitä harvoja ihmisiä, jotka mysterioitten avulla pyrkivät ja kulkivat ihmiselle asetettua päämäärää kohti. Silloin ei ollut muuta mahdollisuutta, koska moninaisuuteen vetävä voima vielä vaikutti voimakkaana, eikä Kristus ollut ihmiskuntaa tarpeeksi lähellä. Mutta nyt on tilanne muuttunut. Maapallo on astunut kirkastuksen tielle ja ihmisten on seurattava mukana. Siksi ensimmäinen totuus nyt on **ihmisten veljeys ja heidän ykseytensä Jumalassa. Käytännöllinen askel tätä totuutta toteutettaessa on henkisten ryhmien muodostuminen Vuorisaarnan Mestarin johdolla. J. R. Hannula tehosti erikoisesti ja toistuvasti sanoja: Vuorisaarnan Mestarin johdolla.**

125

Kysymys: Pekka Ervast ja J. R. Hannula puhuivat toistuvasti, että Suomen kansan tehtävänä on itsealoitteellinen ja vapaaehtoinen aseistariisuutuminen. Koska Suomella on tällaiseen ratkaisuun otollinen aika?

Vastaus: Otollisin aika oli silloin, kun Suomi saavutti itsenäisyytensä v. 1917. Mutta kansamme eripuraisuus johti kansalaissotaan ja sen seurauksena Suomesta tuli sotilasvaltio. Jospa teosofit, **joita oli tietäjien johdolla kasvatettu**, olisivat osanneet katsella ajan merkkejä ja nähdä muutaman vuosikymmenen eteenpäin, nyky-aikaan. Silloin he olisivat ymmärtäneet sen, minkä valtiomiehet nyt ymmärtävät, että sota on tullut kelpaamattomaksi kansojen välisten riitojen ratkaisijana. Näin paljon kaukonäköisinä olisivat teosofit asettuneet Pekka Ervastian opetusten kannattajiksi, tukemaan häntä siveellisesti ja taloudellisesti. Tällöin olisi Suomen kansakin ymmärtänyt etsikköaikansa ja Suomesta olisi tullut tiennäyttäjä muille kansoille aseistariisuutumisessa. Suomesta olisi tullut Euroopan omatunto, kuten Pekka Ervast toivoi. Mutta henkivaltojen järjestämä tilaisuus luisui ohi, joten nyt olemme toisten kansojen kanssa samassa kurimuksessa.

Pekka Ervastian aloittama henkinen liike, jota J. R. Hannula jatkoi peräänantamattomasti, on kuitenkin saanut aikaan sen, että olemme yhä itsenäinen kansa. Tämä saavutus opettaa, että jumalien toivo Suomen tehtävään ei ole vielä sammunut. Edelleenkin on kansamme tehtävänä täydellinen, itsealoitteellinen ja vapaaehtoinen aseistariisuutuminen. Mutta nykyvaiheessa se voi toteutua vasta sitten, kun ihmisten silmät avautuvat näkemään aseettomuuden välttämättömäksi. Mutta näkemys tuosta välttämättömyydestä ei saa johtua pelosta, esim. ulkovaltojen taholta tulevasta uhasta, vaan siitä positiivisesta tietoisuudesta, että

Suomessa on julistettu uusi uskonto, jonka henki, moraalit ja filosofia sisältävät aseettomuuden. Kun tämä uusi uskonto avaa kansamme silmät, silloin aseettomuus toteutuu.

Edelläsanotusta ymmärrämme, että vaikka aseettomuus on annettu **lähimmäksi tavoitteeksi Suomen kansan valtiollisissa ratkaisuissa**, niin se kuitenkin tulee seurauksena **kansamme henkisestä valistuneisuudesta**. On siis tehtävä henkistä valistustyötä, jotta kansa herää. Tähän tähtää kristosofia. Sanat "Herättäkää kansan kaiho" merkitsee: Herättäkää kansa kaihoamaan rauhaa, herättäkää se uskomaan Jumalaan, jonka olemus on rauhaa ja rakkautta; avatkaa kansan silmät näkemään, että se tietämättömyydessään palvoo jumalanaan murhan henkeä, sodan, ryöväyksen ja pyövelien puolustajaa, eikä erota sitä Jeesuksen taivaallisesta Isästä. Tällaisen tilanteen vallitessa Suomen kansa tarvitsee uuden uskonnon, joka avaa sille myöskin kristinuskon todellisen sisällön, sillä onhan Suomikin tunnustautunut kristityksi kansaksi.

126

Kysymys: Mikä on pelon syy?

Vastaus: Rakkaudettomuus. Rakkaus voittaa pelon, opettaa P. Ervast. Rakkaus totuuteen on jumaluskon lähtökohhta ja pelko on uskon negatiivinen vastine. Pelätessään ihminen "uskoo" jotakin paha tapahtuvan.

167

Kysymys: Onko auktoriteettiusko esteenä ihmisyyden tiellä?

Vastaus: On ja ei, sillä on sokeaa ja näkevää auktoriteettiuskoa. Jeesus Kristus on kieltämättä kristinuskon auktoriteetti, sillä ilman häntä ei olisi kristinuskoa. Olisi ehkä jokin muu uskonto, ehkä juutalaisuus ja Mooses. Viralliseksi mennyt kristillisuus edustaa sokeaa auktoriteettiuskoa. Tämä näkyy siinä, ettei nähdä mitään eroa Jeesuksen Jumalan eli taivaallisen Isän ja Mooseksen Jumalan, Jehovan välillä, vaikka näiden "toimintatavat" ovat aivan päinvastaiset. Jehova kostaa isäin pahat teot lapsille moneen polveen, yllyttää israelilaisia sotaan tuon tuostakin, vihastuu kuninkaalle, joka ei tapa kaikkia sodassa voitettuja, paaduttaa faaraon sydämen, jotta saisi tilaisuuden tätä rangaista... Koko Vanha Testamentti tuoksuu vereltä, kostolta, murhilta, jotka kaikki tapahtuvat "Jumalan kunniaksi". Jeesuksen taivaallinen Isä sen sijaan rakastaa, antaa anteeksi, antaa sataa niin väärä- kuin oikeamielisillekin. Hän on kuin aurinko, puolueeton, kaikkien olentojen rakastava Isä. Kristikunta ei kuitenkaan näe mitään eroa näiden jumalkäsitysten välillä ja siksi se on tehnyt Jeesuksesta uhrilampaan Vanhan Testamentin antaman mallin mukaan ja korottanut Mooseksen opettajakseen. Jeesus ei kelpaa kristittyjen opettajaksi. Hänen Vuorisaarnansa on julistettu käytäntöön kelpaamattomaksi. Vaikka Jeesus

opettaa, ettei se, joka huutaa Herra Herra, tule taivasten valtakuntaan, vaan sinne tulee se, joka tekee, mitä hän on käskenyt, niin kuitenkin kristikunta menettelee aivan päinvastoin. Se huutaa Jeesusta Jumalan Pojaksi, mutta ei tee, mitä hän käskyissään neuvoo tekemään. Tällainen on sokeaa auktoriteettiuskoa. Jos Jeesus tunnustetaan Jumalan Pojaksi, jopa niin sitovasti, että mitä tahtoo Isä, sitä samaa tahtoo Poikakin, niin tietenkin tulee ymmärtää, että Jumala, maailmankaikkeuden mahtava Luoja sentään on viisaampi kuin joku Hänen profeettansa, kuten esim. Mooses. Näin olen kristittyjen tulisi kuunnella Jeesusta ja antaa Moosesin jumalkäsityksineen olla toisarvoisessa asemassa.

Näkevää auktoriteettiuskoa on se, että tunnustaa Opettajakseen sen, jonka opetuksiin on perinpohjin tutustunut ja punninnut niitä joka puolelta. Jos järki ja sydän hänen opetuksensa hyväksyy ja tutkija näkee hänessä viisaimman Opettajan, niin hän yrittää noita opetuksia parhaansa mukaan noudattaa. Jos näemme Jeesuksessa tällaisen Opettajan ja noudatamme hänen käskyjään, niin olemme oikeutetut nimittämään itseämme kristityiksi.

Kysymys: Pekka Ervast koki lokakuun 13 p:nä 1896 henkisen kokemuksen, jota hän nimittää uudestisyntymiseksi ja Jordanin kasteeksi. Mitä käytännöllistä

merkitystä tällä tapahtumalla on ihmiskuntaan nähdän?

Vastaus: Pekka Ervastian henkinen kokemus sai muodon hänen sanomassaan, opetuksissaan. Hänen sanomansa nojautuu Jordankastekokemukseen, se on siis kokemuksen vahvistamaa tietoa. Hän tiesi kokemuksesta, että Vuorisaarnan siveysoppi on käytäntöön sovellutettavissa ja että se on tarkoitettu käytäntöön sovellutettavaksi. Hän sovellutti itse sitä käytäntöön. Hän tiesi kokemuksesta, että niin paljon kuin ihmiset ovat suuttumatta, ajattelematta epäpuhtaita ajatuksia, vannomatta, pahaan vastustamatta ja sotimatta, yhtä paljon pahan mahti vähenee maailmassa. Pahan probleema ratkeaa näin perin käytännöllisesti ja varmasti.

Kokemuksensa valossa hän niinkään tiesi olevansa Logoksen Isä-ryhmän johtaja, josta vyöryi ulos olennoja, kuten hän kuvaa monadien vuodattautumista. Hän tiesi, ettei hänen nykyinen ruumistuksensa ollut sattuma, vaan että se oli aikakausien suuren käännekohdan vaatima. Oli saavuttu siihen suureen tuomion kauteen, josta Jeesus puhui, joten P. E:n opetus on oleva niin käänteentekevää ja ratkaisevaa laadultaan, että se pätee tuomioksi sille miljoonia vuosia käytössä olleelle elämäkäsitelmälle ja elämäntavalle, joka nojautuu väkivaltaan, sotaan, väkevämman oikeuteen. Siksi hänen opetuksensa muodostui uudeksi uskonnoksi. Sen uskonnon sisältö on kaikki pulmat ratkaiseva, se on tarkoitettu koko ihmiskun-

nalle. Sellaisen uskonnon kykeni antamaan vain korkeimman viisauden omistaja.

Kysymys: Yleensä käytetään sanontaa: Sokeat luonnonvoimat. Pekka Ervast opettaa, että planeetallemme tuli uusi luonnonvoima Keskusaurinko Siriuksesta. Onko tämäkin luonnonvoima ”sokea”?

Vastaus: Materialistinen näkökanta ei usko elämäntakaisiin järkivoimiin, se uskoo sattumaan ja luonnonvoiman mekaanisuuteen. Mutta H. P. Blavatsky opetti, että kaikkien luonnonvoimien takana ovat järkivoimat. Hän sanoo mm.: Sähkö on Olento. Sellainen kuulostaa ehkä käsittämättömältä. Mutta ymmärtäessämme, että koko maailmankaikkeus on syntynyt ja pysyy olemassa järkivoimien työskentelyn avulla, niin käsittämätönkin tulee vähitellen käsitettäväksi.

Sitä voimaa, joka tuli keskusaurinko Siriuksesta, P. E. nimitti mannasateeksi, joka aurinkokunnan ja maapallon saavutettuaan muuttui uudeksi luonnonvoimaksi. Se on se puhdistava tuli, joka vetää ihmiskuntaa ylöspäin ykseyttä kohti. Sen ensimmäinen käytännöllinen saavutus oli teosofinen sanoma, sillä H. P. Blavatsky oli uuden luonnonvoiman ensimmäinen vastaanottaja. Hän osasi pukea saapuneen voiman opetuksiksi eikä hänen opetuksensa suinkaan ole sokeata, vaan erittäin järkevää. Noin viidenkymmenen

vuoden aikana saapunut voimavuodatus painautui planeettaamme ja sen seurauksena syntyivät Pekka Ervastian ja J. R. Hannulan opetukset. Niistä on sokeus kaukana. Me ihmiset vain olemme sokeita, kun emme ota vastaan uutta sanomaa kyllin tehokkaasti.

130

Kysymys: Mistä johtuu, että kahden uskonpuhdistajan, Lutherin ja Pekka Ervastian elämäntyöt ovat saaneet niin erilaisen vastaanoton? Lutherin opit saivat melko nopeasti jalansijaa eri maissa, kun sitä vastoin Pekka Ervastian opetuksia vain harvat tuntevat. On kuin ihmiset tuntisivat pelkoa P. E:n opetuksissa keskeisenä olevaa Vuorisaarnaa kohtaan.

Vastaus: Luther sai aikaan parannuksia kirkkoon nähden, mutta uskontoa hän ei kyennyt puhdistamaan. Olihan esim. syntien anteeksimyyminen niin kouriintuntuvan karkeaa puuhaa, että sen näki petokseksi ja Jumalan pilkaksi maallikkokin. Kuitenkin kirkko petti sillä jäseniään kooten siten petoksella rahaa loistonsa ja komeutensa ylläpitämiseksi. Luther iski tällaisiin epäkohtiin, saaden aikaan parannuksia kirkossa. Mutta uskonto, Jeesus Kristuksen moraali, hänen opetuksensa jäi Lutherilta pimentoon. Hän kuvitteli uskonnoksi osaksi historiallisten tapahtumien osaksi legendojen totenapitämistä, kuten hänen "uskonkappaleistaan" selviää. Niinpä Jeesuksen neitseestäsyntyminen on osaksi legendaa osaksi historiaa, siis

aikaan sisältyvää. Se liittyy aikaan siten, että Jeesus oli äitinsä ensimmäinen lapsi, joten Maria oli juutalaisten uskonnollisia käsityksiä noudattaen neitsyt ennen kuin hän tapasi Josefin, puolisonsa. Mutta neitseestäsyntyminen on samalla legendaa, sillä se liittyy monen muun uskonnonperustajan syntymään. Legenda kertoo mm. Buddhan syntyneen neitsyt Maajaasta, vaikka hänen vanhempansa tunnettiin. Niinikään Väinämöinen syntyi Ilman Immestä jne. Mutta Luther uskoi Jeesuksen syntyneen ylikuonnollisella tavalla ilman isää — äidin hän kyllä tarvitsi. Hänen käsityksensä mukaan oli uskontoa tällaisen todistamattoman asian totenapitäminen. Niinikään hän piti uskontoon sisältyvänä asiana Jeesuksen ristiinnaulitsemista Golgatalla ja siinä yhteydessä muka tapahtunutta ihmisten pelastusta kadotuksesta. Pekka Ervast huomauttaakin, ettei veripelastusoppi ole uskontoa. Siihen sisältyy kaksi seikkaa: historiallinen ja teologinen. Jos Jeesus ristiinnaulittiin Golgatalla, niin se on historiallisesti todistettavissa oleva tapahtuma, siis tieteellinen tosiasia, kun sitä vastoin pelastusoppi on teologinen kysymys. Siitä voidaan olla eri mieltä. Sitä ei voida todistaa. Sen voimme kuitenkin todeta, ettei veripelastusoppi ole kyennyt muuttamaan lutherilaisia muita uskovia paremmiksi. Heidän jumalansa on sama vertatihkuvaa miekkaa heiluttava Jehova kuin toisillakin kristityillä ja sen jumalansa voimaa he ovat koetelleet mm. kahdessa suursodassa. — Luther ei kyennyt puhdistamaan kristinuskoa. Siitä tuli vain lepotyyny laiskoille, jotka eivät halua vaivautua puhdistamaan omaa sieluaan.

Pekka Ervastin sanoma on aivan muuta. Hän tuo kristinuskon esille sellaisena kuin Jeesus sen esitti. Tavallinen järkikin jo sanoo, että Jeesus, kristinuskon julistaja, oli tietävästi parhaiten selvillä siitä, mitä kristinusko on. Pekka Ervast toi esille Jeesuksen opetukset, jotka parhaiten säilyneinä ovat Matteuksen Vuorisaarnassa, hänen viidessä käskyssään. Tosi kristitty seuraa, ainakin pyrkii kykyjensä mukaan seuraamaan, Jeesuksen opetuksia, Vuorisaarnaa. Tällöin hän on oppilas, joka noudattaa opettajansa opetuksia. Opetusten noudattaminen on työtä ja ponnistusta. Siinä pitää jatkuvasti oikaista itseään Vuorisaarnan käskyjen henkeen. Sellainen ei ole laiskan lepoa, eikä siinä auta hiventäkään se "usko", että Jeesus syntyi ilman isää tai että hänet teloitettiin Golgatalla. Kun esim. viha, suuttumus, nousee sielussa, niin ainoa keino on muistaa Mestarin opetusta: Älä suutu.

Kysymys: Kirjassaan "Udestisyntyvä Suomi" Pekka Ervast kuvailee Suomen deevan, Väinämöisen historiaa. Deevat kuuluvat enkelikuntiin, mutta Väinämöinen oli ihminen, muinaissuomalainen tietäjä. Miten ihminen voi tulla deevaksi? P. E. sanoo ihmiskunnalla olevan Logos-tehtävän. Poikkesiko Väinämöinen ihmiskuntamme luonnollisesta kehityslinjasta, sillä ovathan deevat toisen kehitysjärjestelmän alaisia?

Vastaus: Sanotaan, että deevat kuuluvat siihen Logoksen säteeseen, joka järjestää ja ylläpitää kehityksen kenttää. Eräässä aspektissaan deevat siis edustavat Logosta Pyhänä Henkenä, kristillisesti määriteltynä. Korkean deevan kerrotaan olevan ihana olento, kuin loppumattoman ajan symboli, ylimaallisen rauhan ilmentymä. Deevasäteen alimmat luokat ovat haltijoita ja luonnonhenkiä, jotka seuraavat ja ohjaavat varsinkin kivi- ja kasvikunnan elontoimintoja ja kehitystä. Näiden "ruumiit" ovat eetterisiä ja astraalisia, mutta eräät luokat sivuavat fyysistä tasoa kalojen ja lintujen muodoissa. Luonnonhenget ovat eräänlaista "astraalimaailman eläinkuntaa", kun sitävastoin deevat ovat saman järjestelmän kehittyneitä järkiolentoja.

Pekka Ervast kertoo muinaissuomalaisesta tietäjästä, Väinämöisestä, joka tahtoi auttaa kansaansa tehokkaammin. Hän kulki henkisen tien ja oppilaittensa avustamana kohosi aikansa mysteriokoulussa deevojen valtakuntaan. Väinämöinen, ihminen, vaihtoi näin ollen kehityslinjaa, sillä ihminen kuuluu P. E:n opetuksen mukaan Logoksen Poika-ryhmään. Mutta luonnon suuressa "taloudessa" tapahtuu myöskin poikkeuksia ainakin päinvastaisessa merkityksessä, sillä luonnonhenkikin saattaa niin rakastua ihmiseen, että hän syntyy ihmislapseksi. Tähän perustuu kansankäsitys ns. vaihdokkaista. Sellainen tapahtuma voi jäädä haltialle hetken kokemukseksi, mutta jos haltia jaksaa sopeutua ihmiselämään, niin siitä seuraa siirtyminen ihmislinjalle. Se merkitsee haltialle poikkeuksellisen

kovaa koulua, kun sitä vastoin Väinämöisen tapaus merkitsi suurta, itsetietoista uhrautumista ja suurten tuskien päällensä ottamista Suomen kansan takia, sen tulevaisuutta ajatellen. Väinämöinen kansallishaltiana elää Suomen kansan onnettomuuden ja onnen hetket inspiroiden kansaamme henkisen valon näyttäjäksi. Väinämöinen kaihosi ja odotti sitä suurta päivää, jolloin uuden uskonnon aamu sarastaisi. Hänen toivonsa ja kaihonsa on nyt toteutunut. Mutta edelleen hän inspiroi: Herättäkää kansan kaiho, jotta se oppisi kaipeamaan jumalallista viisautta, sitä, joka uuden uskonnon sanomana on nyt sen ulottuvilla.

Pekka Ervastin elämäntyön valossa saatamme nyt ymmärtää, että suuren Logos-vuodatuksen vastaanottajaksi tarvittiin kansa, jonka kansallisdeevakin on kokenut ihmisen iloja ja suruja. Hän siis kokemuksesta tietää, että syvällä ihmisen hengessä on Jumala ja että ihmisen päämääränä on Jumalan löytäminen.

132

Kysymys: Henkisen työn yhteydessä tulee yhä läheisemmin tajuttavaksi se tosiasia, että on kaksi maailmaa, totuuden ja valheen. Mikä avaisi silmämme tämän näkemään ja mikä auttaisi ratkaisun kriittisellä hetkellä tekemään oikean valinnan, sen mikä palvelisi totuutta, Mestaria, Jumalaa?

Vastaus: Totuuden ja valheen erottaa toisistaan totuuden Pyhä Henki. Ellemme totuutta etsi, emme to-

tuutta löydä. Ns. tieteellinen totuudenetsintä, joka tutkii vain elämän ulkoisia ilmiöitä, ei riitä. Tämän todistaa se, että tieteellinen valistuneisuus ei ole kyennyt löytämään eikä poistamaan pahan juuria. Päinvastoin se on johtanut ihmiskunnan täystuhon partaalle. Se kyllä uskoo saavutuksillaan ja keksinnöillään onnellistuttavansa maailmaa, mutta samalla se on rakentanut mitä tuhoisimmat aseet. Ei nähdä eroa valheen ja totuuden, vääryyden ja oikeuden, pahan ja hyvän välillä. Uskotaan valheen ja oveluuden olevan totuuden palvelijoita, uskotaan vääryydellä jaettavan oikeutta, sodalla rakennettavan rauhaa. Tällainen käsitteiden sekasotku johtuu siitä, että on jätetty Kristus laskuista pois. Ei ole etsitty totuutta kysymällä, mikä on Jumalan tahto, mikä on sen elämäntakaisen ja sisäisen voiman, josta olemassaolo on lähtöisin, näkemys totuudesta, oikeudesta, hyvyydestä. Jumalan tahdon tulkkeja ovat profeetat, henkiset opettajat, uskontojen alkuunpanijat. Heidän opetuksistaan löydämme sen moraalin, jonka kunnioittaminen ja noudattaminen paljastaa totuuden. Jeesus lupasi lähettää totuuden Pyhän Hengen. Niinikään hän opetti: Etsikää totuutta, niin te sen löydätte. Kolkuttakaa totuuden porteille, niin ne avautuvat. Silloin saatte totuuden Pyhän Hengen, joka muistuttaa kaikesta, mitä olen käskenyt, muistuttaa minun käskyistäni, Vuorisaarnan käskyistä. Niiden valossa näette valheen, vääryyden ja pahuuden oikeat kasvot ja osaatte kriittisellä hetkellä ratkaista eteenne tulevat pulmat ja opitte tekemään oikean valinnan.

Jospa osaisimme ottaa oppia viisaitten opetuksista, niin elämämme tulisi helpommaksi. Usein kuitenkin olemme niin kovakorvaisia, että vaikka ymmärryksemme kehottaa noudattamaan viisaitten opetuksia, niin niiden laiminlyönti on houkuttelevampaa. Silloin tulevat elämän antamat koettelemukset ja ne ovat usein kovuudessaan sellaisia, että jättävät pysyvät jäljet. Arvet ovat aina muistuttamassa sodassa ruhjoutunutta sodan kauhuista, eikä hänen tilaansa paranna se, että hänen arpiensa kustannuksella toiset korostavat sodan pyhyttä.

133

Kysymys: Pekka Ervast sanoo: "...meidän tulee oppia elämään sieluina". Mitä on sieluna eläminen?

Vastaus: Jos elämämme ankkuroituu puhtaasti ruumiilliseen eli aineelliseen maailmaan, jos elämme vain saadaksemme toimeentulomme ja elämän tarjoamia mukavuuksia, niin silloinhan elämme ruumiillista elämää. Sellainen elämä päättyy kuolemaan, sillä ruumiilliseen elämänsäilytykseen ei sisälly elämän jatkuminen muulla tavoin kuin perinnöllistä tietä vanhemmilta lapsille. Sieluna eläminen merkitsee sellaista vakaumusta, että minämme ja sen yhteyteen sisältyvä sielunelämä on muutakin kuin ruumiillista toimintaa, että sieluina voimme elää ruumiimme kuoltuakin. Sieluna olemme varsinaisia ihmisiä nyt jo ja kuoleman jälkeenkä. Kumpainkin elämännäkemyks on meille

tavallisille ihmisille toisen asteen tietoutta. Ensi asteen tietoutena emme tiedä sitä, että ruumiillinen elämä päättyy kuolemaan, sillä jos sen tietäisimme, niin silloin tietäisimme myöskin ajan, jolloin kuolemme. Mutta meillä on siitä toisen asteen tietoa. Koska emme näe ketään viidensadan tai tuhannen vuoden ikäistä ihmistä, niin siitä tiedämme, että kaikki kuolevat. Samoin meillä voi olla toisen asteen tietoutta kuolemantakaisesta elämästä, koska kaikki uskonnot ja muutamat nykyisinkin elävät ihmiset sellaisesta kertovat kokemustensa perusteella. Lisäksi uskontojen opettama elämäkatsomus on materialistista elämäkatsomusta pätevämpää toisen asteen tietoutenakin. Materialisti ei kykene todistamaan, ettei kuoleman jälkeistä elämää ole, koska kuolevan minä, hänen sielunsa sisältöineen, ei alistu ahtautumaan koeputkeen eikä muidenkaan tutkimusvälineitten käsiteltäväksi, vaan häipyä omille teilleen. Materialismi riippuu sokean uskon varassa. Sensijaan uskontojen viisaus ja tietäjien kokemus neuvoo: Tuossa on tie, kulje sitä, niin tulet itse saamaan kuoleman jälkeisestä elämästä ensi asteen tietoa. Opi elämään sieluna nyt ja kuoleman jälkeen, saat jo eläessäsi omakohtaisesti tietää niistä asioista.

Koska siis olemme sieluja, niin meidän tulisi oppia myöskin elämään sieluina. Erään viisaan opetus kuuluu: Elä niinkuin kuolisit tänään, tee työtä niinkuin eläisit iankaikkisesti. Kun elämme sieluina, niin järjestämme elämämme niin, että olemme aina valmiit täältä lähtemään. Tällainen asenne on järkevä, koska

emme kuitenkaan tiedä siitä ajasta, jolloin elämä kutsuu meidät pois. Mutta henkistä työtä tulee oppia tekemään niinkuin eläisimme iankaikkisesti, sillä olemme sidotut jälleensyntymisen pyörään ja "permanenttisten atomien" kautta fyysilliseen, astraaliseen ja mentaaliseen elämäntasoon. Se buddhinen jänne, joka yhdistää näitä "atomeja" sitoo meidät tähän maapalloon ja takaa meille jatkuvan elämänkierron. — Kun Paavali aikoinaan kirjoitti oppilaalleen Timoteukselle, että hän on juoksunsa päättänyt ja saavuttanut voittosepeleen, niin ei hän suinkaan aikonut jättää ihmiskuntaa. Hän vain paljasti sitä salaisuuttaan, että hän on voittanut jälleensyntymisen pakon ja jatkaa vapaana sieluna edelleen työtään syntyen maailmaan silloin kun aika niin vaatii. Paavali osasi itsetietoisesti elää sieluna, ja meidän tulee sellaista elämäntaitoa opetella.

Kysymys: Mitä ymmärretään esoteerisella ja eksooteerisella työllä?

Vastaus: Esoteerinen tarkoittaa sisäistä ja eksoteerinen ulkoista. Ulkoinen, siis suullinen ja kirjallinen kristosofinen työ on seuraus sisäisestä työstä, tutkimisesta ja mietiskelemisestä. Ryhmätyö, opiskelu, on eräs tehokkaimmista sisäisistä työmuodoista. Opiskelutyössä keskitytään tutkimaan ja mietiskelemään opiskeluaiheeksi otetun kirjan sisältöä, joten siihen keskittyminen on tavallaan joogaa. Jooga merkitsee

Jumalaan yhtymistä ja opiskeluaiheet tähtäävät Jumalan etsintään.

Esoteerisen työn avulla löytyy jokin totuuden kipinä. Henkiseen elämään sisältyy sellainen laki, että löydöistä pitää kertoa toisille, koska totuus on kaikille tarkoitettu. Jos pidättää löydön itselleen, niin se sisäinen kanava, jota myöten kipinä tulee, umpeutuu. Kanava pysyy avoinna ja avautuu edelleen eksoteerisessa työssä, jossa toisetkin tulevat tutkijan löydöistä osallisiksi. Sisäinen ja ulkoinen kristosofinen työ kulkevat rinnakkain ja sen seurauksena tapahtuu henkinen kasvu. Jotta kasvu olisi todella **henkistä** eikä vain älyllistä, niin sekä sisäisen että ulkoisen työn tulee tapahtua Vuorisaarnan hengessä. Vuorisaarna on se mittapuuh, jolla sisäisessä työssä tehtyjä löytöjä mitataan. Näin tehden ulkoinenkin työ seuraa Vuorisaarnan henkeä.

Pekka Ervast opettaa, ettei yksilöä yksin ponnistellen auteta pitkälle henkisellä tiellä, joten totuudenetsijäin tulee liittyä ryhmiksi. Maapallolle tuli suuri henkinen voimavuodatus aivan äskettäin ja se voima purkautuu nyt ryhmien kautta. Koko elämä pyrkii nyt tuon voimavuodatuksen ansiosta ykseyttä kohti ja totuudenetsijäin ryhmät ovat alkusoluja, joista käytännöllinen ykseytyminen alkaa.

Kysymys: Mistä johtuu, että henkiset liikkeet toistuvasti sortuvat sisäisiin ristiriitoihin?

Vastaus: Sortumisten syyt ovat sekä sisäisiä että ulkonaisia. Varsinkin varhaiskristillisellä ajalla oli ulkoapäin tullut painostus suuri. Sen aiheutti kristittyjen sopeutumattomuus yhteiskuntaelämään. Kristityt eivät tehneet lippuvaloja eivätkä menneet sotaan. Siksi heitä vainottiin. Kristittyjen liitto valtion kanssa vaimensi ulkoapäin tulleen vainon, mutta samalla kaikkosi Kristus kristikunnasta.

Pappisvallan muodostuminen ja siltä taholta tullut opetus on tyystin saattanut unohduksiin sen vainon todellisen syyn. Nyt opetetaan: Kristittyjä vainottiin siksi, että he olivat kristittyjä, mutta vaietaan heidän sotimattomuudestaan. Tällainen vuosisatojen kuluessa toistettu opetus on niin syöpynyt ihmisiin, ettei aikamme kristitty näe kristillisissä yhteiskunnissamme mitään epäkristillistä. Päinvastoin, kaikki on kuten olla pitääkin. Hänen mielestään Kristus ei ole kaikonnut kristikunnasta.

H. P. Blavatsky huomautti, että länsimaat ovat onnistuneet tekemään paheista taiteen ja itsekkyydestä moraalin. H. P. B:n lausunto oli osaksi ennustus, sillä hänen eläessään itsekkyydestä oli jo tehty moraaliksi, mutta paheitten taiteellistuttaminen siirtyi pääasiallisesti tälle vuosisadalle. Itsekkyyden moralisoitumisen aiheutti Kristuksen kaikkoaminen, sillä Jeesus Kristuksen julistama moraaliksi tähtää itsekkyyttä vastaan. Paheitten taiteellistuttaminen johtuu niinkään Kristuksen kaikkoamisesta, sillä Jeesus Kristus kehoittaa luopumaan paheista. Rinnastakaamme toisiinsa

Matteuksen Vuorisaarnan käskyjä ja nykyisiä kristillisiä käsityksiä.

Vuorisaarnan ensimmäisessä käskyssä Jeesus sanoo: ”Te olette kuulleet sanotuksi vanhoille: ’Älä tappa’ ja: ’Joka tappaa, se on ansainnut oikeuden tuomion’... Mutta minä sanon teille: jokainen, joka vihastuu veljeensä, on ansainnut oikeuden tuomion...” — Jeesus rinnastaa siis vihastumisen ja suuttumisen tappamiseen. Kumpainenkin ansaitsee oikeuden tuomion. Vuorisaarnan ensimmäinen käsky merkitsee, kuten Pekka Ervast sen lyhentää: Älä suutu.

Entä onko tämä käsky yleisesti tunnettu ja tunnustettu kristikunnassa? Ei. Kristityt puhuvat sekä Jumalan vihasta että pyhästä vihasta. Uskotaan, että Jumala on vihainen sille, joka ei pyhästi vihaa kaikkea ”jumalaton”. ”Jumalattomia” ovat toisinajattelevat. On useita kirkkokuntia ja sadoittain uskonlahkoja ja jokaisen ryhmittymän mielestä toinen uskon-suunta on ”jumalaton”. Seurauksena on, että toisinajattelevia katsotaan alta kulmain, moittien, vihaten ja lopulta heitä tapetaan uskonsodissa. Tällainen menettely todistaa, ettei Kristus ole mukana kristikunnassa, sen taisteluissa ja uskonsodissa, sillä Kristus opettaa: Älä suutu. Uskonsodat ovat kotoisin itsekyydestä.

Vuorisaarnan toisessa käskyssä Jeesus sanoo: ”Te olette kuulleet sanotuksi: ’Älä tee huorin’. Mutta minä sanon teille: Jokainen, joka katsoo naista himoiten häntä, on jo sydämessään tehnyt huorin hänen kans-

saan". Tämän käskyn sisältö on P. E:n lyhentämänä: Älä ole ajatuksissasikaan epäpuhdas.

Onko tämä käsky tunnettu ja tunnustettu kristikunnassa? Ei. Sitä todistaa nykyajan taiteen ja kirjallisuuden suuntaus. Vanhempi taide ja kirjallisuus pyrki nostamaan ihmismieliä parempaan ja kauniimpaan ilmapiiriin, mutta nykyajan taiteessa ja kirjallisuudessa rehottavat paheet ja moraalittomuus. — Jokainen luontoa lähellä oleva maanviljelijä tietää kokemuksesta, että lanta viedään pellolle, jossa luonnon alkeiselollisuus lahottaa sen **kasvikunnan** ravinnoksi. Tätä luonnon yksinkertaisinta tosiseikkaa eivät näytä tajuavan ne nykyajan kaunokirjailijat, jotka kasaavat tunkion omaan sieluunsa ja lapioivat sen, vieläpä raakana, **ihmisten** ravinnoksi. Asiaa ei paranna se, että lapioiminen kiilloitellaan sanalla **taide**. Sota ei muuta luonnettaan sillä, että se siveltimen, näyttelmän tai kynän avulla yritetään muuttaa taiteeksi, sillä sota on kaikesta huolimatta murhaa ja ryöväystä. Pornografiassa ekselloiminen ei muuta sukupuolielämää taiteeksi, vaan se pysyy edelleen sukupuolten välisenä luonnollisena toimintana. Kun siitä yritetään tehdä taidetta, niin se ryvettää sekä ruokijat että ruokittavat. Vuorisaarna opettaa: Älä ole ajatuksissasikaan epäpuhdas.

Näissä asioissa emme voi asettua sivullisiksi syyttämällä joitakin henkilöitä. Niihin syyllisiä olemme me kaikki, jotka ylläpidämme taiteita ja kirjallisuutta, tapahtukoonpa tukemme välittömästi tai välillisesti, annamme pa tukemme rahana tai ylistyksenä. Tässä

on kysymys Kristuksen sanoman ja opin toteuttamisesta kristillisessä yhteiskunnassa, jonka jäseniä olemme. Edelläsanotustakin ehkä selviää, että Kristus on kaikonnut kristikunnasta.

Vuorisaarnan kolmas käsky kuuluu: "Vielä olette kuulleet sanotuksi vanhoille: 'Älä vannoo väärin' ja 'Täytä Herralle valasi'. Mutta minä sanon teille: älkää ensinkään vannoko, älkää taivaan kautta, sillä se on Jumalan valtaistuin, älkääkä maan kautta, sillä se on hänen jalkojensa astinlauta..., vaan olkoon puheenne on tai ei..." — P. E:n lyhentämänä tämä käsky kuuluu: Älä vannoo. — Tunteeko ja tunnustaako kristikunta tämän käskyn? Ei. Kristilliset yhteiskunnat rakentuvat valojen varaan, koko yhteiskuntaportaikko alimmasta ylimpään asti. Vieläpä vala tehdään Raamatun yhteydessä, Raamatun, jonka kristityt tunnustavat pyhäksi kirjakseen ja jonka keskushenkilö Jeesus Kristus opettaa: Älkää vannoko maan eikä taivaan kautta. — Kristus on kaikonnut kristikunnasta.

Vuorisaarnan neljäs käsky kuuluu: "Te olette kuulleet sanotuksi: 'Silmä silmästä ja hammas hampaasta'. Mutta minä sanon teille: älkää tehkö pahalle vastarintaa...". — P. E:n lyhentämänä käsky kuuluu: Älä ole paha vastaan. Onko tämä käsky tunnettu ja tunnustettu? Ei. Kristilliset yhteiskunnat rakentuvat pahan vastustamisen periaatteelle. Tämä käsky onkin Vuorisaarnan käskyistä vaikein toteutettavaksi yhteiskunnassa, sillä sen noudattaminen kumoaisi koko nykyisen yhteiskuntarakennelman. Kuitenkin se on kristinuskon kulmakivi ja sen kieltäminen merkitsee,

etteivät kristityt tunne Kristusta. Kristus on kaikonnut kristikunnasta.

Vuorisaarnan viides käsky kuuluu: "Te olette kuulleet sanotuksi: 'Rakasta lähimmäistäsi ja vihaa vihollistasi'. Mutta minä sanon teille: rakastakaa vihollisianne ja rukoilkaa niiden puolesta, jotka teitä vainoavat...". P. E:n lyhentämänä tämä käsky kuuluu: Älä sodi, vaan rakasta kaikkia ihmisiä. Näin siksi, koska "vihollinen" tarkoittaa toisia kansoja.

Tämä viimeinen käsky on tietävästi tunnettu, sillä kristikunta ei usko Jeesuksen muita käskyjä antaneeseen. Mutta tunnustettu sitä ei ole, sillä kristilliset yhteiskunnat käyvät kilpavarustelua toisiaan ja "pakana"-kansoja vastaan — rakkaus huulillaan. — Kristus on kaikonnut kristikunnasta.

Näin kauas ovat kristityt loitonneet Mestaristaan. Loittoneminen on sinetöity, sillä Jeesus sanoo: Ei se, joka huutaa Herra, Herra, tule taivasten valtakuntaan, vaan se, joka täyttää käskyni; mutta kristikunta menettelee aivan päinvastoin. Se huutaa Jeesusta Herraksi ja Mestariksi, mutta ei toteuta hänen käskyjään. Näin ollen taivasten valtakunta on kristityiltä suljettu. Ja kaiken tämän loittonemisen käytännöllinen alku oli siinä, että kristityt säikkyivät ainaisia vainoja ja taipuivat ottamaan vastaan ulkonaisen vapauden luopumalla Mestarinsa opetuksesta: Joka miekkaan tarttuu, se miekkaan hukkuu. Vakavammat sisäiset ristiriidat seurasivat myöhemmin aiheuttaen Kristuksen lopullisen kaikkoamisen.

Nykyajan ilmiöitä on se, ettei Kristuksen todellisia

seuraajia vainota enää yhtä voimakkaasti. Sen sijaan henkisiä liikkeitä uhkaavat nyt enemmän sisäiset ristiriidat. Se johtuu suureksi osaksi siitä, että henkinen elämä, mikäli se pyrkii tosissaan kohti ihmisyyttä, nostattaa sieluista siellä olevaa pahaa, itsekkyyttä, omahyväisyyttä, kunninanarkuutta... Henkinen elämä on saapuneen uuden luonnonvoiman ansiosta aktiivisempaa, henkiset liikkeet ovat kovemmassa koulussa. Se koulutus merkitsee puhdistuksen tietä, ja sitä varatenhan me pyrimme ihmisyyteen, että kuona meistä poistuisi ja kasvaisimme henkisesti. Näin ollen ristiriitojen syyt ovat meissä itsessämme ja ne nousevat esille voitettaviksi. Tämä on aina ajankohtainen ja aina muistettava totuus. Elämän tahto on, että taivasten valtakunta on toteutuva maankin päällä ja siksi henkisten liikkeitten on se lopulta toteutettava. Sitä eivät toteuta muut kuin ne ihmiset, jotka Kristusta tajuavat. Se on heidän tehtäväkseen uskottu. Ja elämän tahto toteutuu kerran, vaikkapa tuhannen epäonnistuneen yrityksen jälkeen.

Kysymys: Onko suhde Elia — Elisa sama kuin Pekka Ervast — J. R. Hannula? Kosmillisena vai suurempi?

Vastaus: Ensinnäkin: Elia — Eliisa kuuluivat vanhaan liittoon. He edustivat enkeleiltä saatua viisautta, sitä, mikä tuli maapallolle Melkisedekin Veljes-

kunnan kautta. Melkisedekin Valkoinen Veljeskunta tuli tänne aurinkokuntamme toisista **planeetoista**, joten heidän viisautensa edusti niillä **planeetoilla** saavutetun kehityksen kukkaa ja hedelmää.

Pekka Ervast ja ennen häntä Jeesus Kristus toivat sitä viisautta, joka on auringon Kuninkaallisella Neuvostolla, joka — P. E:n sanoja käyttääksemme — pitää siunaavan kätensä kaikkien planeettojen yllä. P. E:n sanojen mukaan Jeesus oli Logoksen Poika-ryhmän johtaja. Hän aloitti uuden liiton. Pekka Ervast seurasi Jeesuksen opetuksia ja edusti siis uutta liittoa. Samoin teki J. R. Hannula. Uusi liitto on vanhaa liittoa täydellisempi, sillä sen viisaus on kotoisin syvemältä kuin vanhan liiton viisaus. Se on myöskin luonteeltaan kosmillinen. Vieläkin syvempi, suurempi ja kosmillisempi on Pekka Ervastin tuoma viisaus, voima ja rakkaus, joka tuli aurinkokuntamme sydänmailta ja sen ulkopuolelta, Keskusaurinko Siriuksesta. P. E. sanoi: Mitä on Siriuksen takana, emme tiedä. Näemmekin, että P. E:n opetuksissa ovat edustettuina sekä vanha että uusi liitto lopullisesti selitettynä ja niiden lisäksi se uusi viisaus, jonka P. E. toi.

Entä kysymyksessä mainittu suhde?

H. P. Blavatsky, puhuessaan monadista, kirjoitti sulkuumerkkien sisällä (kaksi yhdessä). Hän ei selitä sitä mysteriota tarkemmin. Kuitenkin hänkin puhuu auriesta munasta ja sanoo, että se on niin okkultinen, ettei siitä kannata ollenkaan puhua. Mutta P. E. huomauttaa: Siitä on nyt kuitenkin puhuttu. P. E. puhui siitä itse. Mietiskelemme asiaa ja tilannetta näin:

Ihmisen jumalanpoika, monadi, on jumaluudesta singonnut kipinä. Monadin "alku" on siinä, kun Logos vyöryttää itsestään ulos eläviä olentoja. Mutta monadi ei ole "yksin", sillä siihen sisältyy ilmenemisen mahdollisuus. Sen "mahdollisuuden" kanssa monadi on "kaksi yhdessä". Ilmentymisen mahdollisuus on elävä kuva siitä, mihin kehitys pyrkii. Se on kuva täydellisestä kauneudesta, ihmisyydestä; se on täydellisen Ihmisen Perikuva. Sen mukaan on kaikki luotu, mikä luotu on, kuten apostoli sanoo. Se on Sana, Kristus, joka oli Jumalan tykönä. Se oli alussa Jumalan tykönä, siis myöskin ihmisen monadin "pukuna". Se on aurinen muna, henkinen atomi, ihmisen ilmennyksen piiri. Kehityksen kuluessa se heijasti kuvansa aineeseen. Se heijastunut kuva oli peilikuva, se oli kuin kolmio, jonka kärki on alaspäin. Se nurinpäinen kolmio on ihminen, jonka vapaa tahto voi nousta Jumalaa vastaan. Sanotaankin, että saatana on Jumalan nurjapuoli. Mutta ihmisen tehtävänä on voittaa saatana, Jumalan vastustaja, itsessään ja vastaanottaa täydellisen ihmisen perikuva oikeinpäin. Sitä ihmisen muodonvaihdosta voisimme ehkä kuvata näin: Monadi luo katseensa avaruuden aalloille nähden siellä nurinkääntyneen kuvan, Ihmisen Perikuvan heijastuman. Monadin katse hedelmöittää tuon heijastuman. Aikanaan se tulee raskaaksi ja aikanaan synnyttää todellisen Ihmisen Perikuvan, Kristuksen. Jumalan vastustaja tulee näin voitetuksi ja ihmiselle alkaa uusi tie Kristuksen yhteydessä.

Tämä kosmoksen luomisdraama toistuu monivivah-

teisenä elämän näyttämöllä. Siitä on saanut alkunsa mm. sukupuoliivoimaan perustuva harhakäsitys ns. ”kaksoissielusta”. Mutta todellisen kuvan luomisdraamaan nojautuvista ihmissuhteista voimme saada seuraavasta:

Stefanus, ”mies täynnä armoa ja totuutta”, joutui Jeesus Kristusta ja hänen sanomaansa puolustaessaan kansan kivittämäksi. Saulus, kristittyjen vastustaja, oli tuossa puuhassa mukana vartioiden kivittäjien vaatteita. Kivitettävänä oleva Stefanus katsoi silloin Saulukseen. Siitä katseesta Sauluksen sielu hedelmöityi; siihen riitti Mestarin katse, kuten J. R. Hannula kerran huomautti. Sauluksen sielu tuli raskaaksi ja se johti aikanaan Damaskus-kokemukseen. Sauluksesta tuli Paavali. Paavalina hän ponnisti kaikkensa Kristuksen — ja myöskin Stefanuksen — työsaralla palkitakseen henkisellä työllään häntä kohdanneen armon. Aikanaan elämä palkitsi vuorostaan Paavalille hänen uhrauksensa. Hän sai syntyä Mestarinsa kanssa yhteistyöhön uuden suuren sanoman puolesta ja siinä työssä oli jälleen myös Jeesus Kristus mukana kuin ”salaperäinen, läpitunkeva persoonallisuus”. Jo ammin henkisessä yhteistyössä solmittu salainen sielujen liitto puhkesi näin kukkaan ja kypsytti hedelmän: Uusi uskonto pääsi kapalostaan.

Kysymys: Mikä on esoteerinen ammattitaito?

Vastaus: Ammattitaito merkitsee taitoa tehdä työtä, tässä tapauksessa esoteerista eli sisäistä työtä, henkistä työtä omassa sielussaan. Sellainen työ tapahtuu Mestarin johdolla. Mutta kun sanotaan sudenkin voivan esiintyä lampaan vaatteissa, niin ei ole turvallista uskoa, jos joku sanoo itseään mestariksi ja kehottaa seuraamaan itseään. Viisaasti tekee se, joka tutkii jonkun historiallisen Mestarin opetuksia ja omaksuu niistä ylevimmän. Pekka Ervastin uudelleen järjestämä Vuorisaarna on sekä ylevä että selvä, kansantajuinen. Sillä sopii oikaista sieluaan ja niin tehdä esoteerista työtä.

Jotta esoteerinen työ ei olisi laahaavaa kivireen vetämistä, vaan se vierisi kuin pyörivä pallo, toisin sanoen, jotta työ muuttuisi ammattitaidoksi, tarvitaan rakkautta työhön. Se on välttämätöntä, mutta se ei riitä. Esoteerinen työ tapahtuu, kuten sanoimme, Mestarin johdolla, tässä tapauksessa Jeesus Kristuksen ja Pekka Ervastin johdolla, koska Vuorisaarnan siveysoppi on Jeesuksen antama ja koska me Pekka Ervastin tulkitsemana sitä ymmärrämme. Rakkaus työhön ei riitä, vaan kaivataan myös rakkautta Mestarin opetukseen ja lisäksi Mestariin itseensä. Muutoin esoteerinen työ jää irralliseksi: yritetään seurata piirustuksia, mutta unohdetaan arkkitehti, joka piirustukset teki. Puuttuu sisäinen kontakti Mestariin. Esoteerinen työkentely tähtää kuitenkin siihen, että työntekijästä tulisi taitava työntekijä Mestarin viinimäessä, Mestarin oppilas, joka tahtoo tehdä sitä työtä, jota Mestariikin tekee. Mestarin kautta avautuu tie Valkoiseen Veljes-

kuntaan, Kristuksen Veljeskuntaan. Esoteerisen työn ammattitaito on lyhyesti sanottuna rakkaus.

Kun rakastamme Mestaria, niin kuuntelemme hänen sanojaan. Hän sanoo: Rakastakaa toisianne sillä rakkaudella, jolla minä olen rakastanut teitä. Rakkau- den tulee ulottua toisiin oppilaihin; siinä piilee kuole- mattomuuden itu. Rakkaus on itsessään kuolematonta, mutta P. E:ltä saamme tietää, että kuolematon ruu- miimme rakentuu toisten rakkaudesta. Kristuksen ruumiista, hänen kirkastetusta ylösnousemusruumiis- taan, saamme kuolemattomuuden siemenen, joka kas- vaa toisten rakkauden avulla. Siksi veljeyselämä on välttämätön, veljeys, joka pyrkii avautumaan Kristus- rakkaudelle. Pyyteetön Kristusrakkaus voi herätä vain henkisessä yhteistyössä, valiojoukoissa, joiden jäsenet pyrkivät heräämään rakkauskyyvyssä Mestariin ja hä- nen sanomaansa.

Maapalloa ja sen ihmiskuntaa uhkaa nyt kuolema. Kansojen militaristiset alkuvaistot näyttävät ihmisyy- den voimia voimakkaammilta. Mutta kuoleman valta on voitettavissa. Sitä ei voiteta kansojen toisilleen sa- nelemilla uhkauksilla, ei diplomatian oveluudella, val- heilla eikä itsepuolusteluilla. Se voitetaan sillä, että yhä useammat ihmiset kasvattavat itsessään esoteeri- sen ammattitaidon ja näin alkavat voittaa kuolemaa itsessään. Muutamien voitto on kaikkien voitto.

138

Kysymys: J. R. Hannula kertoo turvallisen okkultis- min tiestä. Voisiko tästä asiasta kertoa lisää?

Vastaus: J. R. H. tarkoittaa turvallisen okkultismin tiellä Vuorisaarnan kaitaa tietä. Teosofisen elämänkatsomuksen yhteydessä puhutaan henkisen elämän tiestä. H. P. Blavatsky tarkoitti okkultismilla ja henkisellä tiellä sitä, että vakava totuudenetsijä, jos hän on kyllin vakavissaan, löytää lopulta Valkoisen Veljeskunnan Mestarin, jonka oppilaaksi hän pääsee. Kysymys on nimenomaan oppilaan vakavasta tahdosta ja hänen valmiudestaan, sillä sanotaan: Kun oppilas on valmis, on Mestariakin valmis. H. P. B. ei antanut keskitettyä moraaliohjelmää, vaan hän viittasi uskontojen alkuperäisiin siveysohjeisiin, joita oppilaan tuli noudattaa. Sellaisia olivat mm. Buddhan opetukset. Myöhemmät teosofiset auktoriteetit sen sijaan viittasivat ihmisessä piileviin yliaistillisiin kykyihin, mm. selvänäköisyyteen ja sen avulla saatavissa olevaan tietoon. Se aiheutti teosofian luisumisen psykismin tielle. Alettiin uskoa jopa niin, että selvänäköisyyden saavuttaminen merkitsi henkistä kehitystä. Sellaisen opetuksen seuraukset näemme teosofisen liikkeen historiassa: ihmisten veljeys tuli tallatuksi sillä, että sota julistettiin pyhäksi ja kasvattavaksi ilmiöksi. Ja koska tämänsuuntainen opetus annettiin teosofian nimellä, niin siinä tulivat vedetyiksi Mestariakin sota puolustamaan, sillä alkuperäinen teosofia oli Valkoisten Mestarien opetusta. Totuus himmentyi. Teosofinen liike lankesi samaan ansaan, johon kirkotkin ovat langenneet opettaessaan, että Jumala ja Kristus ovat mukana sotatantereilla taistelevia kristittyjä auttamassa. Tällainen opetus ja menettely on lievemmin sanot-

tuna vaarallista okkultismia, mikäli okkultismin pyhä nimi vedetään psykismin yhteyteen.

Pekka Ervast ja J. R. Hannula opettivat jatkuvasti, että moraali ja nimenomaan Vuorisaarnan moraali on henkisellä tiellä numero yksi. Vuorisaarnan seuraaminen on tositurvallista okkultismia ja se on okkultismia myöskin H. P. Blavatskyn opettamalla tavalla, sillä Vuorisaarna on historiallisen Mestarin antama siveysoppi. Kun etsijä mietiskelee Vuorisaarnan käskyjä, niin hän sulattaa niiden hengen osaksi itseään. Tällöin hän on turvassa. Jos hän tekee joitakin kokemuksia unielämässäänkin, niin hän osaa mitata niitä kokemuksiin ja mahdollisesti saamiaan opetuksia Vuorisaarnan mittapuulla. Silloin hän tietää, mistä lähteistä kokemukset ja opetukset ovat kotoisin. Vuorisaarnan tie on turvallisen okkultismin tie.

139

Kysymys: On opetettu, että kristosofista opiskelutyötä tehdään arkivaatteissa ja että siitä tulee voimaa Mestarin käyttöön. Opiskeluun käyttämäni tunnit ovat minulle ainoat rauhoitetut tunnit viikossa, mutta useasti torkun silloin väsymyksestä. Kuitenkin tunnen saavani niissä voimaa. Kysyn, onko tuollainen mukanaolo rakentavaa?

Vastaus: J. R. Hannula tarkoittanee sanalla ”arkivaatteissa” keskitettyä työtä, jolloin juhlatunnelma

on sivuseikka. Työ on esteitten voittamista. Eräs este on sielumme rajoittuneisuus, joten on ponnistettava, jotta ymmärtäisimme opiskeluaihetta. Fyysisen ruumiin rajoittuneisuuteen sisältyy sen suhteellinen kestättömyys. Se väsy ponnistuksista. Mutta väsymys on voitettavissa ja kun se voitetaan henkisen työn yhteydessä, niin saavutetaan voittoa. Olettakaamme, ettei kysyjällä olekaan voitettavaa muuta kuin väsymys. Ellei sitäkään voita, ei tule mitään voitetuksi. Henkinen työ on aina esteitten voittamista ja voitoista kertyvä voima on Mestarin käytettävissä.

140

Kysymys: Jos saa osakseen vääriä ja valheellisia syytöksiä, niin miten niihin tulisi suhtautua? Pitääkö oikaista itseensä kohdistuneet valheelliset puheet vai tuleeko näissäkin tapauksissa noudattaa Pekka Ervas-tin neuvoa: Ihminen ei saa pyytää itselleen mitään, ei edes oikeutta?

Vastaus: Valheelliset syytökset johtuvat usein joko tietämättömyydestä, kateudesta tai suoranaisesta ilkeydestä. Jos niitä ryhtyy oikaisemaan, niin itseään puolustaessaan tulee useimmiten asettaneeksi joitakin toisia huonoon valoon. Siten tilanne vain pahenee. Paremmiin menettelee se, joka nielee karvaina paloina syytökset, ottaa niistä oppia ja antaa toisten olla rauhasa. Kahdenkeskinen neuvottelu saattaa poistaa

tietämättömyydestä johtuvia väärinkäsityksiä, mutta kirjeitä käytetään melkein poikkeuksetta uusina syytös- ja todistuskappaleina kirjoittajaa vastaan. — Aatteiden tasolla on asioita selvitettävä julkisesti.

Kysymys: Miten suhtautuvat toisiinsa opetukset: Meidän tulee olla suvaitsevaisia ja totuus on suvaitsematon?

Vastaus: Me ihmiset muodostamme suuren tietämättömien veljeskunnan ja tietämättömyys, niin nöyryyttävää kuin se onkin, velvoittaa meitä suvaitsevaisuuteen toisiamme kohtaan. Kun emme itse tiedä totuutta, niin tulee opetella sietämään toistenkin tietämättömyyttä. Jokaisella on oma näkemyksensä elämästä, oma elämänkatsomuksensa ja elämästapansa, joita he pitävät totuutena. Kun he esittävät näkemyksiään totuudestaan, niin ei meidän pidä siitä närkästyä, vaan tutkia, piilisikö heidän näkemyksissään totuuden jyvänen. Se saattaa kyllä piilläkin, joten saamme suvaitsevaisuutemme palkaksi tarpeellisen opin. Joku on sanonut, että Mestarikin oppii jokaisesta, jonka kanssa hän joutuu kosketuksiin. Tällainen suvaitsevaisuus esim. toisen ihmisen vakaumusta kohtaan ei merkitse sitä, että meidän olisi hyväksyttävä hänen näkemyksensä, sillä myöskin meillä saattaa olla elämänkatsomus, jonka olemme hankkineet kenties suurinkin ponnistuksin.

Entä miten totuus on suvaitsematon? Katselkaamme ensin jotakin luonnontieteellistä totuutta. Muutama vuosisata taaksepäin ainakin länsimailla uskottiin Maan olevan litteän, pannukakun kaltaisen, jonka reunalta voi pudota tyhjiyteen. Joku toinen saattoi arvella, ettei Maa ollut aivan litteäkään, vaan se oli kovero. Väitettään hän perusteli sillä, että useimpien ihmisten kengän kannat kuluvat enemmän ulkopuolelta. Kumpaisetkin väitteet olivat pelkkiä arvailuja, mutta ne kävivät totuudesta, koska uskottiin, ettei Maan todellista rakennetta voinut kukaan ratkaista.

Nykyaikana voidaan Maan muoto kokeellisesti todistaa. Joku saattaa esim. lentämällä kiertää Maan ympäri, joten hän tietää oman kokemuksensa nojalla Maan olevan pallomainen. Jos hän joutuu keskusteluun tuon entisen näkemyksen omaavan ihmisen kanssa, niin hän tietenkin kertoo omasta kokemuksestaan tietävänsä, miten asia on. Keskustelutoveri saattaa siitä närkästyä, mutta totuus on suvaitsematon. Se ei muutu toiseksi närkästymisestä ja jos Maan kiertänyt perääntyy väitteestään rauhan vuoksi ja sanoo: Ehkä Maa on sittenkin pannukakku, niin hän puhuu vastoin tietoaan. Hän tekee syntiä totuuden henkeä vastaan pettäessään oman tietonsa.

Myöskin sotapropagandan uhri pitää sotaa erittäin jalostavana, pyhänä ja kasvattavana. Niinpä viime sodassa mukana olleita nuorukaisia ylistettiin kypsyeiksi miehiksi. Sota oli muka heitä kasvattanut. Tällainen väite oli todistamaton "pannukakkuteoria", jonka rintamalla ollut ajatteleva ihminen tiesi val-

heeksi omasta kokemuksestaan. Hän tiesi, että sota on järjetöntä murhaamista, joka ei muutu kauniiksi eikä kasvattavaksi ylistyksillä eikä tosiasioita kaunistellen. Jos hän nyt "rauhan vuoksi" puhuu toisin kuin tietää todeksi, niin hän pettää oman tietonsa. Totuus on se, mikä se on. Se on suvaitsematon.

142

Kysymys: Miten osaisi antaa karmansa johdon Kristukselle?

Vastaus: Ajatus on teon isä, tunne, rakkaus, sen äiti. Kristuksen opettama elämänymmärrys selviää, kun sitä perin pohjin ajattelee ja sulattelee. Tunne myötäilee siinä mukana, kunnes sekin kokonaan alistuu ja hyväksyy Kristuksen opin hengen. Siten saavutetaan tasapaino ajatusten ja tunteiden välillä. Ajatuselämä hyväksyy Kristuksen elämänymmärryksestä tunteen rakkauskäytännön ja tunne hyväksyy älyn järkevän näkemyksen, sen, että Kristuksen opettama elämänymmärrys käytäntöön sovellettuna on ainoa järkevä elämäntapa. Näin saavutettu ajatusten ja tunteiden sopusointu hedelmöittää aikanaan teon, sillä teko on edellämainittujen lapsi. Teko on karman aiheuttaja. Tekemällä omaamiensa talenttien mukaista työtä Kristuksen opettaman elämänymmärryksen puolesta, tulee antaneeksi tekonsa hedelmät eli seuraukset Kristukselle. Näin siirtyy karma Kristukselle.

Kysymys: Voisiko keskittää yhteen lauseeseen sen, mikä ihmiselämässä on tärkeintä?

Vastaus: Merkitsin muistiin tällaisen Pekka Ervastin lauseen: Katso, minä sanon teille salaisuuden: Et sikää ensin Jumalan valtakuntaa, niin kaikki muu seuraa siinä ohella vähemmällä vaivalla.

Kysymys: Mikä on Siriuksesta tulleen voimavuodatuksen tarkoitus ja millaisin edellytyksin se pääsee vaikuttamaan?

Vastaus: Pekka Ervast nimittää uutta luonnonvoimaa mannasateeksi ja sen toimintaa stimuloivaksi eli kiihottavaksi. Manna tarkoittaa ravintoa, siis tässä tapauksessa henkistä ravintoa. Uuden voiman toimintaan kiihdyttävän vaikutuksen näemme kaikkialla nykyelämässä.

H. P. Blavatskyn ”Salainen Oppi” kertoo juurirotujen aikajaksoista. Ensimmäinen, kuunvärinen, eetterinen juurirotu esiintyi enemmän kuin 300 miljoonaa vuotta sitten. Kolmannen, keltaisen, kaksineuvoisen, lemuralaisen juurirodun esiintymisestä on kulunut enemmän kuin 18 miljoonaa vuotta. Sitten oli neljäs, punakeltainen ja ruskeanvalkoinen atlantilainen juu-

rirotu. Nykyinen arjalainen juurirotu on "tuskin miljoonaa vuotta vanha." Nyt elämme jo viidennen juurirodun loppupuoliskolla, sillä tämän juurirodun kuudetta alarotua valmistellaan. Näistä aikamääristä ymmärrämme, että kuudes juurirotu on paljon lyhyempi kuin viides ja seitsemäs juurirotu on vastaavaisuuden mukaan lyhin. Elämän tahti kiihtyy kehityskierroksen loppupäässä sen vuoksi, että kehittyvät tajunnat, siis ihmiset, kasvavat itsetoimiviksi ja ottavat omatahtoisesti osaa kehityksen eteenpäinviemiseksi. — Samoin kuin fyysisen ruumiin kasvun edellytyksenä on fyysinen ravinto, samoin on henkisen kasvun edellytyksenä henkinen ravinto. Henkistä ravintoa ovat uskontojen tarjoamat elämänohjeet, ne kasvattavat meissä ihmisyyttä. Sitä ravintoa on teosofinen ja kristosofinen elämänymmärrys yleisesti määriteltynä. Mutta kysymyksessä olevaan mannaan sisältyy vielä enemmän. Maapallon ja ihmiskunnan kirkastuminen on alkanut ja "viimeisen vihollisen", kuoleman, voittaminen on tullut ajankohtaiseksi. Kuoleman voittaminen merkitsee tässä viimeisessä ja todellisimmassa vaiheessa kuolematoman ruumiin rakentamista. Se on perin okkultinen tapahtuma, mutta sen sanotaan merkitsevän mm. sitä, että ihmisen eetteriruumiista, joka on "Kristuksen peili-kuva" tulee kasvamaan uusi, kuolematon ruumis, aurinkoruumis. Sen ruumiin kasvu tarvitsee sitä ravintoa, mannaa, jota uusi voimavuodatus toi, ja siitä mannasta pääsee osalliseksi pahanvastustamattomuutta toteuttamalla. — Elämän poljennon kiihtyessä, sekä pahan että hyvän voimien ainutlaatuisesti ak-

tivoituessa on ihmiskunta joutunut kovalle koetukselle, sillä uusi voima vaikuttaa myös luonnonvoimana. Elämme tuomiokaudessa, kansatkin on kutsuttu tuomiolle. Jotta uusi luonnonvoima pääsisi hyvään nostavana voimana vaikuttamaan kansojenkin elämään, tulee ihmisyyteen pyrkivien ihmisten muodostaa työryhmiä, joissa tutkitaan, sulatellaan ja edistetään sitä uuden uskonnon sanomaa, joka julistettiin maailmalle Siriuksesta tulleen voimavuodatuksen seurauksena.

145

Kysymys: Voiko uudestisyntymiskokemusta tietoisesti valmistaa ja jouduttaa?

Vastaus: Jeesus sanoi Nikodemukselle, että ellei ihminen synny vedestä ja hengestä, ei hän voi tulla taivasten valtakuntaan. Vedestä syntyminen eli vedessä pesu kuvaa puhdistautumista, puhdistuksen tietä, ja hengestä syntyminen sellaisen ihmisen eli ihmisyyden syntymistä, joka ”pärvää” taivasten valtakunnassa. Jos ken tahtoo tietoisesti valmistaa ja jouduttaa uuden ihmisen syntymistä itsessään, niin hänen tulee ottaa selvää siitä, mistä hänen on sieluaan puhdistettava ja millaisia ihmisiä taivasten valtakunta odottaa. Tähän ei riitä tavallisen yhteiskuntamoraalin omaksuminen, esim. sellaisen kaksinaismoraalin, joka opettaa: Naapuriasi et saa tappaa, mutta sodassa sinun täytyy tappaa. On otettava selvää siitä moraalista, jota opetta-

vat kokemusperäisen tiedon valossa ne ihmiset, jotka jo ovat taivasten valtakunnassa, sillä kukaan muu ei sen valtakunnan laeista tiedä. Ainakin Jeesus Kristus niistä tiesi, koska hän Nikodemustakin opetti. Vuorisaarnassa hän antaa selvät neuvot taivasten valtakunnan laeista ja lisää: "Ei jokainen, joka sanoo minulle: 'Herra, Herra', pääse taivasten valtakuntaan, vaan se, joka tekee minun taivaallisen Isäni tahdon". Lisäksi hän rinnastaa Vuorisaarnan elämänymmärryksen noudattajan ymmärtäväiseen mieheen, joka rakensi huoneensa kalliolle. Kristikunta menettelee juuri siten kuin Jeesus kielsi menettelemästä. Se huutaa Jeesusta Mestarikseen ja Herrakseen, mutta ei pyrikään toteuttamaan hänen neuvojaan. Huomatkaamme, ettei edellämämainitussa lauseessa puhuta saarnoista, vaan teoista, Isän tahdon toteuttamisesta.

Edellä sanotusta ehkä ymmärrämme, että puhdistuksen tie merkitsee puhdistautumista eli peseytymistä niistä sielussa piilevistä vioista, jotka ovat Vuorisaarnan viiden käskyn vastaisia: Suuttuminen, mielen epäpuhtaus, valheellisuus, väkivalta ja sodan ihannoiminen eli rakkaudettomuus. Vasta sitten kun puhdistautumisessa on saavutettu tuloksia, seuraa uudestisyntyminen eli ihmisen syntymä taivasten valtakunnan kansalaiseksi. Kokeneet kertovat, ettei uudestisyntyminen ole hysteriaa eikä kuviteltua "vanhurskauttamista", vaan se on yliaistillinen kokemus, jossa ei jää sijaa epäilyksille. Uudestisyntyminen voi samalla olla myöskin henkinen tulikaste, jos ko. ihminen on jo elämänsä koulussa kasvanut siihen mittaansa, että häntä voidaan

käyttää kyllin tehokkaaseen henkiseen työhön. Tuli-
kaste merkitsee okkultisesti Kristuksen aiheuttamaa
kundaliinitulen heräämistä, jolloin kastetusta tulee
kaikki vaikeudet voittava henkinen työntekijä, jollai-
sia olivat mm. Paavali ja J. R. Hannula.

Kysymys: Ymmärrän karman toimintaa näin: Mitä
kylvätte, sitä niitätte eli jokainen teko tuottaa kaltai-
sensa seurauksen. Entä miten anteeksianto vaikuttaa
karman toimintaan? Jeesus ja Stefanus rukoilivat te-
loittajiensa puolesta ja keskiaikaiset marttyyrit meni-
vät Jumalaa ylistäen roviolle. Lakkasiko karman toi-
minta heidän kohdallaan?

Vastaus: Karman toiminta loppui varmaan Jeesus
Kristuksen, Stefanuksen ja niiden marttyyrien koh-
dalla, jotka eivät huutaneet kostoja teloittajilleen, sillä
he eivät syyttäneet elämän edessä toisia ihmisiä. Mut-
ta tehty teko on rikkonut luonnon tasapainon ja sitä ei
voi kukaan antaa anteeksi. Elämän tasapainon palaut-
taa luonto itse.

Pekka Ervast kirjoitti aikakauslehti Tietäjässä Ti-
tanic'in haaksirikon johdosta mm. seuraavaa: (Katso
Tietäjä 1912: 202—204 ja Tiet. Aarteisto III sivu 443)
"Teosofeina saatamme kysyä, minkälainen karma ai-
heuttaa tällaisia onnettomuuksia. Karma tässä
nähtävästi on vaikuttamassa, kun ihmisiä varta vas-

ten kootaan yhteen maailman eri ääriltä. Mutta mikä se sitten vaikuttaa, että toiset hukkuvat, toiset pelastuvat?... Ajatelkaamme esim. keskiaikaisen marttyyrin kuolemaa polttoroviolla. Hänen kuolinkamppailuaan ja tuskiansa on katselemassa suuri joukko ihmisiä. Useimmille tämä näky on suurinta nautintoa. Heidän alhaisimmat vaistonsa ovat heränneet. Täynnä nautinnonhimoista julmuutta he laahaavat polttoaineita roviolle ja äänekkäästi ilkuen herjaavat kuolevaa sankaria. Heille on ihainta musiikkia, jos kuulevat hänen huokaavan tai epätoivoisesti valittavan. Mutta toisia on — he seisovat hiljaa loitommalla — jotka tuntevat myötätuntoa marttyyria kohtaan, kiroovat sydämessään hänen kiusaajiaan ja tahtoisivat ojentaa hänelle pelastavan käden, jos uskaltaisivat. He eivät kuitenkaan mitään tee, vaan poistuvat häpeissään. Vielä on viranomaisia — tuomareita, oikeudenpalvelijoita, munkkeja, sotamiehiä — jotka eivät hyväksy inkvisition julmaa tuomiota, vaan hengessään kapinoivat sitä vastaan. He ovat voimattomia mitään tekemään, mutta ajattelevat sydämessään, että itse suuremmalla syyllä ansaitsivat väkivaltaisen kuoleman.

”Ja nyt näyttämö muuttuu. Keskiaika on siirtynyt nykyaikaan. Nuo ihmiset, jotka silloin yhdessä katselevat toisen kuolemaa, kootaan taas yhteen ja heitetään väkivaltaisen kuoleman jalkoihin, mutta nyt ei toisen, vaan omansa. Mikä näytelmä? Ne, jotka nauttivat marttyyrin tuskista, saavat nyt itse toivottomina huutaa ja valittaa, kun aaltojen kanssa kamppailevat.

Ne, jotka olisivat tahtoneet pelastaa, mutta eivät uskaltaneet, saavat ottaa kauhuihin osaa, mutta pelastuvat. Ja viranomaiset, jotka sydämessään kapinoivat — he saavat kuolla sankareina... Luonnonlaki on järkähämätön. Se antaa ihmislapsen maksaa viimeisenkin roponsa velastaan elämälle. Kun ei toisen kärsimys meitä opeta, saamme kärsiä itse...”.

Tähän voi joku huomauttaa, että ehkä ko. marttyyri huusi kuollessaan kosta ja siksi hän sai syntyä Titanic-laivan kapteeniksi. Sananlaskussakin sanotaan, että maalla ollaan viisaita, kun merellä tulee vahinko. Laivan kapteeni ei kuitenkaan tuonut jäävuorta laivoireitille, vaan jäävuori kulkeutui merivirran mukana.

Päivälehdistä saamme lukea kaikenlaisista onnettomuuksista. Alpeilta vierä lumivyöry, joka hautasi alleen kylän asukkaineen. Rakennuksen korkuinen hyökyaalto vyöryi yli rannikon hajoittaen kylät ja osia kaupungeista. Satoja ihmisiä kuoli. Joki tulvi yli äyräittänsä vieden mukanaan kaiken irtilähtevän. Tuntematon määrä ihmisiä kuoli. Pyörremyrsky pyyhkähti yli maiden ja kuolonuhrien luku oli suuri. Maanjäristys ravisti ylösalaisin kaupungin ja satoja ihmisiä kuoli. Tulivuori purkautui ja useita kymmeniä metrejä paksu laavavirta vyöryi kohti asutuskeskuksia ja hautasi kaiken hehkuvaan massaansa. — Näitä luonnonmullistuksia ei ole aiheuttanut ihmiskäsi ja kuitenkin on ymmärrettävissä, että niiden uhrit maksoivat karmallisia velkojaan.

Anteeksiannon vaikutus karman toimintaan on ymmärrettävissä siten, että anteeksiantava ihminen ei ai-

heuta uutta syytä, josta johtuisi uusia seurauksia. Jeesus ja Stefanus antoivat anteeksi teloittajilleen. He eivät syyttäneet ketään elämän edessä, joten he ovat vapaita eikä karma aseta heitä teloittajiensa tuomareiksi. Mutta Jeesusta ja Stefanusta kohtaan tehty rikos ei silti tullut tekemättömäksi, sillä elämän tasapaino tuli rikoksen yhteydessä häirityksi. Kysymyksessä olevissa rikoksissa tulivat lisäksi herätetyiksi ihmisjoukkojen alhaisimmat vaistot, joten kansanjoukotkin huusivat: Ristiinnaulitse. Näin lisääntyi syyttäjien luku moninkertaiseksi samoin kuin edelläkuvatussa marttyyrin polttamistapauksessa. Koko se ihmisjoukko, joka oli mukana Jeesuksen tuomiota kannustamassa tai mukana Stefanusta kivitettäessä, teki itsensä sypypääksi murhaan ja luonnollisesti joutui siitä vastaamaan elämän edessä. Kun historian lehti kääntyi tai kääntyy, niin elämä kokooa syylliset yhteen ja luonnonmullistukset palauttavat elämän tasapainon. Siihen päättyy karman toiminta, koska rikos on jo annettu anteeksi — tässä tapauksessa Jeesuksen ja Stefanuksen taholta. Anteeksianto siis lopettaa karman toiminnan, mutta se tapahtuu luonnonlakeja täyttämällä, yhteistyössä kaikkialla toimivan tasapainon lain kanssa. — Kristilliset kirkot ovat kerrassaan erehtyneet uskoessaan, ettei kukaan ole vastuussa Jeesus Kristuksen teloituksesta, koska Jeesus itse antoi kaiken anteeksi, ja etteivät kirkot ole vastuussa siitä miljoonien ihmisten taposta, jonka inkvisitio suoritti, koska marttyyrit — ainakin kestävimmit heistä — antoivat anteeksi.

J. R. Hannula opetti yhä uudelleen Pekka Ervastian

opetuksiin nojaten, että karman johto on nyt siirtymässä Kristuksen käteen. Yksityinen ihminen saattaa nyt antaa karmansa johdon Kristukselle siten, että hän ryhtyy yhteistyöhön Kristuksen kanssa. Tähän viittaa Pekka Ervast sanoessaan, että niin paljon kuin olemme tehneet pahaa, niin paljon meidän on tehtävä hyvää. Tämä on uusi ratkaisutapa karmaan nähden eikä sekään tapahdu luonnonlakeja rikkomalla, vaan niitä täyttämällä: ennen tehdyt rikokset sovitetaan. Sellainen menettely edellyttää hyvää tahtoa ja rakkautta ihmiskuntaa kohtaan.

Kysymys: Onko Monadi sama kuin korkeampi minä?

Vastaus: Teosofisessa kirjallisuudessa nimitetään usein korkeampaa minää monadiksi nähtävästi siitä syystä, että se Jumala, Isä, sisäinen henki, jonka puoleen ihminen kääntyy sisäisessä rukouksessaan ja jonka hän tuntee rakastavaksi taivaalliseksi Isäkseen, on jotenkin epämääräinen, vain aavistuksella tajuttava; se on ns. korkeampi minä, ihmisen kuolematon keskus. Sen kolminkertaista luontoa nimitetään sanskritinkielisillä nimityksillä aatmaa, buddhi, manas. Mutta se ei ole monadi, vaan monadin peilikuva. Samoin ihmisen ns. alempi minä eli persoonallisuus on korkeamman minän peilikuva. Näitä seikkoja voisi katsella mm. eri elämäntasojen näkökulmasta.

Se maailmankaikkeuden kosminen elämäntaso, jolla

aurinkokuntamme ilmenee ja toimii, jakaantuu useaan "alatasoon" eli "maailmaan" eli toiminnan kenttään. Tavallisin jakotapa on seitsemän elämäntasoa, mutta se voidaan jakaa useampaankin tasoon. Korkein taso on aadi eli Jumalan maailma ja seuraava on anupadaka eli monadillinen, yksilöllinen maailma. Nämä ovat Logoksen toiminta-alueita. Seuraavat ovat aatminen eli henkinen (aalaja), buddhinen eli sisänäköinen ja manasinen taso. Noilla tasoilla olevat ihmisen prinssiipit, aatmaa, buddhi ja manas eli tahto, rakkaus ja järki muodostuvat kehityksen vierieissä korkeammaksi minäksi. Manas eli järki on älytasolla ja jos älytaso määritellään abstraktiseen ja konkreettiseen eli muodottomaan ja muodolliseen alueeseen, niin manas on muodottomalla älytasolla. Silloin sitä sanotaan korkeammaksi manakseksi ja se suuntautuu buddhia kohti. Manaksen alempi puoli on muodollisella älytasolla ja se suuntautuu pyydetä eli kaamaa, astraalista ymmärrystä kohti. Manaksen luonto on siis kaksinainen. Alempi ymmärrys on aivotajuinen minä eli sielu. Älytason alapuolella ovat tunteitten astraalinen taso, eterisfyysinen ja kemiallisfyysinen taso. Kuoleman jälkeisiä tiloja ajatellen voidaan tunnemaailmakin jakaa kahtia, kaamalookaan eli "himojen kotiin", siis varsinaiseen kiirastuleen, ja persoonalliseen taivaaseen. Näin jakaen saamme kymmenen elämäntasoa, mutta Pekka Ervast opettaa, että tarkkaa jakoa tehden on jopa kolmetoista tasoa. Tästäkin näemme, ettei elämä sovi niihin kaavoihin, joita sille haluaisimme piirtää.

Jotta ymmärtäisimme monadin ja ylemmän minän suhdetta toisiinsa, ajatellaan ihmisminän syntymistä eläinkunnassa. Logos on vuodattanut jumalkipinöitten joukon, jotka ovat kuin tähtipaljous yksilöllisellä eli anupaadakatasolla. Luonnon järkivoimat ovat kehittäneet eläinkunnan fyysillisellä tasolla ja eläinkunta on ryhmähengen kautta yhteydessä jumalkipinöihin (sanokaamme niitä nyt selvyiden vuoksi monadeiksi). Joku eläin herää kaipaamaan kuolemattomuutta, ja kun kaipaus nousee kyllin voimakkaaksi, silloin jumalkipinä (monadi) heittää säteen eläimen tajuntaan ja sen seurauksena syntyy ylemmälle älytasolle kuolematon keskus, manas, eli järjen kajastus. Eläin on yksilöitynyt ihmiseksi, yksi jumalkipinä on samalla tullut tuon eläimen ”jumalaksi”. Manas eli järki on jumalkipinän heijastus, peilikuva. Se on alussa heikko. Mutta kun tuo ihmisminuudeksi tullut eläinsielu käy aikanaan koulua jälleensyntymisen pyörässä, niin jokaisesta persoonallisuudesta jää jokin tuoksu voimistuttamaan manasta. Manaksen ”takana” ovat myöskin heijastuskuvat buddhista ja aatmaasta ja manaksen kasvu vahvistaa aikanaan sisänäköisellä tasolla olevaa buddhia, jotta siitä kasvaisi aatmaan ”puku” eli käyttöväline. Täten ymmärrämme, että korkeampi minä on kasvun alainen, joten se on alussa manas, mutta myöhemmin se voi olla manas-buddhi tai manas-buddhi-aatmaa.

Palatkaamme vielä monadiin. Isä emanoi eli vuodattaa itsestään jumalkipinöitä, tähtiä, jotka ovat jumalallisesti yhtä täydellisiä kuin Isä. Noiden jumal-

kipinöiden päämääränä on tulla itsetietoisiksi. Ne edustavat henkeä. Isä näyttää niille päämäärän luomalla kuvan täydellisestä ihmisestä. Täydellisen ihmisen kuva on kosminen Kristus ja koska se on kuva, niin se edustaa ainetta, siis jumalkipinän eli hengen vastakohtaa. Kosminen Kristus on Isän ääretön, uhrautuva rakkaus ja jokainen jumalkipinä ”omistaa” kuin atomin Kristuksesta. Täten monadi on jumalkipinän ja Kristusatomin ”yhdistelmä”, ja se on osana kosmisen Kristuksen ruumiissa. Kristus sisältää ”piirustukset” kehityksen tiestä ja monadin kulku kehityksen virrassa tähtää tuon piirustuksen toteutumiseen eli täydellisen Ihmisen muodostumiseen. Ratkaiseva vaihe ihmistäydellisyyttä kohti on se, kun eläin yksilöityy ihmiseksi ja monadi heijastaa kuvansa ylemmälle älytasolle aatmaa-buddhi-manaksena. Siitä jatkuu kehitys Kristusta eli ihmistäydellisyysskuvaa toteuttaen, kunnes ihmisen monadi tulee itsetietoiseksi fyysillisessä päivätajunnassa.

Kysymys: Kirjassaan ”Kiusausten koulussa” Pekka Ervast kertoo elämän maa-, tuli-, vesi- ja ilmakokeista, joita me jokainen joudumme kokemaan ja joihin sisältyviä läksyjä me joudumme oppimaan. Joutuuko myöskin henkinen työryhmä tai kansa noihin kokeisiin?

Vastaus: Eräässä esitelmässään Pekka Ervast sanoi mm., että Suomen kansan päähän on pantu vesikokeen kruunu, joten nuo kokeet koskevat ainakin kansaa. Toisaalta näemme, että myöskin henkiset liikkeet ovat kokeitten alaisia. Saatamme siis kysyä, mikä on elämän asettamien kokeitten tarkoitus? Seuraamme tässä henkisen liikkeen vaiheita.

Elämä on aaltoilua, jossa kansojen nousut ja laskut muodostavat pintaväreilyjä, rotujen vaiheet suurempia aaltoja, ja koko ihmiskunnan nousu- ja laskukaudet mullistavat perinpohjin jopa planeettamme muodonkin, jolloin mantereet vaipuvat syvyyteen ja uusia nousee. Pinta-aallot ovat suhteellisen lyhytikäisiä, kun sitä vastoin suuret aallot vaikuttavat vuosimiljoonien ajanjaksoissa. Niinikään on tavallista, että keskikohdan sivuuttanut rotu katkaistaan kah-tia, koska pahan, väkivallan, mahti saavuttaa siinä huippunsa ja edelleen kasvaessaan se veisi tuhoon koko fyysisen elämän. Näin kertovat viisaat.

Historiallinen kehitys johtaa joko pienempään tai suurempaan aallonpohjaan. Henkinen pimeys saavuttaa suurimman tiheydensä, jolloin — Ilmestyskirjan sanoilla — Aurinko muuttuu pimeydeksi ja Kuu vereksi, jolloin uskonnon Aurinko on alistettu palvelemaan saalistamishalua ja uskonnon lainavalolla valaiseva Kuu, aineellinen sivistys, on muuttunut väkivaltaisen veriseksi. Evankelista Matteus kertoo Jeesuksenkin puhuneen tällaisesta vaiheesta ja viitanneen muutamiin ajan merkkeihin. Silloin eletään hävityksen kauhistuksessa ja vääriä profettoja esiintyy, jot-

ta valitutkin eksytettäisiin. Erääksi ajan merkiksi hän sanoo: "Missä raato on, sinne kotkat kokoontuvat." (Matt. 24).

Tällaisessa aallonpohjassa oleville ihmisille lähetetään apua henkisen johdon taholta, Valkoisesta Veljeskunnasta. Avun tuojana on viisas ihminen. Hänen elämäntyönsä aikaansaa henkisen liikkeen, joko vähäisemmän liikkeen tai uskonnon. Henkisen opettajan oppilaat elävät alussa opettajansa turvissa, häntä kuunnellen, ihailen, ylistäen. Sen aiheuttaa opettajan rakkaus, se herättää rakkautta oppilaissa. Mutta rakkauden ohella herää oppilaissa vähitellen myöskin heidän alempi luontonsa, sillä opettajan olemus asettaa oppilaat puhdistuksen tielle. Opettaja on tullut maailmaan herättääkseen ihmiset henkisestä pimeydestä ja auttaakseen heitä sisäisesti kasvamaan ihmisyydessä. Opettaja pyrkii oppilaittensa myötävaikutuksella aikaansaamaan yleisen nousemisen aallonpohjasta ylös henkiseen valistukseen, jotta henkinen kasvu jälleen alkaisi. Valistuksen ja henkisen kasvun täytyy silloin tapahtua ensisijassa noissa hänen oppilaissaan. Siksi heissä nousee pinnalle pahakin, jotta se tulisi voitetuksi. Oppilaissa saattaa herätä kateutta, mustasukkaisuutta, jopa vihaakin opettajaansa kohtaan, koska hänen opetuksensa loukkaa oppilaan itsekkyyttä. Oppilas joutuu kovalle koetukselle, sillä ellei hän tällaisessa tilanteessa kykene rakastamaan opettajaansa, niin hän vihaa, parjaa ja etsii keinoja opettajansa nujertamiseksi. Hän etsii lauseita toisten opettajien kirjoista, joilla hän voisi iskeä oman opet-

tajansa ”tainnoksiin”, sillä hän näkee opettajassaan kaiken pahan ruumistuman. Jos oppilaassa on vallan, kunnian ja rahan himoa, jos hänessä piilee väkivaltaa, itsesääliä ja itsensäkorottamisen tarvetta, niin se nousee pinnalle ja silloin oppilas on jossakin edellämainituista kokeista. Mitä voimakkaampi, energisempi oppilas on, sitä vaikeampi on häntä kohtaava nöyryytys. Opettaja näkee tämän kaiken ja tuntee oppilaan vaikeudet sydämessään, sillä oppilas on opettajan sydämessä, yhtä hänen kanssaan ja opettaja tietää, ettei oppilaalla ole muuta pelastumisen mahdollisuutta kuin nöyrtyminen. Oppilas voi jättää opettajansa, sellainen vapaus hänellä on, mutta se vapaus loppuu fyysillisen kuoleman saapuessa. Kuoleman jälkeen hän on jälleen opettajansa edessä eikä enää voi paeta, sillä elämän tuli polttaa poroksi hänen alemman luontonsa.

Nämä yksityistä oppilasta kohtaavat kokeet toistuvat — joskin pitempinä aaltoina — henkisissä liikkeissä. Niistä kokeista saamme lukea mm. Pekka Ervastian kirjasta ”Ihmisyiden uskonto”, jossa kuvataan teosofisen liikkeen vaiheita. Usealla vanhemmalla teosofilla on niistä omakohtaistakin kokemusta. Muutama vuosikymmen sitten asetettiin Suomen teosofinen liike kovalle koetukselle, jonka aikana Pekka Ervast sanoi allekirjoittaneelle Tampereen Kaupungintalolla: ”Se on koe”. Siinä kokeessa koeteltiin, kuka on kyseessä olevassa henkisessä liikkeessä tosissaan, kuka vain mukana laimeasta asianharrastuksesta. Pelkät hartaat tunnelmat ovat alussa kauniita, kohottavia, eteenpäin kannustavia, mutta elleivät ne johda vakau-

tumiseen, niin ne vähitellen lakastuvat kuin lehdet puissa syksyn saapuessa ja myrskyn tullen ne lentävät tuulien mukana. — Tällaisia kokeita on Suomen teosofisessa liikkeessä ollut jo useita ja voisimme niitä luetella eri nimillä, mutta tässä yhteydessä se ei ole tarpeellista. Toteamme vain: Ken luulee seisovansa, katsokoon ettei lankea. Muistakoon jokainen henkiisiin opettajiin turvautuva: **Me olemme vastuussa tästä ihmiskunnasta.** Tutkikoon jokainen omaa sieluaan ja verratkoon sitä Mestareitten opetuksiin muistaen samalla Mestarin sanat: **Mene, ja tee sinäkin samoin.**

149

Kysymys: Kristosofisiin tilaisuuksiin lähtiessäni sattuu toisinaan tehtäviä, jotka olisi suoritettava. Onko viisasta jättää velvollisuudet toisten tehtäviksi ja lähteä ko. tilaisuuteen?

Vastaus: On velvollisuuksia ja velvollisuuksia. Elämä on siksi moninainen, että jokainen velvollisuus on harkittava erikseen. On karmallisia velvollisuuksia, joita ei voi laiminlyödä, mutta usein pidämme velvollisuuksina esim. vieraskutsuja, häitä ja serkunserkkujen hautajaisia. Tällaisissa tapauksissa on asianomaisen päätettävä, kumpi on tärkeämpi velvollisuus, kristosofinen tilaisuus vaiko hautajaiset tai vieraskutsu. Elämä on koulua ja se asettaa kaikenlaisia esteitä voitettaviksi, jotta itsenäistyisimme ja oppisimme valitsemaan erilaisten arvojen välillä. Kun voitamme eteen

tulleita esteitä, niin niitä tulee vastaisuudessa vähemmän. Karmallisetkin velvollisuudet vähenevät. Viisaat ovat antaneet sellaisen neuvon, että karmalliset velvollisuudet tulee täyttää, mutta on oltava varovainen **uusia maallisia** velvollisuuksia otettaessa. Näin tehden henki pääsee hallitsemaan aineellista elämää.

Jos asetumme sille kannalle ja siihen uskoon, että kuvittelemme toisen ihmisen itseämme viisaammaksi ja seuraamme sokeasti hänen käskyjään, olemme laumaihmissiä. Sokea usko näyttelee suurta osaa poliittisessa elämässä ja etenkin sitä tapaamme uskonnollisissa liikkeissä. Näemme uskonuuntia, jotka ovat ottaneet ohjelmaansa niinkin suurenmoisen asian kuin on aseettomuus. Tuollaisen uskonnollisen liikkeen korkein johto määrää, että on toteutettava aseettomuutta ja "uskovaiset" tottelevat auktoriteettinsa määräystä, vaikka heillä itsellään olisi aseettomuudesta hämärät käsitykset. Aseettomuutta puolustava auktoriteetti saattaa pitää asetta takataskussaan opettamalla: Me emme sodi maallisen vallan ja valtiaitten puolesta, mutta kerran tulee suuri Harmagedonin taistelu, jolloin Jumala ja Perkele sotivat keskenään ja silloin me asettaudumme Jumalan puolelle Perkelettä vastaan. Silloin kyllä sodimme, sillä se on viimeinen sota... Miettikäämme tällaisen opetuksen mahdollista seurausta. Etevä ja älykäs vasemman käden viisas päättää: Minäpä menen tuon uskonlahkon ylimmäksi auktoriteetiksi. Hän on etevä puhuja ja loistava kynäkäyttäjä. Hän on niin pätevä "uskovainen", että kykenee lumoamaan koko lahkokunnan, ja hänet

kutsutaan aikanaan ko. liikkeen ylimmäksi johtajaksi. Sitten kerran puhkeaa suuri sota, maailman mahtavat valtiot alkavat tuhota toisiaan vuosikymmeniä koetelluilla teknillisillä aseillaan. Silloin mainitun uskonlahkon ylin johto julistaa: Nyt on Harmagedonin taistelu alkanut, nyt ottakaa koko tarmollanne osaa sotaan, kukistaaksenne Perkeleen vallan. Ja "uskovaisten" joukko tottelee jälleen sokeasti. He uskovat sotivansa Jumalan puolesta eivätkä näe, että he sotivatkin sen herran puolesta, jota Jeesus Kristus kuvasi sanoessaan: Hän on ollut murhaaja alusta asti, murhan ja sodan henki. — Todella viisas on se ihminen, joka ajattelee kaikki asiat puhki, pohjaan asti, kuten J. R. Hannulalla oli tapana sanoa, jotta häntä ei petettäisi, sillä tuo "vanha kehno" ei näyttäydy sarvipäisenä eikä pukinsorkkaisena. Hän saattaa pukeutua mieluummin sylinterihattuun ja piispanlipereihin. Siksi Jeesus Kristus opettikin oppilailleen: Olkaat viisaita niinkuin käärmeet ja viattomia kuten kyyhkysel. Käärmettä on useissa uskonnoissa käytetty viisauden symbolina.

150

Kysymys: Kirjassaan "Paratiisin taru" J. R. Hannula kirjoittaa: "Jeesus eli näkymättömässä maailmassa, ottaen sieltäpäin osaa ihmisten elämään ja odottaen aikaa, jolloin saataisiin syntymään sellainen persoonallisuus, jossa kosminen Kristus saattaisi ruumiistua". Miten tämä on ymmärrettävä? Eikö juuri Jeesus ollut sellainen persoonallisuus?

Vastaus: Kun sanomme kansanomaisesti, että Matti Mikonpoika jälleensyntyä uudelleen maailmaan, niin sellainen sanonta on oikeastaan kuvaannollista. Matti Mikonpojan persoonallisuus haihtuu kuolemanjälkeisessä elämässä. Mutta koska Matti Mikonpoika on elämänsä aikana ottanut vastaan korkeammasta minuudesta tulleita ihmisyyksimpulsseja, ihastunut niihin ja ehkä toteuttanutkin niitä, niin näin kertynyt voima vetäytyy ylempään minään. Näin ollen Matti Mikonpoikaa ei sen jälkeen ole olemassa, on vain tuo vahvistunut kuolematon minuus, joka aikanaan heittää säteen alas aineeseen uutta persoonallisuutta kokoaan. Uuteen persoonallisuuteen saadaan "aineksia" sekä entisen Matti Mikonpojan karmasta, että ennen Matti Mikonpoikaa eläneitten monien persoonallisuuksien karmasta, sillä kaikkien eri persoonallisuuksien karma eli skandhat löytyvät kolminaismaailman jokaisella elämäntasolla olevasta aurisesta munasta eli karmallisesta "atomista". Näistä koottu persoonallisuus on uusi ja se yrittää elämänsä aikana ottaa vastaan ja toteuttaa ylempään minäänsä impulsseja. Mikäli se siinä onnistuu, sikäli ylempään minän voima kasvaa ja tulevien persoonallisuuksien "kokoomus" inhimillistyy. Lopulta ylempi minä on kasvanut niin voimakkaaksi, että saattaa tapahtua persoonallisen minän yhtyminen ylempään minään. Silloin persoonallisuus saavuttaa kuolemattomuuden ja sellainen ihminen syntyä uudelleen maailmaan entisessä persoonassaan; vain fyysillinen ruumis on uusi.

Pekka Ervast kertoo, että Jeesus eli se sielu, jonka

tunsimme Jeesus Natsareenuksen nimellä, oli ruumis-
tuneena kolmannen juurirodun aikana. Hän oli vanha
sielu, mutta hän kävi myöskin tämän maapallon Val-
koisen Veljeskunnan koulua, Melkisedekin koulua, nel-
jänteen eli Arhat-vihkimykseen, Mars-vihkimykseen,
asti. Tämä tapahtui kolmannessa juurirodussa, jolloin
ihmisen fyysinen rakenne oli aivan toisenlainen kuin
nyt. Kemiallis-fyysinen ruumis oli vasta äskettäin ti-
ivistynyt eetterisestä tilastaan ja karman toiminta sen
sanan nykyisessä merkityksessä oli vasta alkamassa.
Jeesuksen henkinen tie arhatiuteen lopetti luonnolli-
sesti hänen karmansa kokonaan, mikäli sellaista hä-
nellä oli. Hän oli tämän neljännen luomispäivän kan-
nalta katsottuna täydellinen ja eli taivasmaailmoissa,
eikä hänellä ollut sellaista persoonallisuutta kuin
meillä nykyajan ihmisillä on. P. E. kertoo, että Jeesus
eli taivasmaailmoissa sitä erikoistehtävää varten, että
kosminen Kristus tulisi hänessä eetteris-fyysiseen
maailmaan ja ihmisten päivätajunnan taakse. Se ih-
missielu, joka viimeisessä ruumistuksessa kantoi ni-
meä Gautama Buddha, syntyi maailmaan yhä uudel-
leen, koki täällä ihmisten elämää, ja taivasmaailmois-
sa oleva Jeesus oli tajunnassaan yhteydessä häneen.
Sitä jatkui, kunnes aika täyttyi ja Jeesuksen tuli syn-
tyä maailmaan. Tällöin Jeesukselle oli "hankittava"
persoonallisuus ja sen oli oltava niin puhdas, ettei sitä
liannut maailman synti ja pahuus. Monet suuret vi-
hityt antoivat silloin Jeesuksen persoonallisuudelle
parhaita itsestään ja hänen jälleensyntymiseensä
tarvittavan karman antoi eräs korkea vihitty. On huo-

mattava, että Jeesus Natsarealaisen tapaus oli erikoinen, sillä hän oli esikoinen ja hänen elämäntehtävänsä oli maailmaa mullistava. Hän toi ihmisyyden perikuvan eli Kristuksen ihmisten päivätajuntaa lähelle, joten Jeesus Kristuksen saavutus tuli koko ihmiskunnan avuksi.

Kysymys: Kun Mestari-sielu syntyy maailmaan, niin hänen täytyy muiden ihmisten tavalla suurella tuskalla etsiä elämänsä tarkoitusta, ennenkuin hän löytää Kristuksen. Minkätähden?

Vastaus: Pekka Ervast kertoo omana kokemuksestaan, miten hän koki kaikki etsijän tuskat, käyden omassa sielussaan läpi aivan kuin syvimmat helvetit, ennenkuin hän löysi Jumalan. Niinikään kerrotaan Gautama Buddhan henkisistä kamppailuista. Buddha etsi vastausta olemassaolonsa arvoitukseen kaikilla saatavissa olevilla keinoilla, kunnes niihin kyllästyneenä istui boodhipuun juurelle päättäen, ettei siitä nouse, ennenkuin totuus valkenee. Tällainen päätös merkitsee: Ellei totuus valkene, niin tähän päättyy elämäni. Samanlaisen päätöksen teki Pekka Ervast. Totuuden löytäminen oli kummallekin elämän ja kuoleman kysymys, mutta kuolema tuli voitetuksi ja uusi elämä avautui. Jeesus Kristuksen vastaavista kamppailuista ei ole kerrottu, mutta Paavali viittaa kirjeissään omiin kokemuksiinsa ja samoin kertoo J. R. Han-

nula omista kamppailuistaan. Noista kertomuksista ymmärrämme, ettei Mestari-sielu synny maailmaan pilanpäiten, vaan määrättyä elämäntehtävää suorittamaan. Elämä etenee ja me ihmiset etenemme siinä mukana, joten Mestari-sielukin joutuu suorittamaan elämäntehtävänsä aina uusissa olosuhteissa ja uudessa syvyydessä. On kuin hän uudelleen maailmaan tullessaan kairautuisi entistä syvemmälle aineen salaisuuteen, ratkaisisi siitä uuden arvoituksen. Mestari-sielujen henkiset kamppailut ovat ymmärrettävissä tältä kannalta, ne ovat uutta vihkimystä edeltäviä tärisyttäviä kokemuksia, joissa entinen elämä haudataan ennen uuden elämän alkamista. Mestari-sielut elävät elämänsä henkisen valon herättäjinä ja uudistajina, joten heidän ponnistuksensa koituu koko ihmiskunnan hyväksi.

Kysymys: Joku apostoli sanoo: Sana rististä on hultus niille, jotka kadotukseen joutuvat. Eikö tämä lause ole selvä todistus sijaissovitusopin puolesta?

Vastaus: Ei. Risti ei ole kristillinen symboli, vaikka kristityt sen omaksuivat, koska Jeesus ristiinnaulittiin. Risti on ikivanha ja aito ”pakanallinen” vertauskuva, jota on käytetty vertauskuvana kaikkialla ja eri muodoissa. Ristin alkuperäisin vertauskuvallisuus koskee sukupuolijakoa, pystysuora viiva miehistä ja vaakasuora viiva naisellista periaatteita. Ihmiskehityksen

nykyvaiheessa sukupuoli-jako on heijastus siitä, että henki ja aine ovat keskenään ristissä, ristiriidassa. Hengen ja aineen ristiriidasta johtuvat kaikki kärsimykset. Ihminen on hengen ja aineen yhtymä ja siksi jokainen ihminen on ristillä. Ihmisellä tarkoitamme ihmisessä olevaa Jumalan poikaa, ihmisen perikuvaa, joka ruumiillisen elämän avulla pyrkii voittamaan aineen. Aineellisuutta hallitsee vielä nykyisin himo ja siksi on oikein sanoa, että ihmisessä oleva Jumalan poika on ristiriidassa himon kanssa, eli Kristus on ihmisen ristillä. Tämä luonnossa vallitseva sisäinen ristiriita heijastuu tähän fyysilliseen elämään mm. siten, että ihmisruumiin selkäranka on pystysuorassa, koska ihmisruumis on Pyhän Hengen temppele ja siinä asuu Jumalan henki. Eläinkunnan vastaava yleisin selkärangan asento on vaakasuora, sillä eläintä hallitsee toistaiseksi himo. Niinikään ihmissielu on vielä eläimellinen, joten ihmissielu ja siinä asuva himo on ristissä Kristuksen kanssa, sisäisen Jumalan pojan kanssa. Tämä sisäinen risti eli ristiriita vie ihmisen kadotukseen siten, että hänen persoonallisuutensa haihtuu kuoleman jälkeen ja hänen täytyy syntyä uudelleen maailmaan. Pakollinen jälleensyntyminen jatkuu, kunnes kärsimysten ristillä puhkeavat rakkaiden ruusut.

Kristikunnan Mestari teloitettiin ristipuulla, koska ristiinnaulitseminen oli silloin yleinen teloitustapa. Kiduttamalla tappaminen tyydytti silloin parhaiten ihmisten kostontarvetta. Kun kirkko keksi myöhemmin sellaisen selityksen, että Golgatan oikeusmurha

oli Jumalan suunnittelema ja että uskomalla tuohon historialliseen tapahtumaan ihminen pelastuu kado-
tuksesta, niin tällä selityksellä heitettiin ihmisen si-
säinen risti Golgatalle. Kristittyjen ei enää tarvinnut
painiskella sielullisten ristiriitojensa kanssa, ei hei-
dän tarvinnut pyrkiä kasvamaan ihmisyydessä, koska
usko Golgatan vereen pyyhki pois kaikki pahat teot-
kin. Näin on uskottu ja opetettu uskomaan, vieläpä on
selitetty, että on synnillistäkin pyrkiä kasvamaan ih-
misyydessä. Virallistuneesta kristinuskosta on tehty
oikea ”helppoheikin” uskonto, henkisesti laiskojen le-
posija. Apostolin sanat, että puhe rististä on hullutus-
ta niille, jotka joutuvat kadotukseen, koskee ennen
muuta kristittyjä, sillä jos usko Golgatan vereen pyyh-
kisi pois ihmisten pahuuden, ilkeyden, konnuuden,
murhanhimon . . ., niin sellaisen uskon hedelmät myös-
kin näkyisivät tässä virallistuneessa kristikunnassa:
kristityt olisivat siveellisempiä, anteeksiantavampia,
inhimillisempiä kuin ns. pakanat. Puu tunnetaan he-
delmistään ja tämä länsimainen ns. sivistys, josta on
tullut uhka koko ihmiskunnalle, on viralliseksi men-
neen kristikunnan hedelmä.

Kysymys: Evankeliumissa sanotaan: Niinä päivinä
tuli Johannes Kastaja ja saarnasi Juudean erämaas-
sa ja sanoi: Tehkää parannus, sillä taivasten valta-
kunta on tullut lähelle. Mitä hän tällä puheella tar-
koitti?

Vastaus: Johannes Kastaja puhui varmaan paljon muutakin kuin tuon yhden lauseen, vaikka evankeliumit kertovat monet asiat lyhyesti. Evankeliumin kirjoittaja on tahtonut sanoa, että Johanneksen saarnojen keskeisin asia sisältyy edellä mainittuun lauseeseen. Johannes viittaa puheissaan siihen, että hän valmistaa jonkun suuren opettajan tuloa. Siksi on aiheellista kysyä, mistä Johannes tiesi uuden opettajan tulon.

Pekka Ervast huomauttaa, että tutkiessamme vanhoja asioita on aiheellista asettua sen ajan henkeen ja olosuhteisiin, jota tutkimme. Kun teemme niin ja muistamme, että Juudeassa oli Johanneksen ja Jeesuksen aikoina essealainen veljeskunta, jonka jäseniä Johannes ja Jeesus olivat, asia käy ymmärrettäväksi. Heillä kummallakin oli essealaisveljeskunnassa vallinnut usko, ellemme sanoisi tietoa siitä, että uusi opettaja oli tulossa. Opettajaa odotettiin, vaikkei ollutkaan varmaa tietoa siitä, kuka tuo opettaja olisi. Johannes oli seurannut Jeesuksen henkistä kasvua ja hänessä oli herännyt vakaumus siitä, että Jeesus oli tuleva opettaja. Siksi hän uskalsi puhua tulevasta henkisestä opettajasta, joka oli niin suuri, ettei hän, Johannes, ollut kelvollinen hänen kenkensä nauhoja päästämään. Mutta Johanneksen oli mahdotonta tietää Jeesuksen opetusten henkisestä sisällöstä, sillä Jeesuksellekin selvisi oma suhteensa Isään vasta Jordanin kasteessa. Niin paljon hän kuitenkin tiesi, että se taivasten valtakunta, joka ennen oli kaukana ihmisten päivätajunnasta, näkymättömän henkimaailman

ylängöllä, missä vain muutamat profeetat sitä saivat kokea, oli nyt lähestymässä ihmiskuntaa. Johannes itse oli kouliintunut profeetta, hän tiesi kokemuksesta sen, mitä hän puhui. Hän tahtoi herättää ihmisiä, jotta nämä olisivat edes vähän valmistautuneita ottamaan vastaan uutta opettajaa. Hän ei tyytynyt jäämään essealaisveljeskuntaan, vaan lähti opettamaan. Kastaessaan Jeesuksen hän näki ja koki sellaista, että hänen uskonsa Jeesuksen opettaja-asemasta vahvistui. Mutta koska hän itse oli Melkisedekin koulun kasvatti eikä hän siis ollut kulkenut sitä Kristustietä, josta Jeesus myöhemmin opetti, hän ei voinut olla täysin varma siitä, oliko Jeesus odotettu Jumalan voideltu eli Kristus. Johannekselta puuttui päivätietoinen Kristuskokemus. Siksi hän lähettikin vankilassa ollessaan jonkun oppilaansa kysymään Jeesukselta: Oletko sinä se odotettu, vai täytyykö meidän odottaa toista? — Jeesuksen sanat, että Johannes on suurin vaimoista syntyneistä, mutta että pienin taivasten valtakunnassa on suurempi kuin Johannes, paljastavat Melkisedekin koulun ja Jeesus Kristuksen avaaman Pojan tien eron. Niiden rajakohta on Mars-vihkimys, joka on Melkisedekin tien eli koulun Golgata. Johannes koki Golgatan silloin, kun hänen päänsä katkaistiin. Hänelle alkoi uusi henkinen kehitysvaihe.

